EMILY BARR

EPICA

Singura amintire a Florei Banks

Fii curajoasă!

EMILY BARR

SINGURA AMINTIRE A FLOREI BANKS

Traducere din limba engleză și note de IRINA STOICA
Titlul original: *One memory of Flora Banks*, 2017

Editura Epica, 2018

Versiune ebook: v1.0, aprilie 2020

Pentru Craig

Prolog
Mai

Sunt pe vârful unui deal și, deși știu că am făcut ceva îngrozitor, nu am nici cea mai vagă idee ce.

Acum un minut sau poate acum o oră știam, dar mi s-a evaporat complet din minte și nu am avut timp să scriu, așa că acum s-a pierdut pentru totdeauna. Știu că trebuie să stau departe, dar nu știu exact de ce sau de cine mă ascund.

Stau sus pe o creastă, într-un loc așa de frumos și de înghețat încât îți taie răsuflarea. Dacă mă uit în jos, văd într-o parte o apă și două bărci cu vâsle trase la mal. În cealaltă parte nu e nimic, doar munți cât vezi cu ochii. Cerul e de un albastru intens, iar soarele strălucește orbitor. Pe pământ s-a depus un strat subțire de zăpadă, dar mi-e cald, pentru că port o haină groasă de blană. E un loc luminos, acoperit de omăt. Nu se poate să fie adevărat. Sigur sunt într-un loc în mintea mea, sigur mă ascund.

Când mă uit în spate, văd în depărtare o cabană, aproape de bărci: de acolo vin, m-am împleticit până în vârful dealului, cât mai departe de ce se află înăuntru. Nu ar trebui să fiu aici singură, știu că e periculos.

Dar prefer să înfrunt sălbăticiunea decât să mai stau în cabană.

Aici nu sunt deloc copaci, așa că trebuie să trec de creasta asta ca să mă pot ascunde. Odată ce fac asta, ajung în pădure. Nu o să mai fie nimeni în afară de mine, de munți, de stânci și de zăpadă. Stau pe marginea crestei și iau din buzunarul hainei două pietricele netede. Nu știu de ce fac asta, dar știu că e esențial. Amândouă sunt negre și îmi încap aproape perfect în palmă. Arunc pietrele pe rând, cât de departe pot și mă uit cu satisfacție la cum dispar printre stâncile acoperite de zăpadă.

Curând voi dispărea și eu. Voi găsi un loc în care să mă

ascund și nu mă voi mișca până când nu îmi voi aduce aminte ce am făcut. Nu mă interesează cât o să dureze. Probabil o să stau aici, în locul ăsta înghețat, pentru tot restul vieții mele.

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL UNU

Muzica e dată prea tare, camera e prea aglomerată și mi se pare că sunt mai mulți oameni în casa asta decât ar putea cineva să cunoască vreodată. Notele joase îmi fac tot corpul să vibreze. Stau de ceva vreme în colț: respir adânc și încep să-mi fac loc printre străini.

Mă uit în jos, la mâna mea, pe care scrie cu litere negre și groase PETRECERE.

„Da", mi-am dat seama, îmi spun, deși nu știu exact ce caut aici.

Aerul este îmbâcsit de vapori de transpirație, alcool și parfum, un amestec care îmi provoacă greață. Trebuie să ies de aici. Vreau să respir aer curat, vreau să mă duc să mă sprijin de o balustradă pe faleză și să mă uit la mare. Marea e chiar peste drum de casa asta.

— Bună, Flora, spune cineva.

Nu îl recunosc. E un băiat înalt și slăbănog, fără niciun fir de păr pe cap.

— Bună, îi răspund, încercând să adun fiecare dram de demnitate de care sunt în stare.

Băiatul poartă o pereche de blugi, ca de altfel toți băieții de aici și ca majoritatea fetelor. Eu, pe de altă parte, sunt îmbrăcată într-o rochie albă cu jupă și o pereche de pantofi galbeni, care, pe lângă faptul că nu arată prea bine, îmi mai sunt și puțin mari.

Îmi închipui că așa am crezut că trebuie să te îmbraci la o petrecere, dar acum e clar că sunt singura care iese în evidență.

Mă uit iar la mână. Scrie *Am șaptesprezece ani*. Mă uit apoi la mine. Arăt ca o adolescentă, dar nu mă simt deloc așa.

Când eram mai mică, îmi plăcea la nebunie să mă îmbrac frumos și să merg la petreceri. Îmi puneam rochii elegante, ca cea de azi, și cei din jur mă luau în brațe și îmi spuneau că arăt ca o prințesă. Dar acum, că nu mai sunt mică, nimeni nu mai face asta. Dacă aș avea un pix, aș scrie asta pe mână, ca să îmi între bine în cap: *Sunt mai mare decât cred. Nu ar trebui să mai port rochii, ar trebui să port blugi.*

— Vrei ceva de băut?

Băiatul îmi face semn spre o masă pe care sunt aranjate multe pahare de plastic și multe sticle. Mă uit la încheietura mea și văd scris *Nu bea alcool*. Toți ceilalți beau din sticlele de pe masă. Se poate să fie alcool.

— Da, te rog, îi zic, doar ca să văd ce se poate întâmpla.

Mână mea mă mai informează și că *Drake pleacă. Prietenul lui P*. Așadar sunt la o petrecere de rămas-bun. P vine de la Paige. Prietenul lui Paige. Biata Paige.

— Ăla roșu, te rog.

Îmi ling degetul și șterg *Nu bea alcool* până când nu se mai înțelege nimic.

Băiatul înalt îmi întinde un pahar de plastic plin ochi cu vin. Mă strâmb la prima înghițitură, dar mă simt mai bine acum că am un pahar de alcool în mână, parcă mă integrez mai bine în peisaj, așa că mă duc să o caut pe Paige.

Am șaptesprezece ani. Sunt la o petrecere. Drake pleacă. Drake este prietenul lui Paige.

O femeie mă atinge pe braț și mă oprește. Mă întorc și mă uit la ea. Are părul alb, tuns în scări, și îmi dau seama că e mai în vârstă decât toți ceilalți pentru că are riduri. E mama lui Paige. Nu știu exact de ce, dar nu prea mă place.

— Flora! strigă tare, cât să o aud.

Zâmbește, dar pare un zâmbet forțat, privirea îi este ca de gheață. Îi zâmbesc și eu la fel.

— Flora, ai ajuns! Ești bine.

— Da, strig înapoi, dând din cap energic.

— Bine, atunci o s-o anunț pe mama ta. Nu mi-a dat decât trei mesaje până acum să mă întrebe ce faci.

— OK, îi spun.

— Eu și Dave plecăm. O să fii bine? Știu că ai mereu nevoie de o dădacă.

E puțin cam răutăcioasă.

— Da, sigur.

Se uită la mine o vreme, apoi se întoarce și pleacă. Femeia aia e mama lui Paige și asta e casa ei.

Muzica se oprește în sfârșit și pot să răsuflu ușurată. Era prea

tare, prea zgomotoasă. Cu toate astea, imediat începe altă melodie și toți cei de lângă mine încep să țopăie și să se zbenguie într-un fel de dans pe care nu aș putea să-l imit niciodată. E clar că le place cântecul ăsta mai săltăreț.

— Pune înapoi *The Pixies!* urlă cineva, aproape de urechea mea.

Tresar și vărs vin roșu pe rochia mea albă. Arată de parcă ar fi sânge.

O fată se dă înapoi și mă calcă pe picior. Are părul foarte scurt, cercei foarte mari și un ruj foarte albastru, care îi face gura să pară o mare vânătaie.

— Scuze, spune, întorcându-se imediat la prietenii ei.

Trebuie să plec, trebuie să ies de aici. Petrecerile nu sunt deloc cum credeam, cu rochii și jocuri și tort. Nu o văd pe Paige nicăieri: nu am cu cine să vorbesc.

Mă îndrept spre ușă, spre mirosul mării, spre sunetul liniștii, spre casa mea, când deodată se aude un zgomot puternic și cineva strigă să se facă liniște. Toate conversațiile se opresc brusc, și eu la fel, și îmi întorc privirea spre locul la care se uită toți.

Stă în picioare, pe un scaun. El trebuie să fie Drake. Drake e prietenul lui Paige și Paige e cea mai bună prietenă a mea. Mă înțeleg perfect cu ea; ne-am cunoscut la locul de joacă, în prima zi de grădiniță, când aveam amândouă patru ani. Avea părul prins în codițe împletite, și eu la fel, și eram amândouă foarte emoționate. Îmi aduc aminte cum săream coarda, îmi aduc aminte cum citeam împreună – eu deja știam, așa că am învățat-o și pe ea. Pe măsură ce am crescut, o ajutam mereu cu temele, iar ea scria mici scenete în care jucam amândouă și găsea cei mai buni copaci în care să ne cățărăm. Îmi aduc aminte prima zi din școala primară și apoi cât de încântate eram că urma să trecem la generală.

O știu pe Paige și sunt surprinsă când mă uit la ea și văd un adult. Asta înseamnă că Drake e prietenul ei.

Văd că are părul negru și ochelari cu rame negre. Poartă blugi, ca toți ceilalți. Nu îl recunosc.

Se uită prin mulțime: când privirile noastre se întâlnesc,

zâmbește câteva secunde și apoi se uită în altă parte. Asta înseamnă că, deși eu nu îl recunosc pe el, ne știm. Lângă el e o fată blondă, care îl soarbe din priviri: pare să-l placă și stă cam aproape de el. Cred că am mai văzut-o pe undeva. Nu ar trebui să se uite așa la el, nu atâta timp cât e prietenul lui Paige.

— Ăăăă, salut tuturor, mulțumesc că ați venit, spune. Nu mă așteptam niciodată la o petrecere adevărată, sunt în oraș de puțin timp. Bine, de cinci luni, ca să fim mai exacți. M-am simțit incredibil aici, cât am stat la mătușa Kate și la unchiul Jon și nu aș fi crezut niciodată că o să-mi fac atâția prieteni. Credeam că o să stau câteva luni în Cornwall și că o să fie ca o suburbie a Londrei, că o să mă plimb cu autobuzul supraetajat, că o să mănânc numai prostii și că o să devin un microbist violent. De fapt, au fost cele mai frumoase luni din viața mea. Sper să ținem legătura. Dacă vreunul dintre voi vrea să vină în Svalbard și să mă viziteze în cel mai frumos loc din lume, îl aștept cu tot dragul. Mereu am visat să locuiesc acolo și sunt foarte norocos că am ocazia să fac asta. Dar asta nu înseamnă că timpul petrecut în Cornwall nu a fost extraordinar, din contră.

— Hai, mai spune ceva despre Svalbard, nu am auzit destule, spune cineva de lângă mine, în șoaptă, iar altcineva râde.

Am un telefon în mână, pe care îl folosesc să îi fac o poză, să îmi aduc aminte de ce sunt aici. Nu știu ce înseamnă Svalbard. E un cuvânt ciudat, dar îmi dau seama că lui îi place.

Beau și ultima gură de vin, care e încă îngrozitor, și mă uit în jur, să văd dacă mai e vreo sticlă. Mi-e cam rău.

— Sigur, continuă el, cât am stat aici am avut și norocul să o cunosc pe minunata Paige.

Face o pauză, zâmbește și roșește ușor.

— Chiar că ai fost norocos, mormăie cineva din spatele meu, în timp ce alții aprobă.

— Și, continuă el, datorită ei v-am cunoscut și pe voi, oameni frumoși. O să îmi fie dor de voi. În orice caz, mulțumesc tuturor. O să pun multe poze cu zăpadă pe Facebook. Asta e tot, cred. A, și le mulțumesc lui Paige, lui Yvonne și lui Dave că ne-au permis să le luăm casa cu asalt azi, când eu voiam doar să mergem la un pub. Acum beți în continuare, dar aveți grijă să

nu distrugeți chiar tot.

Se aud câteva aplauze timide când se dă jos de pe scaun, dar nu sunt prea impresionante, dat fiind că toată lumea ține în mână un pahar și le e greu să aplaude cu adevărat.

Încerc să pun informațiile cap la cap. Pleacă. Se duce undeva cu zăpadă multă, de care e foarte încântat. A stat în Penzance cinci luni și a locuit cu mătușa Kate și cu unchiul Jon. Paige a organizat petrecerea asta pentru el.

Paige e în colț, înconjurată de oameni. Se uită înspre mine și mă întreabă din priviri dacă sunt bine. Îi fac semn din cap că e totul OK.

Paige e cu adevărat minunată, părul ei negru e lung, des și doar puțin cârlionțat, are pielea fină și gropițe în obraji când zâmbește – arată ca o păpușă de porțelan. Azi poartă o rochie scurtă de un albastru aprins, care i se mulează perfect pe corp, iar în picioare are dresuri groase și niște cizme butucănoase. Acum rochia mea albă mi se pare și mai ridicolă și fac tot posibilul să nu mă uit la pantofii oribili pe care îi port. Nu mă încadrez deloc în peisaj.

Mă întreb cum aș arăta într-o oglindă. Nu văd nicăieri vreuna.

Pe interiorul brațului, mai văd un mesaj. *Film cu Paige mâine, Înveselește-o!*

Îmi umplu din nou paharul cu vin roșu și mă strecor afară, sperând că nimeni nu a observat că am plecat. Aerul rece îmi mângâie fața, iar briza mării îmi inundă urechile și plămânii. Îmi închid ochii o secundă. Slavă Domnului că am reușit să ies de acolo.

Stau în mijlocul drumului și afară e întuneric. Mă uit în jur, încercând să îmi dau seama unde sunt. Văd că stau pe o linie albă, fix pe mijlocul străzii. O mașină vine spre mine cu viteză, claxonând nebunește. Mă uit fix la farurile care se apropie, nu pot să mă mișc, dar mașina virează brusc și mă ocolește.

De-abia am fost lăsată să traversez fără un adult. Ce caut în întuneric? De ce sunt singură? Unde e mama?

Port o rochie albă și niște pantofi galbeni, ciudați. Rochia are o pată roșie pe piept, dar, când pun mâna, nu doare. Țin în

mână un pahar de plastic plin cu suc de coacăze, din care am vărsat puțin pe linia albă de pe asfalt.

Am zece ani. Nu știu ce caut în corpul unui adult, dar știu că nu îmi place deloc și că vreau acasă. Traversez în fugă și îmi dau seama că sunt pe faleză. De undeva se aude muzică. Mă sprijin de balustradă și încerc să nu intru în panică.

Beau o gură și mă strâmb. Ăsta nu e suc de coacăze, dar am mai simțit undeva gustul ăsta oribil, deci sigur am mai băut până acum.

Mă uit la mâna mea pe care scrie *Flora.* Asta sunt eu. Mă agăț de semnele de pe mână, care îmi compun numele. Eu sunt Flora. Sub cuvântul ăsta scrie *fii curajoasă*! Închid ochii, respir adânc și încerc să mă adun. Nu știu de ce sunt aici, dar o să fiu bine.

Am șaptesprezece ani, mai scrie.

Pe cealaltă mână văd scris *PETRECERE* și *Drake pleacă. Prietenul tui P.* Mai era ceva, dar e șters și nu înțeleg. Pe braț scrie *Film cu Paige mâine. Înveselește-o!* Pe încheietură scrie *Mama și tata: str. Grădinile Morrab, nr. 3.*

Știu cine e Paige. E prietena mea cea mai bună. Am cunoscut-o când am început școala, când aveam patru ani. Drake e prietenul ei, dar pleacă, așa că trebuie s-o înveselesc.

Mai știu și că am părinți și unde locuiesc. Stau pe strada Grădinile Morrab, nr. 3. Trebuie să ajung acasă și exact asta o să fac. Mă simt ciudat, mă simt ametită.

Mă uit la reflexia lunii care se joacă pe valurile ușoare. De balustradă e atârnat un afiș. PIERDUT PISICĂ. PISICĂ ALB CU NEGRU, FĂRĂ URECHI. A PLECAT DE ACASĂ MARȚI. Sub anunț e trecut un număr de telefon la care poți suna dacă o găsești. Fac o poză afișului, încă una și încă una. Nu-mi place deloc că o pisică alb cu negru fără urechi ar putea să rătăcească pe străzi, singură. Cum o să audă mașinile? Trebuie s-o caut.

Îmi întorc telefonul și îmi fac o poză. Când mă uit, văd că arăt complet diferit. Sunt mai mare decât ar trebui. Nu am zece ani.

Se dă o petrecere în apropiere. Drake pleacă. Paige e tristă. Am șaptesprezece ani. Trebuie să fiu curajoasă.

Apa e neagră; e ca o fâșie lungă de smoală care se întinde cât

vezi cu ochii. Doar reflexia lunii mai luminează valurile. Capătul pământului e la esplanada puternic luminată.

Mă gândesc dacă să mă duc pe plajă și să merg pe pietre și prin nisipul umed; așa sigur aș strica pantofii ăștia galbeni și ciudați, care nici nu sunt sigură că îmi plac, mi s-ar afunda imediat în nisip.

Sau aș putea să stau aici și să beau paharul de lichid roșu pe care îl țin în mână și să mă mai uit la mare puțin. Cobor atent niște trepte abrupte, din care nu au mai rămas decât niște cioturi și încep să merg pe pietre. Tocurile nu mi se afundă deloc. Nisipul e mai tare decât pare. Găsesc un loc în care să mă așez și mă uit la mare.

Valurile acoperă zgomotos pietrele de la mal, dar tot aud niște pași apropiindu-se. Nu mă întorc. Apoi cineva se așază lângă mine.

— Flora, spune băiatul, zâmbind larg.

Umerii ni se ating și adaugă:

— Ai vin în pahar, nu?

Îmi ia paharul din mâini și ia o gură.

Mă uit la el atent. Poartă ochelari, are părul negru și e îmbrăcat cu blugi.

Mă dau puțin la o parte.

— Sunt eu, zice el, Drake. Flora, ești bine?

— Tu ești Drake?

— Da, a, da, înțeleg acum. Flora, totul e OK. Ne știm de luni de zile. Am fost prietenul lui Paige.

Nu știu ce ar trebui să îi spun.

— E totul în regulă, serios. Dar ești sigură că e bine să bei vin? Nu prea îți stă în fire.

Vreau să spun ceva, dar nici măcar un cuvânt nu îmi iese pe gură. Vreau să încerc să mă prefac că sunt normală. El e Drake. Petrecerea a fost dată în cinstea lui, dar acum e pe plajă.

— Ce cauți aici? îl întreb. Aici, pe plajă.

Mă uit la cuvintele de pe mâna mea stângă. E așa de întuneric că de-abia reușesc să deslușesc ce scrie, dar felinarul din spate bate slab până aici. *Drake pleacă*, îmi spune mâna mea stângă din nou. Nu văd ce scrie sub. Dreapta îmi amintește, din nou, să fiu

curajoasă.

Îmi ia mâna stângă și citește ce scrie pe ea. Atingerea lui e caldă.

— *Drake pleacă,* zice el. *Prietenul lui P.*

Ne uităm amândoi fix la cuvintele astea.

— *Flora, fii curajoasă!* mai spune el, citind cealaltă mână. Îmi plac la nebunie cuvintele de pe mâinile tale. Funcționează? Te ajută să îți amintești?

Acum îmi ține ambele mâini.

— Am fost prietenul lui Paige.

Nu știu ce caută aici. Parcă pleca, se muta în altă parte.

S-a lăsat frigul, iar vântul rece bate dinspre mare, biciuindu-mi fața.

— Cum o să fie? Acolo unde te duci? îl întreb repede, ca să scap de momentul stânjenitor.

Tot nu-mi dă drumul la mâini. Îmi place cum se simte atingerea lui caldă. Îmi dau seama din privirea lui că ar trebui să știu răspunsul la întrebarea asta.

— O să fie incredibil, spune. Frig. Am mai fost odată, acum mult timp. Am fost într-o vacanță în Svalbard să vedem ziua polară. Aveam zece ani și de atunci am zis că vreau să locuiesc acolo. Mi-a luat încă nouă ani, dar acum mă duc în sfârșit. O să fie genial. Cursurile vor fi în engleză, pentru că vin studenți din toată lumea, ceea ce e bine, pentru că sunt varză la limbi străine.

Se foiește puțin și acum suntem lipiți unul de celălalt. Dă drumul mâinii mele stângi, dar pe dreapta o strânge și mai tare.

Nu mă pot concentra la ce spune Drake pentru că fiecare milimetru de piele s-a trezit la viață, o senzație pe care nu am mai trăit-o până acum. Fiecare milimetru de piele reacționează la atingerea lui și tânjește să continue.

El e prietenul lui Paige și nu știu ce caută aici.

— Mă bucur pentru tine, reușesc să șoptesc și îmi sprijin capul de umărul lui, din moment ce nu am nimic de pierdut. Ai nouăsprezece ani, îi zic. Eu am șaptesprezece.

Pare important să îmi aduc aminte de asta. Îmi ridic repede capul de pe umărul lui, pentru că e prietenul prietenei mele.

Drake se întinde și mă cuprinde cu mâna stângă, aducându-mă mai aproape de umărul lui.

Mă sprijin de el, în timp ce trupul lui pare să mă înfășoare cu totul.

— Eu și Paige ne-am despărțit, îmi spune el.

Își întoarce fața către mine, eu către el. Când buzele lui le ating pe ale mele, știu că ăsta este singurul lucru din lume pe care îl pot face.

Deasupra noastră, mașinile trec cu viteză. Valurile se sparg aproape de noi. Eu îl sărut pe Drake. Aș vrea să stau aici, alături de el, pentru totdeauna. Nu am idee ce se întâmplă sau de ce, dar știu sigur că este singurul lucru bun care mi s-a întâmplat vreodată. Doar o lumină mai sclipește o secundă. Restul lumii a dispărut complet.

Reușesc să revin la realitate. Un val se sparge mai violent la mal și vântul îmi suflă părul în toate direcțiile.

— Uite, zice el, ce-ai spune dacă am merge undeva? Doar noi doi? Am putea să petrecem noaptea împreună…

Mă uit fix la el. Am putea să petrecem noaptea împreună. Simt cum mi se încordează fiecare mușchi. Vreau să petrec noaptea cu el. N-aș ști ce să fac. Vrea să petrec noaptea cu el. Noaptea. Noaptea asta.

Trebuie să mă duc acasă.

— Dar mama… îi zic.

Ne uităm fix unul la celălalt și nu pot să îmi termin propoziția. M-am pierdut în ochii lui.

Mă apropii de el, vreau să îl sărut iar, dar se dă înapoi.

— Mama ta, spune. Doamne, Dumnezeule, îmi pare rău. A fost o idee îngrozitoare. Sfinte, îmi pare rău, nu știu ce a fost în capul meu, nu..

Se oprește. Eu nu pot să zic nimic, așa că doar dau din cap. Se uită la mine cu o privire pe care nu pot să o descifrez.

— Sunt bine, îi spun.

— Of, îmi pare rău, eu, nu… nu… niciodată nu aș…

Iau o șuviță de păr și mi-o pun în gură. Nu pot să termin nici măcar o propoziție. Vreau să îi spun că niciodată nu aș fi crezut că asta se poate întâmpla. Că sunt sigură că nici nu s-a mai

întâmplat. Că sunt confuză și că încă încerc să-mi dau seama ce se întâmplă. Că îl voi iubi mereu pentru că m-a făcut să mă simt normală. Că aș da orice să-mi petrec noaptea cu el, dar că nu pot să-mi trădez prietena; și nici nu pot să lipsesc de acasă toată noaptea, pentru că… Nu se poate.

— Ar suna la poliție, îi spun, gândindu-mă la mama.

— La poliție, Sfinte. Chiar că sunt un idiot. Lasă, hai, uită că am zis asta.

Părul de pe mâini mi s-a zbârlit de la frig. Marea e din ce în ce mai agitată, se izbește violent de mal, iar luna și toate stelele s-au ascuns în spatele norilor. Cerul e acum la fel de negru ca marea.

— Chestia e, zice Drake, pur și simplu o să-ți spun. Ce mai am de pierdut acum? Oricum nu o să-ți aduci aminte. Mereu când ieșeam cu Paige și cu tine, mă uitam la tine, cât ești de frumoasă, așa blondă și firavă, cât de diferită ești de toate celelalte fete din lume, și mereu mă întrebam cum ar fi să pot să fiu cu tine. Ești așa de diferită. Și mereu îmi zâmbeai. Și voiam să am grijă de tine, să te ocrotesc, să ascult ce ai de spus pentru că totul e așa de diferit față de ce zic ceilalți.

Îmi ia fața în mâini.

— O să fii bine, Flora?

Dau din cap ca să îl liniștesc. Vreau să scriu că l-am sărutat, chiar acum. Ar fi ciudat să încep să mă mângâlesc în timp ce el vorbește. Vreau să scriu cum a vrut să mă ducă undeva, să petrecem noaptea împreună. Nu vreau să uit asta. Poate încă mai putem să facem asta. Poate reușesc să găsesc o soluție. Aș putea să am și eu o noapte de om normal, ca un adult.

— O să fiu bine, îi zic. Uite, dacă mergem undeva acum, chiar acum, atunci aș putea.

Sigur aș putea. Ar putea să meargă.

— Nu, îmi pare rău, a fost vina mea. Nu putem. Dar, știi, poate reușim să ținem legătura? Doar… ține-mă la curent, spune-mi că ești bine. O să faci asta, da?

— O să ținem legătura.

Vreau să îl sărut din nou. Vreau ca el să mă sărute iar și iar. Acum că l-am sărutat, vreau să șterg tot ce e în jurul nostru

până când nu mai existăm decât eu, Drake și plaja.

Apa e așa de aproape acum că mai că ne atinge, așa că ne dăm mai în spate, pe o fâșie și mai îngustă de nisip. Respiră adânc și îmi strânge mâna și mai puternic.

— Flora Banks, spune el, ai grijă de tine. Nu-i spune lui Paige despre asta. Nu-i spune mamei tale. Nu scrie pe mână.

Ia o pietricică de pe plajă și o ține câteva clipe în palmă. E mică și perfect netedă. Deși razele lunii de-abia mai luminează, pot să-mi dau seama că e neagră, deși majoritatea pietricelelor sunt gri.

— Ia-o, îmi spune. E pentru tine.

Îmi pune pietricica în palmă și îmi închide strâns pumnul.

— O voi păstra pentru totdeauna, îi răspund.

Ne ridicăm amândoi. Sunt înghețată, amorțită și confuză. Nu vreau altceva decât să mă târăsc în pat și să retrăiesc aceste momente la nesfârșit. Drake se ridică și el, ne întindem și ne uităm unul la celălalt.

— Ei bine, începe el. Ei bine… eu… Doamne, nu pot să mă întorc la Paige azi. Nu acum. O să mă duc acasă, iar apoi, de dimineață, o să plec în liniște.

Mă sărută din nou, pe buze. Mă sprijin de el și îi simt brațele cum mă cuprind. Știu că nu o să mai trăiesc senzația asta niciodată.

— Vrei să te conduc acasă? mă întreabă, dar îi zic că nu e nevoie.

Stau pe plajă și mă uit cum se îndepărtează. Ajunge la trepte și urcă înapoi în lumea reală.

Se oprește și îmi face semn cu mâna înainte să dispară din viața mea pentru totdeauna.

L-am sărutat pe bărbatul visurilor mele. Iar el se mută într-un loc înghețat și îndepărtat. Mă uit în sus, la cerul întunecat.

Când ajung acasă, mama mă așteaptă în halat, cu părul desfăcut și cu o cană de ceai în mână. Mă sărută pe obraz și mă studiază din cap până-n picioare.

— Te-ai distrat? mă întreabă.

— Da.

— Ai băut?

— Puțin.

— Te-ai pătat. Lasă, nu contează. A fost bine?

Îi zâmbesc larg.

— Da, a fost minunat, mulțumesc mult. A fost absolut minunat.

— Mă bucur. Te-a adus Paige acasă?

— Da.

— Perfect. Acum, îmi dai pantofii înapoi?

Mă descalț de pantofii galbeni și mă duc sus. Când ajung în dormitor, mă schimb în pijama și scriu fiecare detaliu al întâlnirii mele cu Drake. Scriu totul pe ultima pagină a unui caiet, ca mama să nu se uite acolo, și ascund caietul la fundul cutiei de sub pat. Îmi scriu un post-it care să-mi aducă aminte unde l-am pus și dimineață mă trezesc și citesc totul iar și iar.

Citesc, dar nu e nevoie, pentru că îmi amintesc totul.

Pietricica neagră e pe noptieră. Îmi amintesc totul. Am șaptesprezece ani.

CAPITOLUL DOI

— L-ai sărutat!

Paige nu țipă, dar poate ar fi fost mai bine dacă ar fi făcut-o. Simt cum mocnește furia în ea. Mă fixează cu privirea și spune din nou:

— L-ai sărutat. Știu că ai făcut asta. Poate tu nu-ți amintești, dar așa a fost, și știu asta pentru că…

Îmi țiuie urechile și nu mă mai concentrez pe ce zice. Știu că vorbește, știu că e supărată, știu că are tot dreptul să fie supărată. Spune ceva, dar nu aud ce. Mă forțez să mă uit la ea, mă forțez să mă concentrez.

Respiră precipitat.

— Și ai mai și scris totul!

Ține în mână unul dintre post-it-urile mele, așa că, evident, nu am cum să neg nimic.

Cuvintele sunt acolo, e scrisul meu, și ea știe foarte bine că scriu doar lucruri adevărate. Știe că asta chiar s-a întâmplat.

Și eu știu că asta chiar s-a întâmplat. Îmi amintesc totul. Îmi amintesc lucruri de dinainte să mă îmbolnăvesc, îmi amintesc cum l-am sărutat pe Drake. Acum știu că nu mai sunt o fetiță, pentru că am sărutat un băiat pe plajă și m-a rugat să-mi petrec noaptea cu el. Nu mai am zece ani. Am șaptesprezece.

Îmi amintesc totul. Nu știu exact dacă pietricica, Drake sau dragostea sunt motivul. Poate tocmai asta e, dragostea.

Nu pot să neg nimic în fața lui Paige. Îmi amintesc că l-am sărutat pe Drake. Poate mi-a vindecat memoria, deși tot nu îmi aduc aminte nimic altceva de după ce am împlinit zece ani. Mă uit la bilețelul din mâna lui Paige și văd că am scris totul cu litere minuscule, în jurul altor cuvinte mai mari. În mijloc scrie *cumpără lapte*, cu litere îngroșate. Pe margine se înlănțuie literele mici: *l-am sărutat pe Drake. Îl iubesc pe Drake.* Nu mă pot abține să nu mă uit fix la cuvintele astea. Mă minunez de faptul că asta chiar s-a întâmplat. Mă face extrem de fericită, dar mă face și să plâng.

Mă tot aștept să uit, dar încă îmi amintesc. Stăteam pe plajă,

el a venit lângă mine, s-a așezat și ne-am sărutat.

Asta e singura amintire clară pe care o am în minte în afară de cele de dinainte să mă îmbolnăvesc. Mă agăț de ea, mă rog să rămână vie, să trăiesc în ea cât se poate de mult. O ador. Trebuie să o păstrez pentru totdeauna. Dacă reușesc să-mi amintesc asta, o să-mi amintesc și alte lucruri. Sărutul lui Drake mă va vindeca. O să-mi amintesc și alte lucruri curând, deși sper că nu și conversația asta.

Paige ține biletul în mână și se uită la mine cu atâta ură, încât îmi cobor privirea spre podea. Suntem într-o cafenea, într-un fel de ceainărie veselă pe strada Market Jew, așteptând să vină comanda. După ceai trebuia să mergem să facem și alte lucruri. Paige a găsit biletul pentru că m-am așezat și mi-am scos telefonul să o sun pe mama și să-i spun că am ajuns în siguranță. Din geantă mi-au căzut o sumedenie de bilețele galbene. Paige s-a aplecat să le adune, dar uitasem complet că poate, printre ele, era și unul pe care nu trebuia să-l vadă.

Uitasem. Bineînțeles că uitasem. Îmi amintesc sărutul, dar uitasem că am scris despre el.

I-a văzut numele pe marginea unui post-it pe care l-am ridicat eu și mi l-a luat repede din mână. Acum se uită la mine.

— Îl *iubești*? îmi zice. Nu numai că l-ai sărutat – și habar n-am de câte ori s-a întâmplat asta, așa cum nici tu nu știi – dar tu chiar crezi că-l iubești. La asta trebuie să recunosc că nu mă așteptam.

Nu știu ce să-i spun. Știu că îl iubesc, dar nu vreau ca Paige să știe cât de importantă a fost noaptea aia pentru mine, cât de vie m-a făcut să mă simt. Cu toate astea, dau din cap.

— Și chiar l-ai sărutat. Recunoaște. Știu că ai făcut asta. Știu sigur, 100%.

Mă holbez la podeaua care pare de lemn, dar nu e. Apoi îi evit privirea lui Paige și mă uit fix la niște oameni de la o masă mai mare. Sunt o familie: doi adulți și doi copii, adulții citesc ziarul, iar copiii își dau picioare pe sub masă, toți patru purtând blugi și geci albastre.

— S-a dus pe plajă, spune ea încet. Nu s-a mai întors. Ai petrecut toată noaptea cu el.

— Nu-i adevărat! M-am întors acasă! Poți s-o întrebi pe mama. Paige, îmi amintesc!

Îmi amintesc că m-a rugat să petrec noaptea cu el. Asta nu o să-i spun.

— Ba nu. Și logic că mama ta ți-ar ține partea dacă l-ai adus pe Drake acasă, l-ai furișat în dormitorul tău mic și v-ați făcut de cap în patul tău de o persoană și apoi, cum s-a făcut dimineață, Drake a plecat tiptil. Nu mi-ar spune pentru că nu ar vrea să-ți pierzi singura prietenă. Și, apropo, poți să-i spui că m-am răzgândit cu privire la mica ei favoare. Am fost de acord doar ca să scap de ea. Spune-le că n-au decât să te ia cu ei.

— Nu, spun, și simt cum mă cuprinde panica. Nu, sincer, Paige, pe cuvânt. Da, am stat pe plajă, ne-am sărutat. Îmi pare rău. Dar după eu m-am dus acasă și el s-a dus… nu știu unde s-a dus. Îmi pare rău, Paige. Nu am vrut să se întâmple asta.

Dar îmi amintesc. Chiar îmi amintesc. E totul aici, în capul meu.

N-am idee despre ce mică favoare vorbește și nici nu e momentul s-o întreb. Sigur mi s-a spus deja de zece mii de ori.

— N-ai vrut? Sfinte! Și nu-mi spune că îți amintești, Flora, știu că nu ai cum.

— N-am vrut să se întâmple! Nu m-am așteptat. Nu că nu am vrut să știi tu. Și chiar îmi amintesc. Nu știu cum, dar…

— Îl iubești, mă întrerupe ea.

Dau din umeri, rușinată.

— De fapt ai scris mica voastră poveste de dragoste pe un post-it și, o dată la două ore, când uiți câte ceva, o recitești și te convingi că îl iubești. Penibil. El ți-e cu mult superior. N-ai decât să te cuplezi cu el, dacă genul ăsta de comportament e ce vrei de la un prieten. N-am de unde să știu, ca de altfel nici tu, de câte ori nu te-o fi sedus până acum în ultimele luni. Frumos. O să te ajute mult de-acolo, de la Polul Nord. N-ai decât să-mi furi prietenul, dar să știi că a plecat deja.

Face o pauză și respiră adânc.

— Și mai știi ceva? Am fost singura care a avut grijă de tine în toți anii ăștia. Te-am scos afară atunci când mama ta te-ar fi ținut închisă ca într-o colivie în casă. Te-am dus la cinema. Te-am dus

la Zumba. Te-am dus la canotaj tot anul. Am avut grijă de tine mai bine decât orice bonă în zilele în care mergeai la școală. De fiecare dată când uiți unde ești, eu te ajut. Mamei nu i-a plăcut niciodată asta, spune că nu e treaba mea să îți fiu dădacă. Dar sigur, n-ai decât să îmi furi prietenul. Și dacă chiar vrei să știi… Face o pauză cât chelnerița, cu o figură plictisită, apare cu ceaiul nostru pe o tavă rotundă. Îi ia mult să pună o ceașcă în dreptul fiecăreia, un castronel cu lapte și unul cu pliculețe de zahăr în mijloc și, în cele din urmă, un ceainic albastru de porțelan.

Niciuna din noi nu spune nimic în tot acest timp. În cele din urmă, Paige îi spune un simplu *Mulțumim.*

Torn ceaiul pentru amândouă, începând cu al ei. Paige mă studiază, ceea ce mă face să tremur și mai tare și imediat pe masă apare o băltoacă de ceai, care se prelinge rapid spre margine. Nici nu se clintește, așa că, imediat ce termin de turnat, mă ridic, mă duc la bar și iau un teanc de șervețele înainte ca totul să ajungă pe jos.

Paige nu se atinge de ceaiul ei. E îmbrăcată într-o pereche de pantaloni negri strâmți și cu un tricou mulat și puțin decoltat. Are părul strâns în coadă și e dată cu un ruj aprins. Pe mâna mea scrie că ar fi trebuit să mergem la cinema. Probabil urma să vorbească despre Drake și despre cât de dor îi e de el.

Acum nu o să mai facem nimic din toate astea. Niciodată.

Paige respiră adânc și continuă de unde rămăsese.

— Dacă chiar vrei să știi, mereu am știut că îți place de el. Am văzut de la bun început. Nimeni nu e mai ușor de citit decât tine, Flora. Doar că nu am crezut că o să faci vreodată ceva și Dumnezeu știe de câte ori s-a întâmplat. Nici prin cap nu-mi trecea însă că el te-ar băga în seamă, în afară, poate, de faptul că era interesat de tine din punct de vedere medical. *Dacă chiar vrei să știi,* nimic din ce mi-ai putea spune acum nu m-ar convinge că nu ai făcut sex cu el. Nimic. *Dacă chiar vrei să știi,* nu pot să cred că ai făcut asta. Cu prietenul meu. *Cu al meu!* Știu că o să îl uiți pe Drake, pentru că nu îl știai înainte de așa-zisa ta boală, dar aveai numele lui pe mână, știai că era prietenul meu. Știu că ai impresia că-l iubești, spune dramatic în timp ce flutură bilețelul în aer. Mereu ai fost îndrăgostită de el?

Încerc să neg totul, dar nu reușesc.

— Nu știu, îi zic, cu vocea tremurată. Nu îmi amintesc.

— Hei, e OK.

Zâmbește și se uită direct în ochii mei.

— Ți-ai scris o poveste de dragoste chiar frumoasă și asta te face să te simți mai matură. Nu mai e un secret, așa că acum poți să-ți completezi bilețelul. Uite, lasă-mă să te ajut.

Întinde mâna și eu împing post-it-urile spre ea. Ia un pix din geantă și începe să scrie, mai întâi pe bilețelul meu, apoi mai umple unul, două, trei. Cum termină de scris pe unul, îl lipește cu putere de masă, în fața mea. Când e gata, își ia geanta și pleacă. Nici nu s-a atins de ceai.

Când ajunge în dreptul ușii, se oprește și se uită la mine. Eu mă uit la ea. Deschide gura ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar, când dau să mă ridic, dă din cap și pleacă. Ușa se închide cu putere în urma ei.

În loc să mă duc după ea, citesc bilețelele de pe masă. A tăiat *cumpără lapte* și acum scrie așa:

L-am sărutat pe Drake. Îi iubesc pe Drake. Ăsta NU e un secret pentru nimeni. Trebuie să-mi găsesc o altă prietenă.

Pe al doilea scrie *Paige nu o să mai vorbească niciodată cu mine. Adu-ți aminte să nu încerci să iei legătura cu ea. Niciodată.*

Iar pe al treilea a mâzgălit repede *NU O MAI SUNA ȘI NU ÎI MAI DA MESAJE LUI PAIGE. NI-CIO-DA-TĂ!*

Beau ceaiul și mă uit țintă la cuvintele din fața mea. Simt pietricica în buzunar, simbolul trădării mele.

— Îmi amintesc, îi spun locului gol din fața mea. Chiar îmi amintesc.

Când ajung acasă, totul e cu fundul în sus și în mintea mea încă mai rulează cearta cu Paige. Fix lângă ușă e un geamantan. Mama nu mă așteaptă la fereastră, cum face de obicei. Aud pași agitați la etaj și totul pare haotic și diferit.

— Heei, e cineva acasă? întreb în timp ce mă descalț.

Mă întreb ce înseamnă geamantanul: vine cineva sau pleacă? Poate a venit Drake. Poate plecăm noi undeva.

Ridic niște pliante de pe covorașul de lângă ușă. Ne-au

strecurat un meniu de pizza și un pliant cu activitățile verii de la Flambards. Flambards e un loc cu roller coastere și carusele și mulți călușei. Vreau să merg acolo, așa că pun pliantul în buzunarul cu pietricica.

Aș da orice să le spun părinților că am o amintire, dar nu pot să le spun că l-am sărutat pe prietenul lui Paige. Cu toate astea, ceva se întâmplă aici și mi-e groază că Paige deja i-a sunat și le-a spus totul.

Tata coboară treptele în viteză, două câte două.

— Flora! strigă el și se întoarce pe scări. Annie, a venit Flora! strigă iar și se întoarce spre mine. Hai să mergem la mama.

Tata e un om amuzant și cald. La birou e contabil, dar, când ajunge acasă, poartă pulovere cu model tricotate chiar de el, are părul ciufulit (atunci când nu îl piaptănă mama), și spune lucruri nostime. Ar face orice pentru mine, știu sigur asta, și eu aș face orice pentru el, dacă aș putea. E suficient doar să mă uit la el și mă liniștesc imediat. El înseamnă acasă pentru mine.

Acum însă pare îngrijorat. Mă uit la brațele mele, gândindu-mă ce lucru important am uitat.

— Ne mutăm? întreb la nimereală.

— Nu, nu, draga mea, spune și zâmbește ușor, nu ne mutăm. Annie!

Mama aleargă pe scări, cât pe ce să dea peste noi, cu un pulover lung fluturând în urma ei, cu părul creț nepieptănat.

— Flora, scumpa mea, spune. O, Flora, scumpa mea. Ce face Paige? Așa, nu vrei o cană de ceai?

Se uită la brațele mele și le întind să îi arăt că nu am mai scris nimic nou. Bilețelele galbene de la Paige sunt în geantă și răsuflu ușurată când îmi dau seama că ei nu știu nimic despre Drake. S-ar panica și ar încerca să vorbească cu Paige, să dreagă situația în locul meu, de parcă eu aș fi un copil, nu un adult responsabil pentru propriile fapte. Nu mai sunt un copil. Am șaptesprezece ani.

Știam foarte bine ce fac. Mă agăț de chestia asta. Nu a fost deloc frumos din partea mea, dar îmi asum în totalitate sărutul și a fost adevărat. Încă mai e. Încă mai e prezent la mine în minte. Îmi amintesc totul pentru că îl iubesc pe Drake. Strâng

tare piatra din buzunar, sigură că, dacă o pierd, odată cu ea se va pierde și amintirea.

— Mă duc să pun apa la fiert, îi zic.

— Mulțumesc, scumpo.

Mă duc în bucătărie și încep să fac ceaiul, în același ceainic cu buline pe care îl avem de când eram mică. Îl pun pe masă, scot sticla de lapte din frigider și cana preferată a fiecăruia. Pe ușa frigiderului e o foaie A4 pe care sunt printate cănile preferate și sub ele numele tuturor. Îmi închipui că eu am făcut-o. Se pare că mie îmi place cel mai mult una roz cu buline, cea mai banală cană din lume. Pe cana mamei scrie *Cea mai bună mamă din lume* și are desenată o femeie cu șorț, iar pe a tatei scrie WILLLAM SHAKESPEARE și are o poză cu un om cu barbă. Mă îndoiesc că astea chiar sunt preferatele lor, dar le scot oricum din dulap.

Simt cuvintele lui Paige de pe bilețelele din geantă. Nici nu e nevoie să verific să știu exact ce spun, nu încă. Cuvintele mi s-au întipărit direct pe piele, ca un fier încins.

— Flora, spune tata odată ce ne-am așezat la masă, deși el nu vorbește niciodată. Uite, s-a întâmplat ceva, ceva destul de delicat.

Am în față caietul și un pix și îmi scot și telefonul – presimt că va trebui să-mi notez ce urmează să-mi spună.

Mama se joacă cu toarta cănii, dar nu zice nimic. Nici măcar nu a propus să mâncăm biscuiți.

— Îl mai știi pe Jacob? întreabă ea.

— Îl iubesc pe Jacob, doar e fratele meu! Unde e?

Urmăresc privirea părinților mei, care mă conduce spre niște fotografii de pe perete. Sunt printate poze cu mine, cu mama și cu tata, toate lipite cu scotch. Lângă ele, e o singură fotografie înrămată, a unui băiat. Numele noastre sunt trecute sub fiecare poză, iar sub a lui scrie „Jacob (frate)".

Îl știu pe Jacob, e persoana pe care o iubesc cel mai mult. E mai mare decât mine. Țin minte cum mă lua în brațe și mă ducea peste tot, apoi mă lăsa să îi stau pe genunchi când ne uitam la televizor și îmi reamintesc foarte clar cum odată m-a lăsat să-i dau cu ojă pe unghiile de la picioare.

— E în Franța, spune mama repede. Știi că Jacob e mai mare

decât tine. Știi asta? Are douăzeci și patru de ani. Locuiește în Franța acum și de-aia nu îl vedem așa de des, dar și el te iubește foarte mult. Mai mult decât pe noi.

— Douăzeci și patru? întreb și mă încrunt la poză.

Băiatul din fotografie e slăbănog, are părul negru și e arătos într-un fel aparte. Nu pare de douăzeci și patru de ani.

— E o fotografie mai veche, spune tata. Da, acum are douăzeci și patru de ani. Nu l-am mai văzut de ceva vreme.

Se uită la mine, încercând să-mi citească gândurile, apoi continuă:

— Ne-a sunat ieri și apoi au sunat și cei de la spital azi-dimineață. Se pare că e foarte bolnav. Trebuie să mergem la el, Flora.

Încerc să procesez toate informațiile.

— Dacă nu l-am mai văzut de ceva vreme, de unde știți că mă iubește? Eu știu că îl iubesc pentru că îmi aduc aminte.

— Pur și simplu știm, zice mama. Nu asta contează. Trebuie să mergem să-l vedem la spital.

— Mergem în Franța? De-aia e un geamantan acolo? Plecăm într-o excursie? Mergem să-l vedem pe Jacob?

Nu am mai fost niciodată undeva, n-am nici cea mai vagă idee cum e în Franța, tot ce îmi aduc aminte e o imagine neclară a turnului Eiffel.

— Nu, spune tata în timp ce mama bea jumătate de cană de ceai dintr-o înghițitură. Se vede că e stresată. Tu nu vii. Noi mergem, dar tu trebuie să stai aici, aici ești în siguranță. Ar fi prea mult pentru tine să vii acolo, iar noi trebuie să ne concentrăm pe Jacob. Călătoria ar fi prea grea și tu ar trebui să te obișnuiești cu un loc nou. Mai bine rămâi acasă.

— Dar vreau să-l văd pe Jacob! Vreau să vin cu voi!

— Nu ai pașaport, spune mama cu o voce ciudată. Dacă stai aici, o să fii în siguranță. Am vorbit cu Paige ieri, chiar înainte să mergeți la petrecere, și o să vină ea să stea cu tine. I-am pregătit camera de oaspeți. Ea o să aibă grijă de tine. Ține minte să nu te duci la doamna Rowe dacă ai nevoie de ceva, săraca, e mai confuză decât tine zilele astea. Dumnezeu știe cum v-ați descurca voi două. Bazează-te pe Paige și totul va fi bine. Vă

lăsăm noi bani, o să vă umplem frigiderul și o să ne întoarcem repede. O să îți dau mesaje în fiecare zi să-ți iei pastilele. Poți să iei una în plus seara dacă nu poți să dormi și ești agitată. De fiecare dată când o să uiți unde ești, Paige o să-ți spună.

— Aha.

Mă gândesc la planul ăsta neașteptat. Paige nu o să vină să stea cu mine și nici nu o să-mi spună unde sunt, pentru că nu mai vorbește cu mine, pentru că l-am sărutat pe prietenul ei. Încă mai aud conversația noastră, dar, dacă nu le zic nimic părinților, asta înseamnă că o să pot să stau singură.

Scriu repede tot ce mi-au spus și fac o poză paginii. Jacob e bolnav și vreau să-l văd, dar nu am pașaport, așa că nu se poate. Dacă rămân singură acasă, o să pot să mă gândesc la Drake toată ziua. O să am toată casa pentru mine și o să-mi amintesc sărutul nostru. O să pot să mă duc pe plajă, acolo unde s-a întâmplat, fără să mă întrebe nimeni unde merg. Sărutul e încă acolo, ca o insulă în memoria mea, pe care vreau să-mi petrec cât mai mult timp, în caz că va începe să dispară.

Mă încântă ideea.

— Cât timp o să fiți plecați?

Îi văd cum se relaxează puțin.

— Avem rezervate cinci nopți. Orice s-ar întâmpla, o să rezolvăm totul până la finalul săptămânii și o să ne întoarcem acasă. Dacă o să mai fie nevoie, o să mai mergem o dată. Nu-mi place deloc că trebuie să te lăsăm acasă, dar, de data asta, scumpo, cred că nu avem de ales.

Dau din cap și îmi beau și eu ceaiul.

— Când vă întoarceți, putem să mergem la Flambards? întreb.

Mama se dă înapoi, de parcă am zis ceva șocant. Închide ochii, iar tata o ia de mână.

— O să facem ceva distractiv, promit, zice el într-un final.

Stau la o masă, într-o casă pe care o știu, alături de niște oameni care seamănă cu părinții mei, doar că sunt mult mai în vârstă. Mă uit la mâinile mele: eu sunt Flora. Trebuie să fiu curajoasă. Nu știu ce se întâmplă sau ce zic sau ce făceam acum o secundă.

Știu însă că l-am sărutat pe Drake, pe plajă. M-a rugat să petrecem noaptea împreună. Nu mai sunt o fetiță. Valurile se spărgeau de stâncile de pe mal. Era întuneric și lumina lunii se reflecta în apă. Îl iubesc.

Îmi bag mâna în buzunarul de la blugi și găsesc pietricica magică fără de care nu mi-aș aminti. E încă acolo și nu o scot. Vreau să le spun părinților că am o amintire, deschid gura, dar în ultimul moment îmi dau seama că mai bine să nu știe că am sărutat un băiat, așa că o închid repede la loc.

În buzunar mai am și un pliant, pe care îl iau și îl pun pe masă. Tata se întinde, îl ia și îl aruncă la gunoi. Nici nu am apucat să văd ce scrie pe el.

În fața mea e o foaie de hârtie, pe care o ridic și o citesc. Nimeni nu spune nimic. Mama mă ține în brațe.

— E totul în regulă, îmi spune. Ești acasă. Tocmai ți-am spus că trebuie să mergem la Paris, să îl vedem pe Jacob. E foarte bolnav și are nevoie de noi. O să rămâi aici cu Paige câteva zile.

Jacob e fratele meu. Îl iubesc. Îmi aduc aminte de el. Era drăguț cu mine când eram mică. Acum e bolnav și ei se duc să-l vadă. Paige o să vină aici să aibă grijă de mine. O să ne simțim minunat împreună.

— E totul bine? mă întreabă mama. Ai înțeles ce se întâmplă? Deci plecăm mâine-dimineață, devreme, zburăm spre Paris din Exeter la unsprezece. Scrie și asta sau, dacă vrei, scriu eu. O să mergem cu mașina.

Nu le place deloc să meargă cu mașina, deși au una care stă pur și simplu parcată pe aleea din spatele casei, fără să o folosească nimeni. Nu știu de ce știu asta, dar știu. Înseamnă că e chiar important, din moment ce merg cu mașina.

— Am rugat-o pe Paige să vină la nouă. Ar trebui să ne mai confirme o dată. Mai bine o suni acum. Vrei să o sun eu?

— Nu, nu, e în regulă, îi spun. O să vorbesc eu cu ea. De-abia aștept să vină.

L-am sărutat pe prietenul lui Paige. Nu trebuie să-i spun lui Paige. Nu *trebuie* să-i spun nici mamei.

— Promite-mi că o să-mi răspunzi la telefon.

— Da, îi zic, promit.

— Și să ne dai mesaje, spune și tata. O să-ți răspundem mereu, mai puțin cât suntem în avion și asta doar pentru că te pun să-ți închizi telefonul în timpul zborului.

— Sau dacă nu o să avem semnal, adaugă mama. Dar am sunat la compania de telefonie și se pare că au acoperire bună în Franța. Și o să ne întoarcem în timp util pentru ziua ta. Nu am rata asta pentru nimic în lume. Să-ți ții telefonul încărcat. Și să-ți verifici mesajele!

Mă ridic și îmi împing scaunul. Îl împing prea tare, așa că se dă pe spate și cade și trebuie să fac o mișcare ciudată să-l pun la loc.

— O să fie totul bine, le zic. Sigur. O să mă descurc fără probleme singură. Cu Paige. O să-mi prindă bine. Și o sun acum, adaug repede. Nu vă faceți griji pentru mine, o să fim bine amândouă.

Mama zâmbește.

— Bineînțeles, scumpo. O să-ți las bilețele peste tot înainte să plecăm, bine? Despre tot. Atâta timp cât Paige e aici, nu am de ce să-mi fac griji.

— Mai bine fa-ți griji pentru Jacob, îi spun, nu pentru mine. El ce a pățit?

— Nu știm, spune tata.

Când o sun pe Paige, nu răspunde.

Găsesc o altă fotografie cu Jacob pe peretele din dormitor. Băiatul pe care mi-l amintesc stă într-o grădină, poartă un tricou pe care scrie MARELE CANION DIN ARIZONA și ține de mână o fetiță blondă într-o rochie albastră. Conform scrisului de sub poză, fetița sunt eu.

Suntem într-o grădină în poza asta. E grădina casei în care stăm și acum, dar are un leagăn. Mi-ar plăcea să mai avem și acum leagănul ăla. Poate o să îi rog să îmi ia unul.

Dau poza jos de pe perete și mă uit la ea. Îi ating fața cu vârful degetului. El e fratele meu. El e Jacob, doar că acum e mai mare și e bolnav. Întorc fotografia și văd că mai scrie ceva pe spate. Nu mă așteptam la asta.

Sună-mă. Te iubesc. Și în continuare sunt niște cifre.

Mă uit atent la ele și apoi o pun la loc.

Mama își petrece restul zilei gătind, deși ar trebui să pot să fac asta și singură. Îi e teamă că o să las cuptorul să meargă sau că o să reușesc cumva să las gazul pornit și că o să aprind apoi un chibrit. Pune toate mâncărurile în castroane și farfurii acoperite cu folie de plastic și lipește o etichetă pe fiecare cu ziua în care eu și Paige trebuie să le mâncăm. Mâine avem lasagna, marți curry, miercuri plăcintă cu pește, joi spaghete cu brânză și vineri pizza. Ei se întorc sâmbătă. Dulapul e plin cu pâine și chestii tartinabile și mama face acum o oală enormă de supă pentru prânz.

Încerc să o sun pe Paige, dar văd că deja am încercat să fac asta de cinci ori. Nu răspunde. Imediat primesc un mesaj de la ea:

> Flora, nu mă mai suna. Nu vreau să vorbesc cu tine. Te-ai sărutat cu prietenul meu. Lasă-mă în pace.

Nu le spun nimic părinților mei.

Mă pierd în amintirea aia. Iubirea mea pentru Drake e așa de puternică, încât mi-a vindecat creierul. Eram pe plajă. Marea era agitată. El a venit și s-a așezat lângă mine. A spus că mereu stătea în pub și se întreba dacă nu cumva era cu fata nepotrivită. A spus că sunt frumoasă și diferită. Îmi aduc aminte conversația noastră. Mă agăț de ea. Îmi amintesc. Retrăiesc fiecare cuvânt, iar și iar și iar.

Găsesc biletele lui Paige în geantă și le fac o poză cu telefonul, ca să îmi aduc aminte să nu o sun. Nu pot să-mi scriu pe braț, așa cum aș vrea, cel puțin nu până pleacă părinții.

*

În cele din urmă, se lasă seara și totul e gata. Mâncarea mea pentru cinci zile e pregătită, pastilele sunt ordonate în cutiuțe în bucătărie, cu fiecare zi scrisă cu litere mari pe capace. Părinții au geamantanul la ușă și și-au verificat deja de câteva ori pașapoartele. Nu au bilete tipărite, din moment ce au făcut rezervarea online, dar știu că zboară din Exeter spre Paris și că avionul decolează mâine-dimineață la ora cinci. Știu asta pentru

că așa scrie pe notițele din bucătărie, pe cele din hol, pe cele din sufragerie și cine mai știe pe unde. Părinții mă conduc în bucătărie.

Mama își agață șorțul, își desface părul și se uită la mine cu un zâmbet forțat.

— Vrei să mergem pe plajă, scumpo? mă întreabă. Poate o gură de aer proaspăt de Cornish o să-ți prindă bine. Mi-ar plăcea să facem asta, înainte să plecăm.

Îmi pun pantofii și pelerina de ploaie și o aștept pe verandă, printre tot felul de lucruri aruncate acolo la întâmplare (mingi de tenis, o bâtă de cricket care pare foarte veche, o cutie de carton plină cu manualele mele din școala primară). Sper din tot sufletul să nu ne întâlnim cu Paige. O să mă descurc singură, dar știu că părinții nu m-ar lăsa niciodată dacă ar ști adevărul. Vreau să se ducă la Jacob. Vreau să văd cum e să fiu pe cont propriu. Vreau să fiu lăsată să trăiesc în propria amintire.

Ușa e întredeschisă și îi aud pe părinții mei șoptind agitați, așa cum fac atunci când nu vor să-i aud. Sunt tentată să deschid ușa și mai mult, ca să aud mai bine; dar cum fac un pas, o aud pe mama zicând:

— Nu, e evident că nici nu bănuiește și asta e foarte bine.

Îngheț pe loc.

E evident că nici nu bănuiesc. De acum asta o să se schimbe, pentru că o să încep să-mi amintesc. E ceva ce părinții țin secret. Scriu pe un bilet pe care îl îndes în buzunar. *M&T îmi ascund un secret*. O să pot să caut prin casă cât ei sunt plecați și o să îmi dau seama despre ce e vorba.

Mă îndepărtez de verandă, mă uit în curte, spre locul unde știu sigur că a fost un leagăn odată.

Mama apare în spatele meu, respirând greu. Mă prefac că nu o observ și simt cum așteaptă mai bine de jumătate de minut până spune, în cele din urmă, cu o voce veselă:

— Flora, gata. Hai să mergem pe plajă!

E evident că nici nu bănuiește. Asta a fost povestea vieții mele, dar acum l-am întâlnit pe Drake.

— Da, îi zic și mă uit în jur, ezitând.

Dacă aș întreba-o ce nu bănuiesc, nu mi-ar spune, așa că

deocamdată trebuie s-o las moartă.

O să mă prind eu mai încolo.

— Ce are Jacob? întreb.

— Nu știm.

Cred că am mai întrebat asta de o mie de ori, pentru că pare iritată.

Mama e mai scundă decât mine, mai corpolentă, iar părul ei negru și aspru e complet diferit de al meu, care e enervant de spălăcit și subțire și fără pic de textură. Văd că e foarte supărată din cauza lui Jacob și aș vrea să am grijă de ea. Dar n-am cum să fac asta: ea e cea care are grijă de mine și cu asta, basta.

Marea se vede în depărtare și formează o linie albastră la orizont, dar, în loc să mergem direct acolo, o luăm printr-o grădină din partea cealaltă. Totul e verde și minunat, un loc fericit care mă înfășoară ca o pătură caldă.

— De ce nu v-ați mai văzut cu el? îi zic.

Tresare și se uită la mine.

— Cu cine? întreabă, deși știe foarte bine la cine mă refer.

— Cu fratele meu.

Îmi ia câteva secunde să-mi aduc aminte numele lui.

— Cu Jacob.

— O, Flora. A fost complicat. Și totul s-a întâmplat acum multă vreme. Era tânăr și încăpățânat și credea că el știe cum e mai bine. Și a fost…

Îmi evită privirea.

— A avut legătură cu mine? o întreb, sigură că așa a fost. I se citește pe față.

— O, nu chiar.

O ia din loc și se îndreaptă repede spre ieșire, spre poarta pe care scrie *Incendierea se pedepsește prin lege.* Îmi târăsc și eu picioarele până o prind din urmă. Știu că nu e bine să mai pun și alte întrebări. Chiar dacă mi-ar spune, aș uita. Probabil mi-a mai spus totul de o mie de ori. Cred că e tare enervant să fii nevoit să locuiești cu mine.

Traversăm și ne sprijinim de balustrada de pe faleză. Afară e răcoare, dar lumina apusului face totul să pară mai frumos. Fiecare pietricică de pe plajă are umbra ei. Marea strălucește ca

o oglindă, cerul e senin, iar aerul e rece.

În partea stângă e piscina exterioară. Îmi place mult să mă uit la ea, dar, deși țin minte că am luat câteva lecții de înot când eram mică, nu m-aș încumeta să intru acum. Dincolo de ea, în larg, e un castel de poveste, iar fâșia de pământ pe care e ridicat îl face să pară un univers izolat, sigur. Asta e lumea mea. Asta a fost mereu lumea mea.

În dreapta e un alt golf.

Drake e departe, într-un loc înghețat în care a vrut să meargă de când avea zece ani. Cursurile lui se țin în engleză, ceea ce e bine, pentru că e varză la limbile străine.

Mă uit în jos la mâna mea dreaptă. Scrie *FLORA, fii curajoasă*. Într-o bună zi o să fac ceva. Într-o zi.

— O să îmi fie dor de tine, zice mama.

— O să vă mai întoarceți? mă trezesc întrebând, deși nu știu foarte clar de ce.

Simt cum se uită la mine, dar îmi țin privirea ațintită spre mare. Eu și Drake ne-am sărutat acolo, puțin mai la stânga. Marea era agitată și valurile veneau aproape de noi. Îmi aduc aminte atingerea buzelor lui, mirosul de alge. Mi-am sacrificat prietenia în momentul ăla, și, deși mi-e rușine să recunosc, aș mai face-o o dată, de o sută de ori dacă ar fi nevoie. Bag mâna în buzunarul de la blugi și văd că pietricica e încă acolo.

— Bineînțeles că o să ne întoarcem, zice mama. Flora, uită-te la mine.

Mă întorc încet spre ea, ușor sceptică. Se uită direct în ochii mei, dar nu pot să-i citesc privirea.

— Îți promit că o să ne întoarcem, spune, fără să clipească. O să facem ce avem de făcut și apoi o să venim acasă. Bine? Tu ai grijă de tine, că noi ne întoarcem repede. *Nu te duce nicăieri.* Să nu care cumva să-ți vină vreo idee.

Încerc să glumesc.

— O să fiu foarte grasă când o să vă întoarceți, cu toată mâncarea pe care mi-ați lăsat-o. Nici nu o să mă mai recunoașteți.

Vreau să știe că îmi amintesc de mâncare. Văd că asta o mulțumește.

— Da, așa să faci. Mănâncă de trei ori pe zi, ia-ți pastilele în fiecare dimineață și seară și dă-mi mereu mesaje.

— Sigur că o să-ți dau.

— Ai grijă de tine. *Nu te duce nicăieri.*

Se uită fix la mine până îmi întorc privirea spre mare. Stăm umăr la umăr și privim Atlanticul. Drake e singurul lucru care îmi vine în minte acum.

CAPITOLUL TREI

Stau pe jos la mine în cameră și citesc dintr-un caiet.

E negru, are copertele cartonate și un abțibild alb pe care scrie

POVESTEA FLOREI. CITEȘTE ASTA DACĂ TE SIMȚI CONFUZĂ

Nu e scrisul meu, așa că sunt aproape sigură că e al mamei.

Ești Flora Banks,

Ai șaisprezece șaptesprezece ani și locuiești în Penzance, Cromwell. Când aveai zece ani ai dezvoltat o tumoare pe creier, iar la unsprezece ani doctorii ți-au scos-o. O parte din memorie s-a șters în urma operației. Îți mai aduci aminte cum să faci anumite lucruri (cum să faci o ceașcă de ceai, cum se pornește dușul) și îți aduci aminte și viața ta de dinaintea bolii, dar de atunci nu ai mai putut să păstrezi amintiri noi.

Ai AMNEZIE ANTEROGRAGDĂ. Poți să reții anumite lucruri câteva ore, dar apoi le uiți. Când uiți, te simți brusc confuză. E OK, e normal, așa se întâmplă.

Când te simți confuză, trebuie să te uiți la brațe, la bilețele, la telefon și la caietul ăsta. Asta te ajută să îți amintești unde ești și ce se întâmplă. Ai devenit foarte, foarte bună la luat notițe. Faptul că ai numele scris pe mână te liniștește și mereu îți urmezi propriile indicii și îți amintești ce se întâmplă.

Îți aduci aminte de noi și de prietena ta cea mai bună, Paige, și de alți oameni pe care îi știai înainte de operație. Pe alții îi uiți, dar e OK, pentru că oamenii de aici te cunosc și te înțeleg.

Vei locui mereu în Penzance, pentru că ăsta e singurul loc în care te simți cu adevărat în siguranță. Ai tot orașul în minte, ca o hartă, și aici te simți ca acasă. Vei locui mereu cu noi, iar noi vom avea mereu grijă de tine, așa că vei fi bine.

Ești incredibil de deșteaptă și de puternică. Nu ești deloc ciudată.

Ești foarte bună la scris și la citit și observi lucrurile din jurul tău

mai repede decât multe persoane care nu au nimic din punct de vedere medical.

Vom avea grijă să ai mereu tot ce îți dorești. Iei medicamente de două ori pe zi și asta vei face mereu.

Te iubesc,

Mama

Închid caietul. Cum se poate să fi uitat că am amnezie? Pe de altă parte, cum aș fi putut să-mi aduc aminte?

Știu că am șaptesprezece ani. L-am sărutat pe Drake. Fiecare detaliu al acelui sărut e încă viu în mintea mea: stăteam pe plajă, a venit și s-a așezat lângă mine. Aveam șaptesprezece ani atunci și am șaptesprezece ani și acum.

*

Dormitorul meu arată exact ca atunci când aveam zece ani. E decorat în alb și roz, cu volane și păpuși și jucării de copii. Peste tot sunt păpuși Barbie, ursuleți de pluș și multe jocuri Lego.

Cuvintele din caiet nu mai sunt adevărate. Acum îmi amintesc ceva ce nu e de dinainte de operație. S-a întâmplat curând, poate chiar ieri, așa că decid să fac un test.

Pun niște jucării în linie pe pat: o păpușă Barbie cu părul castaniu, o ambulanță din piese Lego, apoi o păpușă de pluș pe care o cheamă Phyllis, apoi pe Buckbeak, hipogriful[1] gri. Mă uit fix la ele. Barbie, Lego, păpușă, hipogrif. Arunc păturica roz peste ele și notez în caiet:

Barbie, ambulanța din piese Lego, păpușa Phyllis, Buckbeak.

Dau pătura la o parte și verific, deși știam că am dreptate, eram sigură. Trebuie să ies din cameră și să mă întorc peste câteva ore și atunci să văd dacă îmi mai amintesc.

Acopăr iar jucăriile și rup o pagină de la sfârșitul caietului.

Ce jucării sunt pe pat? scriu și o las pe jos, cu un pix deasupra ca să pot să scriu răspunsul când mă întorc.

Am sărutat un băiat de care sunt îndrăgostită. Am șaptesprezece ani, așa că nu mai vreau să am o cameră de fetiță, e ridicol. Adun ursuleții, îi îndes în cutia de Lego și o împing în

colțul camerei. Acopăr cutia cu un cearceaf din coșul de rufe. Jucăriile astea sunt pentru copii, iar eu nu mai sunt un copil.

Aș putea să zugrăvesc pereții. Dacă ar fi după mine, i-aș face albi. Ar fi simpli și banali, ca într-o cameră normală, dar ar fi un loc unde s-ar putea întâmpla orice.

Stau pe jos, mă uit la cutia de Lego care acum arată ca un morman de rufe și mă gândesc la propriile amintiri.

Stăteam pe jos, probabil chiar în locul ăsta, și mă jucam cu ambulanța din piese Lego. Eram o fetiță cât se poate de normală, vorbeam cu cineva mai mare decât mine, care stătea la rândul lui pe jos. Mă ajuta să duc o păpușă Barbie la spital. Eram fericită, eram cu fratele meu, Jacob.

Era prima mea zi de școală. Eram speriată și entuziasmată și m-am trezit chiar înainte de răsăritul soarelui și mi-am pus uniforma și ghiozdanul în spate și am așteptat până nu am mai putut și i-am sculat pe părinți și pe fratele meu. Toți trei erau morocănoși că i-am trezit așa de devreme.

Mă pregăteam pentru o zi în oraș. Eram încântată că urma să mergem într-un loc cu multe carusele și nu mai aveam răbdare. Dansam singură de bucurie, întrebându-i pe toți dacă pot să mă urc în mașină. Nu mai aveam deloc răbdare. Toți au râs de mine și mi-au spus că mai întâi trebuie să mâncăm de dimineață. Nu îmi aduc aminte ziua la parcul de distracții. Aș vrea să pot… Flambards. Așa se numea.

— Mamă! am strigat, întrebându-mă unde e, dacă nu cumva o fi timpul să bem un ceai.

Nu răspunde, dar cobor și pun apa la fiert oricum, iar apoi mă uit în jur, la toate biletele, și îmi dau seama ce se întâmplă. Au plecat să îl vadă pe Jacob, persoana mai mare din prima mea amintire, fratele meu care e acum bolnav.

Încep să mă panichez. Nu pot să stau aici singură, nu vreau să fiu singură, am nevoie de cineva, am nevoie de mama, am nevoie de tata, am nevoie de oameni în jurul meu. Dacă Jacob e cu adevărat bolnav, ar fi trebuit să vină el acasă, să aibă grijă de el aici.

Îmi aduc aminte că l-am sărutat pe Drake pe plajă, dar nimic altceva. Fug iar sus, la mine în cameră, fără să mă uit la ușa

dormitorului părinților – nu vreau să văd că nu sunt acolo.

Găsesc un bilet cu scrisul meu care zice *Ce jucării sunt pe pat?* Ridic pătura și văd o Barbie, o ambulanță Lego, pe Phyllis, păpușa de pluș și un hipogrif. Scriu asta, pentru că lângă foaie era un pix, deși habar n-am de ce trebuie să fac asta. Încep să plâng de nervi, de nemulțumire.

Dacă vreau să mă descurc singură, trebuie să îmi las bilete mai bune de-atât. Întorc pagina din caiet și scriu *Regulile de viață ale Florei.* Subliniez. Încerc să mă gândesc la una, dar singurul lucru care îmi vine în minte e *Nu te panica.* Scriu asta.

Nu te panica, pentru că probabil totul o să fie bine și, chiar dacă nu, o să înrăutățești situația dacă te panichezi.

Mă uit la ce am scris. Pare destul de rațional.

Merg din cameră în cameră și mă uit la tot felul de lucruri. Îmi scriu bilete din ce în ce mai lungi și le lipesc prin locuri ciudate, îmi spun de ce sunt singură și cât va dura asta, întrebându-mă de ce nu îmi aduc aminte. Lipesc niște bilete și în jurul fotografiei lui Jacob. Mama și tata sunt cu Jacob pentru că e bolnav. Nu știu ce are, dar știu că e grav. Citesc toate mesajele de la și către părinți, le copiez pe post-it-uri și le aliniez pe peretele din bucătărie. Îmi iau pastilele când ei îmi dau mesaj să-mi spună să le iau.

Am primit un mesaj de la mama: **ia-ți pastilele, scumpo**.

Îi răspund: **putem să mergem la Flambards când vă întoarceți?**

Nu zice nimic.

Mă hotărăsc să îi dau un mesaj lui Paige, pentru că ea ar trebui să aibă grijă de mine și nu e pe nicăieri. Cu toate astea, când o găsesc în agendă, îmi apare o listă lungă de mesaje de la ea. Toate îmi spun că trebuie să încetez s-o mai sun, pentru că m-am sărutat cu prietenul ei. Mă uit fix la ele și simt cum mă cuprinde iar panica. Dacă părinții mei nu sunt aici, iar Jacob e bolnav și Paige mă urăște, și Drake e în Svalbard, înseamnă că nu am pe nimeni.

Paige nu mai e prietena mea. M-am sărutat cu prietenul ei pe

plajă, îmi aduc aminte, știu sigur că e adevărat. Cred și eu că nu mai vrea să mă vadă. Mă tot uit la cuvintele ei. Eu și Paige ne-am cunoscut în prima zi de școală, când aveam 4 ani. Amândouă aveam părul prins în codițe împletite.

Mă uit la un bilet așezat lângă pat, pe care scrie *Drake*. Eu i-am scris numele și am desenat o inimioară în jurul lui. Găsesc și pietricica neagră, pe care o apropii de buze în timp ce mă uit lung pe fereastră. El mi-a dăruit pietricica. Îmi amintesc gestul lui, îmi amintesc.

Trece și ziua de luni, iar eu nu ies nicăieri. Îmi amintesc sărutul. S-ar putea să îmi dispară din minte la un moment dat, așa că mă cufund în amintire iar și iar, până când devine mai reală decât casa în care mă aflu. Când devin confuză, fără să am habar de ce sunt singură, amintirea asta e încă vie, iar restul îmi vine în minte datorită bilețelelor pe care mi le-am lăsat peste tot.

*Jacob **e** bolnav. Părinții mei **sunt la** Paris **cu el**. EI CRED CĂ EA E AICI, DAR NU E, PENTRU CĂ E SUPĂRATĂ PE MINE. PAIGE NU MAI E PRIETENA MEA.* Adevărul ăsta mă urmărește din fiecare colț al casei, mi se strecoară în minte și mă face să plâng. Paige nu mai e prietena mea. Trebuie să-i fac pe părinți să creadă că e aici ca să nu își facă griji, dar ea nu e aici pentru că nu mai e prietena mea. Merit asta.

În rarele momente când nu mă gândesc la Drake și la sărutul de pe plajă, cânt *Twinkle Twinkle Little Star* la pian. O adaptez și cânt versurile de la cântecul cu alfabetul, apoi *Baa Baa Black Sheep.* Fac o baie și încerc să citesc o carte cât timp sunt în cadă. Apoi stau nemișcată în cameră și ascult liniștea.

Găsesc o cutie cu vopsea albă în debaraua de sub scară și încep să-mi zugrăvesc camera. Vreau să fie albă, ca o cameră normală, de adult. Aș da orice să fiu și eu un adult normal. Trag patul și cutia cu jucării în mijlocul camerei și pun un cearceaf și o pătură roz pe jos, ca să nu stropesc parchetul. Mă murdăresc de vopsea din cap până în picioare și vopsesc doar jumătate de cameră, dar sunt mulțumită de cum arată.

Le răspund cu atenție părinților la mesajul din aeroport, și la cel din Franța, și îmi notez când au ajuns și ce au zis. Îmi

amintesc să le spun că Paige e cu mine. Mă prefac că ne uităm la televizor, ceea ce îi bucură. Îmi iau pastilele. Cea suplimentară, de seară, chiar că mă face să-mi fie somn.

Găsesc un bilet pe care scrie *Mama și tata îmi ascund un secret* și asta nu-mi place deloc. Îl lipesc pe perete și mă uit la el o vreme, apoi mă duc în camera lor și încep să le caut prin lucruri, sperând să descopăr despre ce secret e vorba. Din păcate, din câte pot să-mi dau seama, nu e nimic interesant aici. Răsfoiesc și cărțile din bibliotecă, poate au ascuns ceva acolo. Mă uit prin sertare, iar într-un sertar de-al mamei găsesc un teanc de felicitări prinse cu elastic – sunt șaptesprezece felicitări de Ziua Mamei, toate de la mine. Prima are amprenta piciorului meu pe ea, pe a patra îmi scrisesem numele cu litere mari și strâmbe, de copil, iar pe următoarele șase începusem să scriu din ce în ce mai lizibil *Pentru mami* sau *Cu dragoste, Flora.* Următoarea e scrisă de tata. Restul sunt iar de la mine.

Nu se poate ca ăsta să fie secretul. Trebuie să mai caut.

Mănânc supa la prânz și jumătate din castronul cu lasagna seara și de ambele dăți umplu chiuveta cu apă fierbinte și detergent, spăl totul și pun farfuriile la loc. Beau mai întâi cafea, apoi ceai, apoi apă, după care mă duc la culcare în camera mea jumătate albă, simțind că am fost așa de ocupată încât pur și simplu nu am avut timp să ies afară, satisfăcută totuși de mirosul de proaspăt văruit. Trebuie să-mi aduc aminte să zugrăvesc și restul camerei.

O să mă descurc singură, trebuie.

Stau tolănită pe pat și citesc tot ce am scris despre Drake. A plecat din țară. E la Cercul Polar acum. Încerc să mi-l imaginez acolo, dar tot ce pot să văd e zăpadă. Mă întreb dacă au magazine. În capul meu, la Polul Nord nu sunt magazine și nici clădiri, deloc, dar el nu e chiar la Polul Nord, e la Universitatea din Svalbard. La universitate ar trebui să aibă mâncare. Și paturi.

Cursurile lui se țin în engleză. Știu asta pentru că mi-a zis el, îmi amintesc.

Adorm gândindu-mă la cum o fi, cum o fi să fii normal. Îmi închipui propria minte plină de imagini clare ale tuturor

lucrurilor din jurul meu, aranjate frumos ca în niște dosare la care pot să mă întorc oricând vreau. Nu pot totuși să-mi închipui cât de fericită aș fi, așa că adorm plângând după toate lucrurile pe care le-am ratat. Sper că atunci când mă trezesc o să îmi amintesc în continuare.

Mă trezesc speriată în mijlocul nopții. Inima îmi bate cu putere și mă ridic în capul oaselor, uitându-mă în jur. Casa e cufundată într-o liniște atât de desăvârșită, încât simt cum mă sufocă, de parcă ar fi un intrus nevăzut.

Dau să aprind veioza și văd cum îmi tremură mâinile. L-am sărutat pe Drake pe plajă, am șaptesprezece ani, dar asta e tot ce știu. Nu găsesc veioza. Ceva e în neregulă. În cele din urmă, mă dau jos din pat, prea speriată să mai stau pe întuneric. Patul e în mijlocul camerei, înseamnă că de-asta nu am găsit lumina. Camera miroase a vopsea, iar picioarele mi se lipesc de parchet. Stau câteva secunde în fața ușii, simțind covorul vechi sub tălpi, iar apoi alerg pe scări și deschid ușa de la dormitorul părinților. Știu că dacă îi văd mă simt imediat mai bine. Intru încet în cameră, ca să nu îi trezesc. O rază de lumină palidă se întrezărește prin perdea și cade pe patul lor făcut, neatins, gol.

Nu sunt aici. Mă cuprinde frica și mai mult, aproape mă doboară, dar alerg până la întrerupătorul de pe perete, aprind lumina puternică și mă uit în jur. Nu sunt aici. E miezul nopții, dar părinții mei nu sunt în pat. Ei sunt cei care au grijă de mine și nu sunt aici. Sunt mereu în pat noaptea, iar eu nu știu ce să fac dacă ei nu sunt aici. Ei sunt totul pentru mine, nu pot să mă descurc fără ei. Respir din ce în ce mai repede. Văd un bilet pe perna tatei. Merg încet până acolo și îl ridic. Recunosc scrisul lui pe o foaie dictando, ruptă dintr-un caiet.

Spune așa:

Dragă Flora, am plecat pentru că Jacob e bolnav. Paige e cu tine. Ți-am explicat totul în biletele din bucătărie. Te iubim.

Pun totul cap la cap când ajung în bucătărie. Paige nu e aici pentru că m-am sărutat cu prietenul ei. Îmi amintesc că am făcut asta. Sunt singură acasă. Clar nu o să mai adorm în noaptea asta. Sunt singură și nu e nimeni în țara asta care să știe sau

căruia să îi pese.

Aș putea să fac orice îmi trece prin minte.

Decid să îmi fac o cană de ceai, o iau cu mine în pat și încerc să citesc o carte. Aș putea să fac orice îmi trece prin minte, dar se pare că până aici mă duce imaginația: stau în pat cu o cană de ceai și o carte.

Aș putea să plec undeva, oriunde. Aș putea, dar nu o voi face.

Aprind toate luminile din casă și mă uit la biletele pe care le-am lăsat eu și părinții mei. Conform instrucțiunilor lor, trebuie mai întâi să verific dacă ușa de la intrare e încuiată (e, și are și lanțul pus) și la fel și cea din spate (și asta e încuiată). Pun ibricul pe aragaz și, cât aștept să fiarbă, umblu prin casă, citind bilețele. Multe dintre cele scrise de mine sunt despre Drake. Știu că l-am sărutat pe Drake, amintirea asta încă mai e vie, clară, precisă și reală, mai ales în comparație cu haosul din capul meu.

E 2:15. Majoritatea oamenilor din Penzance dorm. Întreaga casă și întreaga lume este la picioarele mele. Stau la calculator, cel pe care îl folosesc părinții mei și mă uit la monitor, aproape în transă, gândindu-mă ce ar trebui să fac.

Se poate să fi ațipit câteva momente, pentru că tresar deodată, încă în fața calculatorului și trebuie să îmi amintesc iar totul. Pare că ar trebui să mă duc la culcare, așa că iau laptopul mic, pentru că are un abțibild pe el pe care scrie *Laptopul Florei* și îl duc la etaj cu mine – într-o mână țin laptopul, în cealaltă o cană cu ceai călăi.

Pereții camerei mele sunt jumătate roz, jumătate albi, iar pe jos sunt întinse un cearceaf și o pătură, ambele pline de stropi de vopsea. Peretele încă roz e plin de poze, fiecare cu o etichetă dedesubt.

Lângă pat e un morman de chestii cu o formă ciudată, acoperit cu o pătură. Ridic pătura și văd o cutie cu jucării. Nu o vreau: am sărutat un băiat pe plajă și am șaptesprezece ani. O ridic și o pun în fața ușii. O să zugrăvesc și restul camerei, vreau să fie albă, ca o cameră normală. Sunt mândră de Flora din trecut, asta presupunând că eu am început să vopsesc aici.

Mă uit pe Wikipedia la pagina despre Svalbard, când observ

că am un e-mail. Nici nu știam că am o adresă de e-mail. Văd un *1* într-un cerculeț roșu lângă un plic și asta mă face să dau click. Când văd numele din dreptul mesajului, mi se taie respirația.

E un mesaj de la Drake. Spune doar atât:

Flora, mă gândesc la tine mereu.

Îl citesc iar și iar. Are doar șase cuvinte, dar sunt cele mai frumoase șase cuvinte pe care le-am citit vreodată. Le copiez de multe ori și îmi lipesc bilețele peste tot prin cameră.

Drake m-a ajutat să-mi amintesc: poate acum o să-mi amintesc și asta.

Mă bucur că sunt singură, pentru că, dacă părinții mei ar fi fost aici, totul ar fi fost clar și constrâns și nu aș fi stat singură la calculator la trei fără douăzeci dimineața.

Citesc cele șase cuvinte iar și iar. Îl iubesc pe Drake și acum mi-a scris un mesaj. Se gândește la mine mereu. Și eu mă gândesc la el mereu. De-abia reușesc să scriu ceva, atât de disperată sunt să îi spun că m-a ajutat să-mi amintesc.

Când reușesc în cele din urmă să compun ceva cât de cât decent, îl trimit, deși știu că ar fi trebuit să aștept până dimineață. Cum apăs pe buton, mă întind pe pat și visez la Drake și la noua lui casă ciudată. Mi-l imaginez într-un loc pustiu și înzăpezit, cu locuințe făcute din zăpadă și gheață, ducând o viață spartană și rece și mă întreb dacă aș putea să-i trimit ceva care să-l ajute. Poate o să-i fac un pachețel cu mai multe lucruri din Cornwall care să-i fie de folos acolo.

Dimineață o să merg pe plajă și o să mai găsesc o pietricică neagră și o să i-o trimit.

Mă trezesc târziu, lumina puternică a soarelui răzbate prin perdele și cade direct pe patul meu. Mă întind, încă învelită cu o pătură roz, și casc. Pereții sunt pe jumătate albi și patul e în mijlocul camerei. E 10:45.

Sunt complet confuză și inima începe să-mi bată cu putere. Nu știu ce caut într-un pat în mijlocul camerei. Citesc ce scrie pe mâini. Citesc din caietul de lângă pat. Citesc tot ce scrie pe

peretele care e încă roz. Sunt Flora. Am șaptesprezece ani. Când aveam zece ani m-am îmbolnăvit și acum sufăr de amnezie anterogradă. L-am sărutat pe Drake pe plajă. Paige mă urăște. Sunt singură.

Drake mi-a scris *Flora, mă gândesc la tine mereu.*

Laptopul e pe jos. În câteva secunde sunt în picioare pe pat, uitându-mă la el. Recitesc mesajul pe care i l-am trimis la miezul nopții. E scurt, ceea ce bănuiesc că e de bine, dar e tot mult mai lung decât mesajul lui. Îmi dau părul după urechi și încep să citesc:

Dragă Drake, a scris Flora la trei dimineața.

Mă bucur așa de mult că mi-ai scris. Nu aș fi crezut niciodată că se va întâmpla asta. Și eu mă gândesc la tine mereu! Asta e partea incredibilă: îmi amintesc tot! Îmi amintesc cum am stat împreună pe plajă, cu valurile așa de aproape. Îmi amintesc fiecare cuvânt pe care l-am spus amândoi. Îmi amintesc că te-am sărutat. Absolut tot. Restul lucrurilor mi se evaporă din minte, dar sărutul e încă acolo. Mă gândesc la tine mereu.

Trebuia să fi petrecut noaptea cu tine. Aș vrea să dau timpul înapoi și să schimb asta (Vezi? Chiar îmi amintesc).

Paige nu mai vrea să fie prietena mea pentru că a aflat. Asta am uitat dar am scris undeva. Îmi pare rău, dar o înțeleg.

Părinții mei au plecat în Franța pentru că fratele meu, Jacob, locuiește acolo și acum e bolnav. Sunt singură acasă. Până sâmbătă, sunt doar eu. De-asta sunt la calculator la miezul nopții.

Mai spune-mi despre Svalbard. Îmi amintesc cum îmi spuneai că ai fost acolo când aveai zece ani ca să vezi ziua polară și acum, la nouăsprezece, în sfârșit ai ocazia să locuiești acolo. Spune-mi tot.

Flora

Aș fi vrut să fi răspuns azi-noapte. Mă uit fix la inbox, rugându-mă să apară vreun mesaj. L-am speriat. Habar n-am ce oră e la Polul Nord, poate o să-l întreb la un moment dat. Oricât ar fi ceasul, au trecut deja nouă ore de când i-am trimis mesajul, așa că probabil l-a văzut deja și nu a răspuns.

Cobor cu laptopul, mă duc la bucătărie să fac cafea și pâine prăjită. Mă asigur că sonorul e dat la maximum, așa încât dacă primesc vreun e-mail, să se audă cât se poate de tare. Nu dau drumul la radio, deși, cât timp părinții sunt plecați, aș putea să ascult ce muzică vreau.

Aș putea să dau sonorul cât de tare vreau, și chiar vreau asta acum. Vreau să dau muzica tare și să dansez prin bucătărie. Deși e la Polul Nord și nu răspunde, nimic nu șterge faptul că Drake a spus că se gândește la mine mereu.

În momentele astea, Drake e singurul om din lume pentru mine. Cursul lui durează probabil un an de zile, poate chiar doi sau trei, nu știu. După ce se termină ar putea să se întoarcă. Sau am putea să mergem noi doi undeva, am putea să ne mutăm împreună, am putea să ne căsătorim, aș putea să fiu soția lui. Doamna Flora Andreasson. El are nouăsprezece ani, eu șaptesprezece, ceea ce ne face suficient de maturi. El ar putea să aibă grijă de mine, iar eu de el, în felul meu. Mi-aș aminti tot dacă aș fi cu Drake.

Drake m-a ajutat să-mi amintesc. O să fiu normală și asta doar datorită lui. Trebuie să îmi petrec tot restul vieții cu el, pentru că el îmi face memoria să funcționeze.

Nu mă simt ca un copil.

Fac cafeaua, pun niște felii de pâine în prăjitor și mă uit țintă la laptop – poate dacă mă chinui suficient de tare, o să fac un mesaj să sosească doar cu puterea minții.

Primesc un mesaj de la mama în care îmi spune **Bună dimineața, scumpo. Cum sunteți tu și Paige? Nu uita să iei pastilele.** Le iau. Sună telefonul fix și, când ridic receptorul, aud vocea unei fete care îmi zice *Voiam doar să văd dacă încă nu te-ai*

intoxicat cu gaz.

— Paige? întreb, dar deja a închis.

Nu se mai întâmplă nimic. După ceva vreme mă tolănesc pe canapea, la televizor, și ațipesc.

Mă trezesc brusc, speriată, și îmi dau seama că a trecut mai bine de o oră. Fug repede la laptop. Drake a răspuns, un nou mesaj mă așteaptă cuminte pe ecran.

Un moment nici nu îndrăznesc să îl deschid, apoi mă așez în fața laptopului și îl devorez.

Flora,

Serios? Chiar îți amintești? Nu cred, e o nebunie, dar e genial!

Ai vorbit cu vreun doctor despre asta? Înseamnă că începi să îți revii?

Te descurci singură? Mă miră că te-au lăsat așa – mama ta e mereu ultra protectoare. Cum de te-a lăsat singură?! Sper ca fratele tău să fie bine.

Mesajul tău m-a făcut să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla. Aș vrea să îți mai fi zis o dată să vii cu mine în noaptea aia. Am fi putut să o scoatem la capăt. Nici nu ai idee cât de mult timp petrec gândindu-mă la tine, la cum arăți dezbrăcată.

E groaznic că am zis asta? Este, nu-i așa? Îmi pare rău, dar mă gândesc la tine în permanență și nu suport faptul că nu pot să te văd. Nu mă așteptam niciodată să se întâmple asta. Și, dacă începe să îți revină memoria, orice se poate întâmpla.

Când trebuie să vină ai tăi acasă? Ai grijă de tine.

Adu-ți aminte să mănânci și toate cele. Continuă să îți aduci aminte!

Drake

Citesc e-mailul iar și iar și de fiecare dată sunt șocată de faptul că vrea să mă vadă dezbrăcată. Asta mă face să roșesc din cap până în picioare, deși nu mă vede nimeni. Nu știu cum să reacționez. Încerc să învăț tot mesajul pe dinafară (pare plauzibil), apoi printez schimbul de mesaje și pun foile cu

atenție într-un dosar.

Nici nu am idee cât de mult timp își petrece gândindu-se la mine, la cum arăt dezbrăcată. Închid ochii și încerc să procesez totul. E înfricoșător. Nu mai am zece ani.

Casa se schimbă. Nu mai e goală, dar tăcerea sufocantă tot nu a dispărut. Acum devine un loc magic. Fiecare suprafață pare să sclipească. Parcă plutește praf de zâne în aer. Orele trec, iar eu continui să îmi dau mesaje cu Drake. Trebuie să lucreze la stația de sateliți, dar, de fiecare dată când poate, fuge la calculator să îmi scrie. Îi scriu înapoi mesaj după mesaj, până când se strâng o mulțime de e-mailuri pe care el le va citi când va putea.

Răspunsurile lui sunt strălucitoare, de aur.

Mesajele noastre devin din ce în ce mai explicite. În unul îmi spune că se gândește cum arăt dezbrăcată. În altul, ce ar vrea să-mi facă, iar eu fac tot posibilul să îi răspund cum trebuie. Habar n-am ce ar trebui să îi zic, așa că scriu ce cred și mă rog să fie bine. Lucrurile pe care le spune sunt noi pentru mine, ciudate, dar le ador. Cuvintele mele apar pe ecranul lui, în locul ăla acoperit de zăpadă și, cum are puțin timp, răspunde. Cred că o să explodez de bucurie. Cumva, simt că fac ce trebuie.

Nu există nimic din ce ar face doi oameni obișnuiți și n-aș face cu tine, asta dacă vrei și tu.

Imediat ce scriu asta simt nevoia să clarific, pentru că încep să-mi închipui tot felul de lucruri îngrozitoare pe care le fac oamenii și nu la asta mă refeream. Cu toate astea, n-ar fi deloc romantic să îi dau acum un e-mail care să înceapă cu *în afară de…* așa că, deși începusem să scriu, mă opresc și îl șterg. Sper că Drake o să înțeleagă ce am vrut să spun.

Câteodată mă trezesc stând în fața calculatorului părinților navigând pe internet, întrebându-mă ce fac acolo. Mesajele mele sunt pe laptop. Cred că ajung la calculator fără să îmi dau seama, atunci când îmi fac griji pentru părinți, inconștient. Îmi dau mesaje din când în când și îmi spun că sunt bine, dar că Jacob e foarte bolnav și că le e greu tuturor. Le răspund, zicându-le foarte entuziasmată că nu au de ce să își facă griji pentru mine. Mă întreabă ce face Paige, dar știu că Paige mă urăște, pentru că așa scrie peste tot, așa că le zic că și-a pierdut

telefonul și le transmit eu mesajele de la ea.

Găsesc un bilet pe care scrie că i-am zis mamei că Paige și-a pierdut telefonul ca să nu o sune pe ea. Asta înseamnă că le-am spus de cel puțin două ori. Chiar și de mai multe.

Memoria mea nu se îmbunătățește, dar îmi amintesc sărutul. Mă agăț de amintirea asta.

*

Marți nu mănânc curry-ul din cutia de plastic din frigider pe care scrie MĂNÂNCĂ ASTA MARȚI. În schimb, mănânc câteva felii de pâine prăjită și o banană. Nu ies deloc din casă, pentru că asta ar însemna să mă dezlipesc de calculator. Stau și mă holbez la ecran și, când nu fac asta, fug la baie sau pun ibricul pe foc. Iau pastilele când îmi dă mama mesaj. Paige sună pe fix și mă întreabă: *Încă nu ai dat foc la casă? Perfect.*

E miercuri. Trebuie să fac un duș. Totuși, asta ar însemna să las laptopul într-un loc uscat. Nu pot să-l las. Îl car după mine dintr-o cameră în alta, stau în pijama toată ziua și mă uit la ecran. Compun mesaje lungi, le editez și le trimit, dar scriu și mesaje scurte, spontane. Îl iubesc pe Drake și îi spun că îl iubesc și el spune că și el mă iubește. *Și eu te iubesc.* Mă uit la propria imagine în oglindă, dezbrăcată și încerc să mă văd prin ochii lui.

Îmi amintesc sărutul. E încă acolo, în mintea mea, și acolo rămâne, nu pleacă nicăieri. Alte lucruri apar și dispar, dar sărutul rămâne.

Vorbim din nou despre sex. Până acum nu aș fi fost în stare să am o relație normală, ca alți oameni. Drake m-a rugat să petrecem noaptea împreună, iar eu i-am zis imediat că nu, din cauza mamei. Regret că i-am spus asta. Regretul e un sentiment tare ciudat.

Aș da orice, îi scriu, **să te pot săruta din nou, să te ating, să îți simt mâinile pe tot corpul.**

Cuvintele se revarsă din mine, necenzurate și la limita absurdului. S-a dezlănțuit ceva în mine ce nici nu știam că

există.

Aș vrea, îi mai zic**, să îți fi spus ce trebuia atunci când m-ai rugat să petrecem noaptea împreună. Aș da orice să fii aici, alături de mine, în patul în care sunt acum. Orice.**

Și eu aș da orice să fiu acolo, îmi răspunde. **Să mă trezesc alături de tine și să te iau în brațe. Corpul tău e perfect. Știu că e. Dacă nu ar fi așa de ciudat, te-aș ruga să îmi trimiți o poză.**

Nu pot să fac asta: e imposibil să îi trimit o poză cu mine dezbrăcată și îi și zic asta. N-aș îndrăzni niciodată să-mi fac o poză și să o trimit. N-aș putea.

Deocamdată va trebui să te mulțumești cu imaginația, adaug. **Poate într-o zi… știi tu.**

Sper, zice. **Când se întorc ai tăi acasă? Sâmbătă?**

Așa scrie. Ce zi e azi? Miercuri?

Joi. Mai ai exact două zile până când cineva o să te întrebe ce faci la calculator toată ziua.

Le place să stau la calculator. Înseamnă că sunt în siguranță.

Îmi dau seama că e amuzat de idee când îmi scrie **Ei știu ce e pe internet? Majoritatea părinților nu vor ca fetele lor să vorbească online cu bărbați.**

Poate părinții fetelor de zece ani, îi zic. **Eu am șaptesprezece.**

Mă trezesc târziu și imediat îmi apar în cap cinci cuvinte „L-am sărutat pe Drake". *L-am sărutat pe Drake*, spun, și mă agăț de ele. L-am sărutat pe plajă azi-noapte și, chiar dacă de atunci doar am dormit, fiecare detaliu e încă proaspăt în minte și vreau s-o spun și s-o retrăiesc mereu. Mă inundă un sentiment de căldură și bucurie. Îl iubesc pe Drake.

Am putea să petrecem noaptea împreună, a spus el.

Mama, am spus eu.

Iau un pix să notez repede, înainte să dispară amintirea. L-am sărutat pe Drake: nu am cum să pierd asta. Patul meu e în mijlocul camerei și pereții sunt pe jumătate albi.

Mă uit la notițele pe care mi le-am lăsat în jur.

Descopăr că:

Deși îmi amintesc sărutul, nu-mi amintesc nimic altceva din lucrurile care se pare că s-au întâmplat de atunci. Asta mă distruge.

Mama și tata sunt în Franța.

Fratele meu, Jacob, e foarte bolnav.

Am decis să-mi zugrăvesc camera în alb.

Paige nu mai e prietena mea. Știe că l-am sărutat pe Drake.

Drake e la Cercul Polar de Nord. Ne trimitem e-mailuri mereu.

Mă uit la pozele din telefon, citesc totul din nou. Citesc mesajele pe care mi le-a trimis Drake și, în timp ce mă uit prin ele, vine altul.

Scuze, Flora, scrie el.

Trebuie să plec din oraș, mă duc la stația de sateliți să fac cercetare, dacă nu, o să mă dea afară de la curs aproape înainte să înceapă cu adevărat. Stația, efectivă, e departe de oraș și nu o să am semnal, nemaivorbind de Wi-Fi. Oricum, ar trebui să te pregătești pentru venirea alor tăi. E OK dacă îți dau un mesaj mâine, pe la miezul nopții, ora ta?

OK, îi spun, alegându-mi cuvintele cu grijă, sperând că o nimeresc. **Ai grijă de tine. Te iubesc.**

Închid laptopul și mă uit în jur. Potrivit tuturor informațiilor pe care le am, casa a fost un paradis magic al dragostei zile în șir. A fost un loc minunat, un univers cu totul nou, strălucitor. Totul a fost perfect, fără cusur.

L-am sărutat pe Drake acum câteva zile, dar încă mai am amintirea în minte. Nu știu de ce, dar vreau să știu. Sigur e pentru că îl iubesc. Sau ar putea să fie datorită pietricelei. Trebuie să întreb un doctor: poate asta înseamnă că o să mă fac

bine. O să încerc să găsesc un doctor, să-l întreb. O să-mi las un bilet, să nu uit.

Cobor, încercând să descifrez ce se întâmplă. Sunt îndrăgostită. Scriu scrisori de dragoste la calculator și primesc altele la rândul meu. Este un loc magic. Am șaptesprezece ani și iubesc un băiat. Înainte de asta aveam zece ani și acum am crescut.

Exact la asta mă gândesc când intru în bucătărie. Mă opresc brusc, nu mai pot să mai fac nici măcar un pas, nu mai pot să respir.

Am fost jefuiți. Eu am fost jefuită, în timp ce dormeam. Cineva a intrat în lumea mea perfectă și a întors-o cu fundul în sus.

Zeci de gânduri îmi aleargă cu viteză în cap, dar dispar înainte să le prind. Camera nu arată deloc cum ar trebui. Bucătăria e mizerabilă, totul e aruncat la întâmplare, miroase îngrozitor. Toate farfuriile sunt scoase afară și sunt firimituri peste tot. Farfuriile folosite sunt împrăștiate peste tot, nici măcar nu sunt puse în chiuvetă, ci pur și simplu aruncate la nimereală.

Se vede și cafea vărsată, și urme de cești de cafea. Pe fiecare suprafață e câte un cerculeț maro, complet uscat.

Totuși nu cred că a fost un hoț. Treptat încep să mă liniștesc, dându-mi seama ce s-a întâmplat. Eu am făcut asta. Eu. Am scris că locul a fost magic și minunat, dar de fapt nu a fost deloc așa.

Nu ar trebui să scriu niciodată lucruri care nu sunt adevărate.

*

Nu găsesc nimic care să arate că măcar am mai ieșit din casă de duminică, atunci când am fost pe plajă cu mama. Alerg înapoi în hol și mă uit în oglinda mare. Fata din imagine se strâmbă la străinul neîngrijit care o privește înapoi: părul meu e mai îmbâcsit decât credeam, mi s-a lipit efectiv de cap. Probabil port pijamaua asta de mai multe zile. Miros urât, îmi dau seama de asta, și probabil și vecinii mei simt. Până și părinții cred că simt din – verific pe perete – Franța.

Citesc post-it-urile de pe perete și verific mâncarea din frigider. Farfuriile pentru marți, miercuri, joi și vineri sunt încă acolo, neatinse, dar știu că asta nu înseamnă neapărat că e luni. Pare că am luat pastilele potrivite, în mare parte. Trebuie să aflu cu certitudine ce zi e și nu îndrăznesc să deschid laptopul pentru că știu că asta înseamnă că o să îi scriu lui Drake și încerc să mă abțin. *Ce zi e?* e un motiv foarte stupid să începi o conversație. În plus, tocmai am citit că lucrează și că nu o să aibă acces la e-mail. Nu ar putea să răspundă, și asta m-ar întrista.

Îmi amintesc sărutul, îmi amintesc conversațiile noastre, îmi amintesc valurile care se spărgeau la mal, mirosul mării și lumina lunii. Îmi amintesc pietricica. Mă uit în jos și văd că o țin în mână.

Casa e din ce în ce mai dezgustătoare, oriunde mă uit. Sunt scrisori aruncate pe covorașul de la intrare și un aviz de la poștă. Fac poze la tot, la mizerie, la dezastru, mie însămi, ca să îmi aduc aminte.

Toate ferestrele sunt închise, dar când ajung în dreptul uneia văd soarele pe cer. Casa are nevoie de aer curat, așa că deschid toate geamurile.

Sunt post-it-uri peste tot, iar multe spun lucruri de genul ÎL IUBESC sau *vrea să mă vadă dezbrăcată.* Le strâng pe toate, le pun într-un plic și-l ascund sub pat.

Formez un număr pe telefon, un număr pe care l-am citit pe o carte de vizită din bucătărie.

— Alo, se aude o voce de bărbat. Compania de taxiuri Pete's.

— Bună ziua, zic. Azi e vineri?

— Azi? Da, păpușă, e vineri. Ai nevoie de un taxi, scumpo?

— Nu, mulțumesc, la revedere!

Las telefonul din mână. Părinții se întorc mâine și eu am multă treabă.

Mai întâi să mă aranjez pe mine. Dau drumul la apă și pun mult spumant în cadă. În timp ce baia se umple de aburi, mă uit fix în oglindă, îmi trec mâinile prin păr și mă uit în ochii mei.

Sunt o persoană diferită.

Oglinda se aburește. Scriu numele lui cu degetul. *DRAKE*. Apoi scriu *FLORA* sub și *fii curajoasă*. Desenez o inimă în jur.

Mă uit multă vreme la trupul meu dezbrăcat, întrebându-mă dacă nu cumva ar fi dezamăgit să mă vadă așa. Trec peste fiecare linie a corpului, încercând să îmi simt pielea atinsă de degetele lui.

Când trag aer în piept, mă întreb de ce o fi cuptorul pornit, dar, când alerg jos, în prosop, văd că i-am dat drumul la un moment dat, dar nu am pus nimic înăuntru. Plutește în aer mirosul a ceea ce fost odată acolo.

Opresc cuptorul și mă duc înapoi în baie. Apa e fierbinte iar cada e plină și sunt încântată să văd că nu a dat pe afară.

Drake mi-a cerut o poză cu mine dezbrăcată. I-am zis că nu. Asta, îmi dau seama când intru în apa prea fierbinte, a fost o decizie bună. Drake își închipuie o fată frumoasă și diferită: dacă m-ar vedea cu adevărat, ar fi dezamăgit. Pe plajă era întuneric.

Stau pe spate în cadă și îmi verific mâinile și picioarele. E important să fac asta pentru că, dacă nu, aș putea să spăl informații importante și nu pot să-mi las o notiță pe mână să îmi spun să citesc notițele de pe mâini. În momentul ăsta nu văd nimic pe care să nu îl știu deja.

Mă spăl pe cap cu șampon și apoi mă dau și cu balsam. Îmi exfoliez bine pielea și mă rad la subraț și pe picioare. Când ies, sunt la fel de roz ca un homar și miros mult mai bine și decât un homar și decât am mai mirosit în ultima vreme.

Cu geamurile deschise, casa pare că respiră din nou. Mirosul greoi care plutea în aer a dispărut și aerul care vine de afară îmi amintește că e o lume acolo. Miroase a mare, a aer proaspăt venit dinspre Atlantic.

Stau înfășurată într-un prosop, mă uit pe fereastră și îmi dau seama că plâng. Nu sunt sigură dacă eu chiar am vorbit cu Drake pe e-mail, dacă părinții chiar sunt plecați, dacă Jacob e chiar așa de bolnav încât au trebuit să fugă în Franța și să mă lase singură. Nu sunt sigură dacă băiatul mai mare pe care mi-l aduc aminte e Jacob. Nu pot să cred că Paige nu mai vorbește cu mine, pentru că ea e prietena mea cea mai bună și ne-am cunoscut când aveam patru ani, în prima zi de școală. Știu toate astea doar pentru că le-am citit, dar aș fi putut scrie orice. Chiar

e un băiat la Polul Nord care mă iubește la fel de mult pe cât îl iubesc eu? Chiar l-am sărutat? Chiar m-a rugat să petrecem noaptea împreună?

Da, da, m-a rugat. Știu asta, pentru că îmi amintesc. L-am sărutat pe Drake pe plajă: ăsta e singurul lucru pe care îl știu.

Lumea începe să fie din nou strălucitoare, pe la margini măcar. Merg spre dormitor, încă destul de afectată, și mă așez pe pat. Mă întind și îmi închid ochii.

Când mă trezesc din nou e întuneric. Ferestrele sunt toate deschise și aerul serii care îmi suflă în față e rece.

Nu am tras perdelele, lumina din cameră e aprinsă, patul e în mijlocul camerei și pereții sunt pe jumătate albi. Citesc bilețelele și îmi dau seama ce se întâmplă. Părinții o să vină acasă sâmbătă. Găsesc o pijama curată în sertar. E albă, de bumbac, dar mi-e frig, așa că îmi mai pun un pulover gros și șosete de lână. În casă nu se aude nimic.

Am sărutat un băiat pe plajă, sub lumina lunii. Mi s-a făcut pielea de găină.

Fiecare geam e larg deschis și încep să le închid, pe rând, tremurând. Aud de departe niște țipete pe faleză, dar par sunete dintr-un alt univers. În sufragerie e o liniște sufocantă, televizorul mă privește mut, acuzându-mă că nu l-am folosit, conform instrucțiunilor. Canapeaua e perfect netedă, doar o pernă e puțin șifonată, dar, în rest, e neatinsă. Mă așez doar ca să pară că am stat acolo.

Fac curat în bucătărie și, până să îmi dau seama, s-a făcut două dimineața. Am pus farfuriile în mașina de spălat vase, am măturat, dar nu am dat cu mopul și am strâns o cantitate ridicolă de firimituri în mână și le-am aruncat la gunoi.

Ar trebui să mă culc, dar în schimb îmi fac un ceai de mentă și deschid laptopul, fără să știu ce o să găsesc. Aș putea să găsesc o conversație lungă cu Drake. Sau nu. Nu o cred în totalitate pe Flora care a scris că a schimbat mesaje cu el. Mi-e teamă că o să găsesc doar mesaje scrise de mine, nimic de la el. Nu vreau să-i fi scris întruna doar eu, ca o puștoaică dereglată. Nu aș putea suporta asta.

Dar nu: sunt toate acolo, pe ecran. Le citesc pe rând, din ce în

ce mai entuziasmată și încântată.

Conversația noastră s-a încheiat douăsprezece ore mai târziu, când amândoi am spus că o să mergem să facem niște treburi.

Probabil că Drake doarme, lângă antenele lui de la capătul lumii. Mă duc și eu sus, mă întind în pat și adorm la rândul meu.

CAPITOLUL PATRU

— Compania de taxiuri Pete!

— Nu vă supărați, ce zi e azi?

— Sâmbătă. Ai nevoie de un taxi, scumpo?

Casa e curată și aranjată. Am dat cu mopul, am aspirat, am șters praful, am aruncat majoritatea mâncării și am dus gunoiul, ca să nu găsească mâncare bună aruncată. Am făcut poze, așa că acum știu că totul e lună. Aterizează sâmbătă după-masă, iar acum e sâmbătă dimineață, așa că decid să înfrunt lumea de-afară și să merg să iau pâine proaspătă.

Simt aerul ciudat pe față, nu cred că am mai ieșit de ceva vreme. E o zi frumoasă, așa că mă îmbrac cu o rochie de bumbac, îmi pun un cardigan și sandale, fără dresuri. Cum pășesc afară, mă simt ca un intrus: merg pe stradă, trec pe lângă o clădire mare de birouri și îmi las picioarele să mă poarte până la Chapel Street, unde e un magazin Co-op mic. Aerul curat îmi arde plămânii. Simt cum mi se reîntoarce culoarea în obraji. Mă gândesc la Drake, cum stă el în locul ăla rece, și brusc încep să zburd ca o rândunică în prag de primăvară…

Nu sunt la calculator. Poate o să mă aștepte un mesaj când ajung acasă. Între timp am recitit toate mesajele în care îmi spune lucruri frumoase. Spune că mă adoră. Am un băiat, la mii de kilometri depărtare, care mă iubește. Mă dorește. Mi-a răspuns la mesaje. Sărutul lui m-a ajutat să-mi amintesc.

Vreau să merg la Polul Nord după el.

Mă uit la mâna mea. *FLORA, fii curajoasă!*

Cumpăr trei pâini, niște biscuiți și un tort cu ghimbir. Cumpăr și lapte, deși nu știu dacă avem sau nu nevoie, doar pentru că pare normal să cumperi lapte atunci când ești la magazin. Îmi aduc aminte că mama cumpăra mereu lapte când eram mică. Încerc să cumpăr și vin pentru părinți, pentru că știu că le place, dar se pare că nu am voie pentru că am doar șaptesprezece ani. Cumpăr o cutie mare de bomboane de ciocolată în schimb.

Când le zâmbesc oamenilor, îmi zâmbesc și ei. Asta îmi dă

atât de mult curaj, încât decid să merg și prin oraș, să simt razele soarelui pe piele, să zâmbesc la și mai mulți oameni și să mă plimb cu plasele de cumpărături și să mă simt fericită și normală și dorită. Drake mă dorește. M-a sărutat pe plajă.

Umblu puțin prin zonă și orașul parcă se strânge în jurul meu. Intru în tot felul de magazine mici, mă uit pe la tarabe: se vând o grămadă de lucruri la mâna a doua. Mă uit la mine însămi. Am șaptesprezece ani. Port o rochie de fetiță și am sandale în picioare: arăt ca un copil de zece ani, doar că mai mare. Mă uit la fata de lângă mine. Poartă o rochie alb cu roșu cu fustă plisată și pantofi frumoși cu funde care i se leagă pe gleznă. Aș vrea să arăt ca ea, nu ca mine. Vizavi e o femeie care poartă o haină lungă cu guler de blană. Arată ca o persoană care ar putea merge la Polul Nord. Eu nu.

Găsesc o haină uriașă de blană într-un butic second-hand și mi-o pun peste rochia mea plictisitoare. Parcă aș purta o pătură, dar mă face să arată ca un spion. E un pic cam mare. Femeia care mă privește din oglindă e misterioasă, gata de aventură: probabil ar avea un pistol ascuns în buzunar și sigur nu ar purta o rochie de fetiță pe dedesubt.

Ar avea un prieten.

— Cât costă? o întreb pe vânzătoare, care apasă întruna pe butoanele unui aparat ciudat, din care se aude constant *Să verific conexiunea wireless, Grommit?*

— Ar trebui să scrie pe etichetă, strigă.

Verific eticheta. Treizeci și cinci de lire.

— O dați și mai ieftin de treizeci și cinci de fire? reușesc să întreb, deși îmi dau seama că propria îndrăzneală mă face să roșesc.

Femeia dă din umeri. E scundă și are părul castaniu și pare absentă.

— Treizeci? Doar vine vara. Sigur.

Dau jos haina imensă și o pun pe tejghea, oprindu-mă puțin să mă întreb dacă nu cumva aș putea să iau și o mașină de scris veche. Netezesc bancnota de 30 de lire și în timpul ăsta ea îmi împăturește haina și o pune într-o pungă maro de hârtie, foarte mare și foarte mototolită.

— Nu e cine știe ce pungă, zice în timp ce mi-o întinde, dar haina e bestială. Foarte tare. O zi bună, Flora!

Încerc să găsesc cuvintele potrivite să îi răspund că prefer o haină ca lumea într-o pungă ponosită decât invers, dar sunt prea mirată că îmi știe numele. Mă uit la ea. Are fața rotundă și părul castaniu și scurt și nu o recunosc deloc. Urăsc că nu îmi știu propriul trecut. Urăsc că ea mă știe pe mine, dar eu nu o recunosc.

— Păi, mersi, îi zic și plec.

Mă opresc la colț și mă întreb dacă să-mi pun haina pe mine. Mi-ar fi mult prea cald, dar ar fi mai bine decât să o car după mine într-o pungă maro de hârtie, atât de jerpelită. Îmi rearanjez cumpărăturile și bag mâna în buzunarul rochiei, căutându-mi cheile.

În schimb, găsesc o foaie de hârtie, împăturită de mai multe ori, care se deschide scoțând la iveală o hartă. Nu e o hartă desenată de mână, ci una printată, cu străzi galbene și nume marcate. Cineva a pus un X pe Morrab Gardens și a scris *ACASĂ.* Într-adevăr, acolo locuiesc. Locuiesc pe strada Morrab Gardens, numărul 3. Au mai pus un X și pe cealaltă parte a orașului și au scris *DRAKE* sub.

Mă uit la notițele de pe mâini și încerc să compar scrisul. Nu-mi dau seama dacă eu am scris lucrurile de pe hartă.

Îmi ia ceva vreme să mă uit la numele străzilor și să mă lămuresc unde sunt acum, dar, când reușesc, scriu pe hartă și trag o linie de la locul în care sunt acum până la cel pe care scrie *DRAKE,* pentru că ăsta e singurul loc din lume unde aș vrea să merg. Drake este la Cercul Polar de Nord, dar asta e o hartă a orașului Penzance, așa că, dacă nu cumva mi-a scăpat ceva, nu prea cred că o să îl găsesc acolo. Cu toate astea, trebuie să mă duc să văd, poate s-a întors.

Poate s-a întors. Numele lui e pe hartă.

Trebuie să merg în linie dreaptă, așa că nu îmi e foarte greu să ajung acolo. Trec pe lângă multe magazine și apoi pe lângă gară, mereu cu harta în mână. Până să ajung la baza unei coline abrupte, pungile devin deja grele și mă încurcă ți regret că nu le-am dus acasă mai întâi, înainte să pornesc călătoria spre un loc

numit *DRAKE.* Punga în care e haina s-a rupt atât de rău, încât aș putea pur și simplu s-o arunc la următorul coș de gunoi și să îmi pun haina pe mine. Cea cu lapte, bomboane, pâine și prăjituri e mult mai grea decât ar trebui, dar mă chinui cu ea până sus, pentru că vreau să știu ce e acolo și de ce am harta. Pare un mesaj din partea universului. Pare o misiune. Am vrut o aventură și, uite, o aventură am primit.

S-ar putea să merg spre Drake. S-ar putea să fie acolo.

În vârful dealului dau de o casă gri, din cărămidă, cu trei etaje. Merg până la ușa de la intrare și sun la sonerie.

Știu cum arată Drake. Are părul castaniu și poartă ochelari. Știu cum se simte sărutul lui. Dacă e aici, o să mă sărute și eu o să îl sărut la rândul meu.

O vreme nu se întâmplă nimic, apoi se aud pași înăuntru, cineva se foiește în spatele ușii și când se deschide, văd un bărbat în dreptul ei. Nu are păr deloc, dar are o privire veselă și pare să mă recunoască.

Nu e Drake. Dar se poate să fi trecut deja treizeci de ani fără să îmi dau seama și atunci ar putea să fie. Gândul ăsta mă sperie și mă uit în jos să verific dacă am tot șaptesprezece ani. E greu să-mi dau seama după haine, așa că mă dau puțin într-o parte să mă uit în geam.

Încă am șaptesprezece ani și el nu e Drake.

— Bună, Flora, îmi zice.

— Bună ziua, îi răspund.

Încerc să am și eu o privire veselă. Eu nu îl știu, dar el mă știe pe mine.

— Te-a trimis Drake? mă întreabă, și eu dau din cap.

— Perfect, zice. Mi-a spus că urma să vină cineva să-i ia lucrurile. Nu mă așteptam să fii tu, dar hai, intră.

Înghit în sec. Drake nu e aici. Ar fi fost prea frumos. Totuși, e cineva care îl știe pe Drake și mă știe și pe mine și vrea să îmi dea lucrurile lui.

— Mersi.

— Intră, Flora. Deja ești cam încărcată, nu o să poți lua toate prostiile astea azi, nu? Vine cineva să te ia?

Dau din cap că nu.

— Nu pot să le iau azi, scuze.

Bărbatul ăsta o să îmi dea lucrurile lui Drake. O să am lucruri care îi aparțin lui Drake. O să am grijă să iau măcar ceva azi.

Oftează.

— Bănuiesc că a fost prea mult să-i cer să-și elibereze camera înainte să plece la Polul Nord. Nici măcar nu s-a obosit. La urma urmei, de ce să se chinuie când poate foarte bine să-și trimită prietena să facă asta pentru el, nu?

— Da, îi zic, încercând să mă agăț cât mai mult de cuvântul *prietenă.*

Îmi place cum sună.

Totuși, nu știu cum să răspund, așa că pur și simplu îl urmez în casa care miroase puternic a mâncare și parfum și urc pe scări. Ajungem în dreptul unei uși, dar el doar bagă capul și spune:

— Kate, a venit prietena lui Drake. O să înceapă să se uite printre lucrurile lui, dar azi doar vede ce și cum, nu le și ia.

Deși nu văd în cameră, dau din cap pentru că are sens ce a zis. O pisică mi se gudură de picioare. E o pisică albă cu blana foarte lungă. Mă uit la urechile ei, dar le are pe amândouă. Bineînțeles că le are pe amândouă. Habar n-am de ce m-aș fi gândit că nu.

— Minunat, se aude o voce dinăuntru, ca mai apoi o femeie să apară în dreptul meu.

Are părul grizonant, care îi ajunge până la bărbie și poartă o rochie roz, strâmtă, și o eșarfa cu imprimeu de leopard.

— O, zice. Salut, Flora, mă așteptam să vină Paige.

Inima îmi bate cu putere. Îmi țin respirația și mă aștept să îmi zică să plec.

— Ei, ne descurcăm noi și cu tine, nu? Hai la etaj.

— Sunteți mătușa lui Drake? întreb la nimereală.

— Sigur că da, floricico, spune. Kate Apperley. El e soțul meu, Jon. Sunt sigură că nu l-a dus mintea să se mai prezinte o dată, așa-i?

Apoi, când ajungem în capătul unui alt rând de trepte, stau în sfârșit în dormitorul lui Drake.

Asta chiar că e de necrezut. Sigur Paige a mai fost aici. Și eu aș fi putut să fiu aici. Aici m-ar fi adus dacă aș fi fost de acord să petrec noaptea cu el. În patul ăsta am fi dormit. Ăsta e locul nostru.

„Uite, a zis el, ce-ai spune dacă am merge undeva? Doar noi doi? Am putea să petrecem noaptea împreună…"

„Dar mama… i-am spus."

Cele mai stupide două cuvinte pe care aș fi putut să le rostesc.

Camera lui Drake e la mansardă, cu o fereastră în tavan, are un pat dublu, o comodă și un suport de haine pe care sunt doar niște umerașe goale. Inspir aerul respirat de Drake înainte să plece. Pe masă mai sunt câteva cărți, iar pe jos sunt aruncate niște haine, majoritatea tricouri. Sunt tot felul de lucruri mici peste tot. Singurul care e ordonat e patul: are doar o pătură albă și două perne pe salteaua neînfățată. Mi-aș fi dorit ca lenjeria să fi fost încă acolo. M-aș fi băgat în pat și m-aș fi cufundat în așternuturi. M-ar fi făcut să întârzii, dar, în cele din urmă, tot aș fi ajuns la el.

Kate se uită la mine.

— Știu, zice. Tinerii din ziua de azi. Glumesc, dar chiar ar fi trebuit să arunc o privire aici înainte să plece. Doar am presupus că a strâns după el. Ce naivă am fost!

— Wow…

— Dacă ar fi fost fată, sigur ar fi fost mai ordonat. Tu n-ai pleca niciodată de undeva lăsând un așa dezastru în urmă, nu-i așa, floricico? Nu era așa de rău când locuia aici. Adică, mai punea vasele în mașina de spălat și mai și gătea din când în când. Eh, aia e! Tot ne e dor de el, să știi, chiar dacă ne-a lăsat toate suvenirele astea „minunate".

— Și mie îmi e dor de el.

— Bine, atunci tu uită-te pe aici. Poți să le aranjezi cum vrei. Poate te întorci cu o cutie sau două. Nu e nimic atât de important. Sunt doar niște rahaturi pe care nu s-a obosit să le ia cu el, scuză-mi limbajul.

— Așa o să fac, îi spun.

Pleacă din cameră, iar eu rămân singură cu lucrurile lui Drake.

Ridic un tricou și îl miros. Mă poartă direct pe plajă.

El a spus: „Mama ta, Doamne Dumnezeule, îmi pare rău! A fost o idee îngrozitoare. Sfinte, îmi pare rău, nu știu ce a fost în capul meu, nu…"

Eu am spus: „Sunt bine. A, îmi pare rău, păi, nu am crezut niciodată că… Ar suna la poliție."

El a spus: „La poliție, Sfinte… Chiar că sunt un idiot. Lasă, hai, uită că am zis asta."

Am stricat totul.

Țin tricoul la nas. Așa mirosea Drake pe plajă. Nu mai vreau să inspir nimic altceva tot restul vieții. E singurul lucru pe care mi-l doresc. Am fost așa de aproape încât doar pe el îl mai simțeam.

Mai întâi scriu pe mână *Sunt în camera lui Drake.* Apoi strâng toate hainele de pe jos și le miros, una câte una. Împăturesc tricoul roșu cu grijă și îl pun în pungă, între lapte și vin. Mai sunt câteva lucruri pe comodă – o foaie de hârtie cu un număr, un șir de pietre aranjate în ordinea dimensiunii, un castronel cu niște scoici. Fac ordine peste tot, așa cum m-a rugat doamna aia drăguță, și iau tot ce reușesc să îndes în pungă. Iau toate pietrele și toate scoicile. Iau foaia de hârtie.

O să mă întorc și pentru restul. Pur și simplu o să vin cu o valiză și o să iau tot. O să îi păstrez lucrurile mereu. Asta o să mă ajute să mă agăț de propria memorie.

*

Stau la fereastră și mă uit afară. Știu că mă uit la Penzance, dar nu are niciun sens. Eu locuiesc în Penzance și nu arată deloc așa. Știu că de la mine de acasă se văd copaci și niște vârfuri de clădiri în spate. Mereu am văzut asta de la fereastră. Ce se vede acum e minunat, pe când Penzance e cât se poate de banal. În stânga se vede oceanul, rânduri, rânduri de case, palmieri, toate

inundate de o lumină caldă care strălucește în jur. Văd și o biserică, seamănă cu Batman.

Mă ghemuiesc pe pervaz. Nu sunt în Penzance. Sigur am ajuns în altă parte, sunt în alt loc, într-un loc nou. Nu-mi amintesc cum am ajuns aici, dar cumva am reușit.

Scrie pe mână că sunt în camera lui Drake. Să însemne asta că sunt în locul înghețat? În Svalbard? Dar locul ăsta nu pare deloc înghețat.

Stau și mă uit în gol, încercând să pun lucrurile cap la cap.

Ușa se deschide și în cameră intră o femeie.

— Ai terminat, floricico? mă întreabă și eu mă uit fix la ea.

Vreau să o întreb unde sunt, cine e, unde e Drake. Vreau s-o întreb în ce țară suntem și unde-mi sunt părinții, ce se întâmplă și cum pot să ajung acasă.

— Da, reușesc să zic, în schimb. Da, sunt bine, mulțumesc. Cred că o să plec acum.

CAPITOLUL CINCI

Stau la masa din bucătărie, cu telefonul în mână. Imediat o să mă sune sau o să îmi dea un mesaj, pentru că e ora două și douăzeci de minute noaptea și, potrivit tuturor lucrurilor pe care le-am citit, un avion în care sunt și părinții mei urmează să aterizeze din minut în minut. Au fost în Franța pentru că fratele meu e bolnav. Acum se întorc, deci îmi închipui că se simte mai bine.

Casa e lună, dacă te-ai uita la ea nu ai crede nicio clipă că am fost în vreun fel dezordonată și dezorganizată. Nici eu n-aș crede dacă nu ar fi câteva poze în telefon care îmi arată exact cât de rău a putut să fie. Acum totul e curat: am aspirat pe jos și am dat cu mopul, am spălat vasele și le-am pus la loc. Ușa din spate e deschisă, ca aerul proaspăt de primăvară să poată intra nestingherit, aducând cu el mireasma florilor de afară.

Arată exact așa cum ar trebui. Dacă nu ar fi toate bilețelele și pozele, nu aș bănui nimic ieșit din comun.

L-am sărutat pe Drake pe plajă. Sunt vie în acea amintire. Faptul că o am, că mi-o aduc aminte perfect, că o port cu mine în minte, mai degrabă decât în scris, asta mă face să mă simt ca o ființă umană. O trăiesc cât de mult pot, iar în restul timpului descopăr (iar și iar, bănuiesc) că relația noastră continuă. Ne-am scris e-mailuri, mesaje incredibile. Îl iubesc și el mă iubește pe mine. M-a ajutat să-mi aduc aminte și simt nevoia să îl văd din nou, poate așa memoria mea va funcționa iar.

Mi-am adunat toate notițele despre ce s-a întâmplat săptămâna asta: sunt toate aranjate în ordine într-un dosar, iar dosarul e ascuns sub pat, într-o cutie. *Dosarul e sub pat* scrie pe încheietura mea stângă și asta e singura dovadă. Când părinții o să intre în casă o să vadă totul la locul lui. Am citit tot: acum sunt destul de încrezătoare că știu aproape tot.

Pun un CD și aștept, uitându-mă în continuare la telefon. E Hunky Dory, un album de-al lui David Bowie, și îmi dau seama că știu toate versurile, fără să știu exact de ce. O să îl audă pe

fundal atunci când o să mă sune.

Port un tricou roșu care mi-e foarte larg. Miroase a Drake.

Albumul s-a terminat, așa că pun un CD de Beatles la întâmplare și îmi dau seama că îmi place la nebunie. Se cheamă Abbey Road și mă întreb dacă l-am mai ascultat vreodată sau dacă asta e prima dată. Scriu pe un post-it: *îmi place la nebunie Abbey Road*.

Îi sun, dar nu răspund. Probabil au aterizat deja. Cred că nu am zburat niciodată cu avionul, dar știu, pentru că am scris asta, că în avion nu ai voie să-ți folosești telefonul mobil.

Aud vocea unui robot.

Abonatul nu poate fi contactat. Lăsați un mesaj după semnalul sonor. Ca să înregistrați mesajul din nou, apăsați tasta 1.

Mă hotărăsc să le las un mesaj. *Bună,* le zic. *Sunt eu, Flora. Sunați-mă când puteți. Pe curând!* Apăs pe tasta 1 și mai zic o dată.

Văd o foaie dictando lângă mine și scriu *Le-am lăsat mesaj pe telefon.* Mă uit pe foaie și văd că am mai scris același lucru de fix treizeci și patru de ori. Așa sigur o să știe că mă gândesc la ei.

Telefoanele pot rămâne fără baterie, se pot strica sau se pot pierde, pot să alunece în spațiul dintre două scaune și pot fi uitate acolo.

Ar trebui să vină cu mașina înapoi de la aeroport, dar nu suportă să meargă cu mașina.

Sunt multe lucruri care se pot întâmpla cu un telefon așa de mic. Reiau pregătirile pentru sosirea lor, pun din nou ibricul pe foc, scot iar ceainicul și plicurile de ceai, pun o felie de tort cu ghimbir pe o farfurie albă pe mijlocul mesei și aranjez farfurii și căni pentru noi trei. Mă uit iar la telefon. Aștept.

Tortul cu ghimbir deja a început să se întărească pe la margini, dar părinții tot nu au ajuns. Sigur am greșit cu ceva.

Îmi iau pastilele și încep să casc. Tot nu s-au întors acasă.

Nu mai sunt deloc bilete care să îmi spună ce să fac. Nu mai e

nimic interesant scris pe mâini, toate însemnele sunt despre ce telefoane am dat, ce orare am verificat și ce mesaje am trimis. Găsesc un număr de la aeroportul din Exeter ca să aflu dacă avionul a aterizat fără probleme, pentru că uneori internetul mai și greșește și tremur pur și simplu la gândul că avionul lor s-ar fi putut prăbuși în mare în timp ce eu tot lăsam mesaje pe telefon.

Nu dau de nicio persoană reală cu care să vorbesc, dar găsesc un mesaj înregistrat care mă asigură că toate zborurile din Franța au aterizat la timp. Mă gândesc că dacă un avion s-ar fi prăbușit, și alte persoane ar vrea să afle, așa că verific iar televizorul și internetul. Nicio știre.

Cred că am mai sunat o dată la aeroportul din Exeter. Cred că de fapt fac asta încontinuu.

*

Pe încheietura mea scrie *Dosarul e sub pat*. Mă uit sub pat și îmi pierd concentrarea, gândindu-mă la vizita făcută la casa mătușii lui Drake. Îmi scot telefonul și mă uit prin toate fotografiile pe care le-am făcut acolo, apoi la cele cu casa curată și la cele cu dezastrul. Mă uit la poza cu afișul cu pisica dispărută, la cele cu Drake stând în picioare pe un scaun.

Nu-mi aduc aminte când am făcut-o, dar am o poză cu Drake în telefon și îmi dau seama că mă uit la ea de ceva vreme.

Scot tot ce am luat din dormitorul lui și aliniez lucrurile pe pat. Pun pietricelele una lângă cealaltă, în ordinea mărimii, așa cum erau și în poza făcută la casa mătușii lui. Pun scoicile într-un șir lung pe pervaz, ca să pot să mă uit mereu la ele. Scot tricoul roșu și îmi îngrop fața în el, aducându-mi aminte.

Când revin la realitate, părinții mei tot nu au ajuns.

Poate s-a întâmplat ceva rău. Citesc un bilet care îmi spune că ascund un secret. Poate e legat de faptul că nu se vor mai întoarce niciodată acasă.

Aș vrea ca Paige să fie aici, am nevoie de cineva care să știe cum să preia controlul. Sigur îmi scapă ceva, ceva evident, ceva care o să facă totul să revină la normal. Îmi scot telefonul să îi

dau un mesaj, dar văd de câte ori mi-a zis să o lase în pace. Asta mă face să plâng.

Ultimul mesaj de la mama spune **De-abia aștept să te văd, draga mea Flora. Ai grijă de tine. Adu-ți aminte, azi aveți pizza. Cu drag, mama și tata.**

I-am răspuns cu **Da, pizza! Eu și Paige ne descurcăm perfect.** Ăsta e ultimul mesaj. Trebuie să găsesc pe cineva care să mă ajute.

Găsesc niște numere pe spatele unei fotografii cu Jacob. Sub unul dintre ele scrie *Sună-mă. Te iubesc.* Formez, dar răspunde cineva cu voce ciudată, așa că închid repede, fără să zic nimic.

Doamna Rowe locuiește alături. Îmi aduc aminte că îmi dădea mereu dulciuri și batoane de ciocolată la schimb pentru borcane goale de gem. Îmi aduc aminte cum mă cățăram pe gardul din spate și vorbeam cu ea, așa, atârnată de zid. Îmi amintesc că are doi gemeni mari, un băiat și o fată, și că băiatul ei are gemeni la rândul lui. În amintirile alea sunt mai mică. Se poate să mai locuiască acolo, sau poate că nu. Se poate ca și gemenii geamănului ei să aibă gemeni.

Ies din casă încet, am grijă să las ușa de la intrare întredeschisă și merg pe alee până spre casa doamnei Rowe. Când sun – și îmi aduc aminte sunetul ăsta –, ușa se deschide înainte să apuce să se termine melodia.

— Aici erai! spune ea. În sfârșit! Mi-ai adus…

Face o pauză. Se uită la mine. Ochii îi sunt încețoșați și e mult mai bătrână decât credeam. Pare atât de bătrână că zici că e aproape moartă.

— Mi-ai adus ceva? întreabă în cele din urmă.

— Nu, îi spun. Știți unde sunt părinții mei?

— Îți place gemul de căpșuni?

— Obișnuiați să luați borcanele de gem.

— Intră!

Mă simt de parcă aș fi trecut un test și o urmez în casă. Înăuntru e ca la noi acasă, doar că în oglindă. Sunt poze cu copiii ei pe pereți, de când erau mici. Fiecare centimetru de perete e acoperit cu fotografii. Mă postez în dreptul uneia.

— Uitați, îi zic! Uitați, doamnă Rowe, eu sunt! Și el e fratele

meu, Jacob! Ei sunt gemenii dumneavoastră. Băiatul și fata. Și ei sunt ceilalți gemeni, nepoții dumneavoastră.

Nepoții ei par de aceeași vârstă cu Jacob și sunt amândoi băieți. Mă uit la ei trei și la mine. Eu port o pereche de pantaloni scurți portocalii și un maiou galben și suntem cu toții în grădina din spate. Încerc să îmi aduc aminte când a fost făcută poza. Nu e corect, pentru că eu nu aveam mai mult de șapte ani, deci ar trebui să îmi amintesc, dar nu reușesc.

— Da, da, spune, dar știu că nu mă ascultă.

Casa miroase puțin ciudat.

— Poftim, îmi zice. Gem.

Stau în pragul bucătăriei, înlemnită. Toată masa e plină de borcane de gem, la fel și toate celelalte suprafețe și până și podeaua. Cred că sunt câteva sute.

— Wow! zic.

— Ia niște gem, scumpo.

— Flora, îi spun. Mă cheamă Flora. Mi-ați văzut părinții?

Nu zice nimic, nici nu cred că mă aude. Iau gemul, o pup pe obraz, pentru că știu că asta îi place, și merg acasă.

Gemul are puțin mucegai la suprafață, dar nu vreau să îl arunc, așa că îl pun în fundul dulapului.

Îi dau un mesaj lui Drake și mă chinui să îi zic tot cât mai în detaliu, încercând să stabilesc ce și când ar fi trebuit să se întâmple și ce s-a întâmplat de fapt (adică nimic). Îi spun de gemul doamnei Rowe. Cum îl trimit, îmi dau seama că trebuie să fi fost un mesaj tare ciudat. Nu răspunde, deși mă uit fix la inbox să verific mesajele noi o dată la câteva secunde. Nu primesc nimic, nici de la el, nici de la părinți.

Găsesc un număr de telefon pe spatele unei poze. Îl formez, dar nu sună. Spune *număr blocat.*

*

Cred că am uitat ceva. Nu îmi aduc aminte ce. Îmi vine să îmi smulg tot părul din cap de nervi și mai că mă bucură durerea. Mai trag o dată. Mă dau cu capul de peretele alb din camera asta ridicolă, care are un alt perete roz. Mă uit pe fereastră,

dorindu-mi să sparg geamul, să mă tai, să mă arunc prin el. Vreau să simt ceva atât de intens încât să îl țin minte.

Stau lângă fereastră. Ar fi simplu să fac asta. Nu e nimeni aici care să mă oprească.

Drake mă trage înapoi. Îmi aduc aminte de Drake. Îmi aduc aminte cum m-a rugat să îmi petrec noaptea cu el și mă așez pe pat, evadând în amintire. O retrăiesc, iar și iar. Mă duc înapoi pe plajă, ca o prezență fantomatică și mă furișez pe acolo, privindu-ne.

„E frig, spune el. Am mai fost odată."

„Mă bucur pentru tine."

„Petrecem noaptea împreună?"

„Mama…"

Trag un scaun lângă fereastra din cameră, astfel încât să pot vedea copacii de vizavi. Nu trece nicio mașină, pentru că aleea din fața casei nu e suficient de mare pentru mașini. Trec doar câțiva oameni. Asta înseamnă că avem vecini și în partea aia de stradă, dar la ei nu îndrăznesc să mă duc. Nu știu dacă îi știu.

Nu se întâmplă nimic. Nu vine nimeni. În casă e liniște desăvârșită. Începe să mi se facă rău. Sigur e ceva ce îmi scapă. Dacă nu aș fi știut că am fost deja afară azi, aș fi zis că se întâmplă ceva ciudat peste tot, nu doar cu părinții mei. Cu toate astea, din câte îmi dau seama, nu a fost nicio apocalipsă.

Deschid laptopul și verific totul din nou și, cum este prima dată când nu mă uit după un e-mail de la Drake, mă surprinde să văd două mesaje de la el. Scot un strigăt și izbucnesc în lacrimi înainte să apuc să le deschid.

Numele lui apare în partea de sus a ecranului: Drake Andreasson. Mă așez și încep să le citesc, pe cel mai vechi primul, cu inima bătându-mi cu putere.

Simt că mă strâng pereții în timp ce mă uit fix la cuvintele lui.

Flora,

Ei bine, e sâmbătă și m-am întors la lucru, așa că părinții tăi trebuie să fi ajuns deja. Sper că e totul OK cu fratele tău.

Aici e magic, dar îmi e dor să te văd. A fost incredibil să lucrez la stație, dar nu am putut să nu mă gândesc întruna la tine.

Ai apucat să faci curat? Au fost impresionați ai tăi? Mi-aș dori să te văd. Nu pot să nu mă gândesc la toate lucrurile despre care am vorbit. Ce-ai zice dacă, în vacanță, aș veni să te vizitez?

Drake

Al doilea mesaj spune așa:

F,
Am scris mesajul ăla offline, nu mergea internetul. Apoi l-am deschis pe următorul. S-au întors? Ai verificat să vezi dacă nu cumva al vreun mesaj de la ei? Poate au stat mai mult cu fratele tău? E ciudat că nu te-au sunat. Cât timp a trecut?
Sper că s-au întors de când mi-ai scris mesajul ăla. Dă-mi de veste.

D.

Nu s-au întors. Îi scriu să îi spun asta. Apoi scriu iar și iar

CAPITOLUL ȘASE

— Mi-au zis că o să se întoarcă, îi zic polițistului, dar nu au mai venit. Și mereu se țin de cuvânt. Scrie în caietul meu că i-am sunat de șaizeci și șapte de ori.

Secția de poliție e o clădire gri cu acoperiș cu țigle portocalii. Arată îngrozitor de anostă și la exterior și la interior. Recepția e o sală mică, cu un rând scurt de trei scaune albastre lângă fereastră.

Bărbatul de la birou e cât se poate de politicos, dar pare extrem de blazat. Capul lui chel strălucește sub neonul puternic. Are în mână o foaie de hârtie și tot încearcă să o citească. Știu că nu are nicio legătură cu mine.

— De șaizeci și șapte de ori? repetă el.

Se uită la mine puțin încruntat.

— Serios?

— Întotdeauna îmi spun ce fac. Întotdeauna.

— Părinții tăi sunt în vizită la fratele tău și nu s-au întors la timp?

— Exact.

— L-ai sunat pe fratele tău?

— Nu.

— Și sunt niște adulți în deplinătatea facultăților fizice și mintale?

— Da.

— Ca și tine?

Îl văd cum se uită la cuvintele de pe mâna mea, încercând să le citească. Se uită apoi la fața mea. Mă privește fix în ochi câteva secunde, apoi ceva se schimbă. Dă hârtiile la o parte.

— A, știu cine ești!

Nu știu ce să spun, așa că tac.

— Câți ani ai? Șaisprezece sau ceva de genul, nu?

— Șaptesprezece și am sărutat un băiat pe plajă. Înainte de asta aveam zece și mergeam la un parc de distracții. Am cunoscut-o pe Paige când aveam patru ani.

Am vrut să spun doar primul cuvânt cu voce tare, restul

trebuia să fie doar în mintea mea. Se uită la mine de parcă îi vine să râdă. Urăsc asta.

— Da, ai mai fost aici. Te-ai întâlnit cu colegii mei. OK. O să sun pe cineva pentru tine. Ia un loc. Ai vreun prieten? Vecin? Vreo rudă?

— Paige e prietena mea.

— Dă-mi numărul lui Paige atunci. O s-o sun să vină să te ia. Poate poți să stai la ea.

Mă uit la telefon, căutând numărul lui Paige. O să răspundă și o să aibă grijă de mine. Dar știu de îndată că ceva e în neregulă.

Sunt niște mesaje pe telefon, dar toate sunt de la mine. Toate spun cam același lucru. *Bună, Paige. Te întorci curând?* Nu a răspuns. Sper că e OK. Dau mai sus, până găsesc ultimul mesaj pe care mi l-a trimis. E de acum câteva zile și scrie așa:

Flora. Asta e ultima dată
când îți răspund. Nu mai sunt
prietena ta, de când te-ai
sărutat cu prietenul meu. NU MAI
SUNTEM PRIETENE. Lasă-mă în pace!

Mă uit fix la cuvintele de pe ecran. Chiar l-am sărutat pe prietenul ei. Asta s-a întâmplat, îmi aduc aminte. Am sărutat un băiat pe plajă. Era Drake. Îl iubesc. Asta înseamnă că eu și Paige nu mai suntem prietene.

Mă uit în sus. Sunt la secția de poliție pentru că părinții mei nu s-au întors acasă, iar în fața mea stă un bărbat cu chelia strălucitoare, care ține în mână un carnet și un creion. Mă așteaptă să îi zic numărul lui Paige, ca să o sune și să îi zică să vină să mă ia.

Mă ridic.

— De fapt, e în regulă, îi zic și mă îndrept spre ușă.

Ies din secție și alerg pe stradă, până acasă. Sunt pe cont propriu. Deodată sunt foarte entuziasmată. Țopăi pe stradă. Dansez. Pot să fac orice vreau.

Mă uit la cuvintele de pe mâini. *Sună-l pe Jacob*. Poate Jacob o

să mă ajute.

Dacă polițistul ar suna-o pe Paige, poate că ar vrea să mă ajute, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat între noi. Aș putea să mă duc să-i bat la ușă și probabil m-ar lăsa să intru. Totuși, nu pot să fac asta, pentru că n-aș putea să îi spun despre mesajele mele cu Drake, dar ar afla imediat, pentru că numele lui e acum peste tot în lumea mea. E scris pe mâini și pe brațe și pe sute de bilețele care zboară prin toată casa, ca niște fluturi.

Trebuie să iau alte notițe, în caz că se întorc părinții. Trebuie să-mi aduc aminte să fac asta.

Sunt prea multe lucruri pe care trebuie să mi le aduc aminte.

— Bună?! strig când intru în casa goală.

Nu e nicio pereche de pantofi pe verandă, nicio haină, niciun geamantan, nicio voce. Mi-aș dori ca părinții mei să fie aici.

— Sunt acasă! adaug și aștept.

Sună-l pe Jacob.

Părinții mei țin niște acte într-un dulap și în teancuri șubrede într-un dormitor gol, care are un singur pat de o persoană, fără așternuturi. Mă uit mai întâi prin teancuri.

Scriu pe un bilet *caut numărul lui Jacob* și îl lipesc pe marginea mesei cu scotch.

Nu găsesc nimic despre excursia lor. Niciun detaliu despre călătorie, despre hotel, nicio scrisoare. Aș avea șanse mai mari să-i găsesc dacă aș căuta cu atenție în calculator.

Deschid și dulapul și încerc să găsesc vreun semn despre fratele meu mai mare. Asta înseamnă că trebuie să trec printr-o mulțime de hârtii vechi, căutând pe fiecare numele lui. Găsesc un plic pe care scrie *Flora* și scot hârtiile, dar dau imediat de cuvinte precum *lob temporal, confabulație asociată, GCS 8.* Toate mă fac să tresar. Scriu câteva dintre cuvintele ciudate și pun foaia în buzunar. Apoi bag actele înapoi în plic și îl așez la loc în dulap.

Mai e și o vedere cu turnul Eiffel. Asta e în Paris. O întorc și văd că îmi e adresată. Literele de mână, neîngrijite, spun așa:

Mă uit la asta acum și mă gândesc la tine. Ești genială. Te

iubesc, Jacob xx

Mă uit fix la ea și îi fac o poză. Nu are niciun număr de telefon sau o adresă. O pun pe dulap. Jacob se gândea la mine, cât era la Paris. Sigur am mai văzut vederea asta înainte. Închid ochii și îi spun că și eu mă gândesc la el. Sper că știe asta.

Găsesc un pașaport și, în mod ciudat, se dovedește a fi al meu. A fost eliberat acum doi ani și mai e valabil încă opt. Îl las afară, să fie, și scriu *AM PAȘAPORT!* cu litere mari pe mâna stângă.

Mă gândesc la Drake. El mă ajută să îmi aduc aminte. Îmi aduc aminte cum l-am sărutat. Mirosul mării. Pietricica neagră.

„Am putea să petrecem noaptea împreună."

„Mama."

E departe acum. Pun pașaportul în buzunarul din spate al blugilor.

După ceva vreme mai dau de o hârtie cu o adresă, pe care scrie *Jacob*. Mai scrie și *Paris* și nu are niciun număr de telefon.

Nu pare să fie nouă, ci mai degrabă genul de hârtie care ar cădea dintr-o carte veche. *Jacob, ap. 3, Rue Charlot, nr. 25, 75003, Paris, FRANȚA.*

Când scriu adresa în calculator, îmi apare o hartă: e în Paris, capitala Franței, și s-ar putea să locuiască acolo sau să fie un loc unde a stat cândva. Trebuie să existe o metodă mai bună să dau de el, dar cum nu-mi vine niciuna în minte, scriu o vedere în care spun cine sunt și că sunt îngrijorată că părinții nu au ajuns acasă și îl rog să mă sune dacă poate, sau să le zică părinților să mă sune imediat, dacă primește asta. Îmi scriu și adresa de e-mail, să fie.

O citesc din nou. Sună bine, cred. Sună normal.

Găsesc trei timbre în sertarul unde am găsit și scotch și niște pixuri care de-abia mai merg, ies afară și o duc la poștă.

Îi spun lui Drake tot ce am făcut și mai scriu și în caiet. După ceva vreme, Drake îmi răspunde:

Probabil are Facebook, îmi zice. **Ai căutat? Dar sigur sunt o groază de Jacob Banks.**

Încerc să îl caut, dar nu mă pot conecta, pentru că nu am profil. Urmez instrucțiunile ca să îmi fac unul, dar, când îmi scriu adresa de e-mail, îmi zice că de fapt am un cont. Laptopul umple câmpul de parolă cu o serie de buline negre, așa că dau OK și mă uit la o parte din mine despre care nici nu știam că există.

E o poză cu mine și cu Paige. Stăm cu fețele lipite, zâmbind la cameră. Îmi e dor de Paige. Nu mai e prietena mea, deși pe Facebook apare în căsuța de prieteni. Mai am doar cinci prieteni acolo, toți oamenii pe care mi-i amintesc din școala primară. În rest, profilul nu e completat deloc. Nu știu cum funcționează asta. Îmi amintesc că Jacob avea Facebook când eram mică și îmi aduc aminte cum îl băteam la cap să plece de la calculator și să se joace cu mine. Era albastru atunci, e albastru și acum.

Tastez Jacob Banks într-un câmp, dar apoi apare la „statusul meu" și, deși Jacob e în prezent statusul meu în viață, știu că nu aici trebuia să scriu. Tastez în alt câmp, să văd ce se întâmplă.

Apar mulți Jacob Banks într-o listă lungă. Problema e că nu pot să văd mai nimic despre majoritatea și nici nu mai știu cum arată fratele meu acum. În amintirile mele e mare și minunat. În fotografiile din casă e încă adolescent, dar cred că acum a crescut considerabil. Unele profiluri spun lucruri de genul San Diego, deci știu că nu sunt persoana pe care o caut, în timp ce în alte poze apar adolescenți (adolescenți care nu arată deloc ca cei din pozele noastre), deci știu că nici ei nu sunt fratele meu. Mai văd un bărbat cu o cicatrice mare și roșie pe toată fața. Nici nu dau click pe poză, știu că nu e el fratele meu, și mai văd că locuiește în Gay Paree, oriunde o fi asta.

De fiecare dată când dau de o poză în care ar putea fi el, dau click și îmi apare mesajul *Îl cunoști pe Jacob? Ca să vezi ce distribuie cu prietenii lui, trimite-i o cerere de prietenie* și sugestia să *îl adaug la prieteni.* Îi adaug pe toți cei care ar putea fi el și în scurt timp am trimis atât de multe cereri, încât tot ce mai pot face e să stau și să aștept.

Mai stau pe internet, încercând să aflu cum altfel ai mai putea găsi pe cineva. Asta mă duce la un website numit Twitter. Și aici

sunt mulți oameni cu numele lui, dar mai niciunul nu are profilul privat. E mult mai simplu și trec prin fiecare, până îi elimin pe toți. Încerc să fac același lucru și pe alte site-uri, dar deodată mi se pare totul mult prea dificil. Când îi povestesc lui Drake, i se pare amuzant că i-am rugat pe toți Jacob Banks-ii să îmi fie prieteni și suntem amândoi de acord că am făcut cam tot ce se putea pe rețelele sociale.

Tot ce putem face e să așteptăm. Mă hotărăsc să mă duc să mă culc.

Deși nici măcar nu e seară, întorc colțul păturii părinților și las ușa descuiată, pentru că s-ar putea să dorm până dimineață. Mă ghemuiesc pe canapea și închid ochii.

Când mă trezesc, e lumină afară și sunt speriată. Citesc tot ce e scris în caiet și toate notițele pe care le găsesc. Intru din ce în ce mai adânc în propria minte, ceea ce mă sperie și mai tare, deși singura mea regulă în viață pare să fie să nu mă panichez. Mă duc la mine în cameră și citesc tot ce găsesc sub pat.

Îi trimit o scrisoare lui Jacob. Părinții nu au ajuns acasă. Drake e la Cerul Polar de Nord și îl iubesc.

Ușa de la dormitorul părinților e întredeschisă și bat ușor înainte să o deschid. Patul e neatins.

Am nevoie de ajutor. Alerg prin grădină până ajung la casa doamnei Rowe. Deschide ușa imediat.

— În sfârșit ai ajuns. Mi-ai adus…

Face o pauză. Ochii îi sunt încețoșați și e mult mai în vârstă.

— Ai ceva pentru mine?

— Nu, îi zic. Știți unde sunt părinții mei?

— Îți place gemul de căpșuni?

— Obișnuiați să strângeți borcanele de gem.

— Intră.

Casa miroase puțin ciudat.

— Trebuie să-ți dau niște gem.

Stau în pragul bucătăriei și mă uit la toate borcanele.

— Flora, îi spun. Sunt Flora. Mi-ați văzut părinții?

Nu zice nimic. Iau gemul, o sărut pe obraz pentru că știu că asta îi place. Gemul are puțin mucegai, dar nu vreau să-l arunc,

așa că îl pun în fundul dulapului. Deja mai sunt alte două borcane acolo.

Nu e nimeni în Penzance care să mă poată ajuta. Îmi pornesc toate dispozitivele de comunicare. Văd un e-mail nou de la Drake și o serie de mesaje de la Facebook. Am unsprezece „prieteni": pe șase dintre ei îi cheamă Jacob Banks și restul sunt oameni pe care îi știu de mult.

Potrivit notițelor mele, am trimis cereri de prietenie la peste douăzeci de oameni pe nume Jacob. Dacă vreunul dintre ei e cel pe care îl caut, va ști sigur cine sunt. Fac un ceai în ceea ce pare a fi cana preferată a mamei, conform informației de pe frigider (CEA MAI BUNĂ MAMĂ DIN LUME!) și stau la masa dezordonată. Peste tot sunt numai bilețele galbene pe care e mâzgălit Jacob, mama, tata, Franța, și Drake, Drake, Drake. În timp ce mă uit la profilurile celor șase Jacob adăugați, îmi sună telefonul, semn că am primit un mesaj.

Îl citesc. Apoi îl citesc din nou. Îl copiez ca să pară mai real și îl mai citesc o dată.

*

Draga noastră,

Ne pare așa de rău că întârziem! Ești bine? Dă-ne un mesaj cât de repede! Nu ne putem folosi telefoanele aici. Am ratat avionul și toate apelurile de la tine. A fost o urgență la spital și n-am putut să plecăm. Jacob nu e deloc bine și câteva zile a trebuit să avem încredere că ești în regulă cu Paige și să ne concentrăm pe el. A scăpat deocamdată, dar situația nu arată deloc bine. Stai cu Paige. Banii de urgență sunt într-o cutie în sertarul cu șosete al lui tata și tot acolo găsești și un card de credit. Codul PIN e 5827. Te rog să ne scrii. Jacob e foarte bolnav, dar venim acasă cât putem de repede. Ne gândim mereu la tine. Te iubim MULT. Cu drag, mama și tata xxxxxx

Îl citesc iar și iar. Sunt bine. Există o explicație. Nu le stă în fire să uite de mine (eu uit lucruri, nu ei). Mă cară cu ei peste tot,

ca pe un animăluț. Sunt sigură că se bucură că au mai scăpat de mine.

Nu se bucură deloc. A fost o urgență groaznică. Jacob e foarte bolnav. Probabil o să moară. Poate a și murit deja. Poate nu a vrut să-mi dea vestea printr-un mesaj.

Scriu 5821 pe interiorul încheieturii mâinii și mă duc să caut cardul și banii, pe care îi pun apoi pe masă.

Îi scriu lui Drake și îi spun că părinții mei au pierdut avionul și că totul e bine.

Totul e bine și cu mine. Părinții mei sunt încă în viață și sunt încă în Franța. Totul nu e bine în schimb pentru Jacob și nu e bine nici pentru mama și tata.

Jacob e fratele meu și habar n-am cum mai e acum, de ce a plecat și de ce nu s-a mai întors. Știu că m-am uitat peste fiecare bucată de hârtie din casa asta și că tot nu am aflat. Nici măcar nu va putea să-mi fie dor de el când va muri, pentru că toate amintirile mele sunt de când eram foarte mică.

Dar îmi e dor de el. Mă lăsa să îi dau cu ojă unghiile de la picioare. Mă lua în brațe când plângeam. Îl iubesc.

Îmi pare rău pentru părinții mei, că trebuie să stea la căpătâiul băiatului lor. Nu-i de mirare că au uitat de mine.

Mă mai uit prin jur, îmi tot schimb poziția, pun ibricul pe foc. În tot timpul ăsta aștept să îmi răspundă Drake. Mesajul nu întârzie să apară. Drake e cel mai stabil lucru din viața mea. N-am idee ce m-aș face fără el.

M-a sărutat pe plajă. Mi-a dăruit o amintire. Mi-a dăruit o piatră.

Hei, zice. Îți dai seama? Trăiești pe cont propriu. Ești singură acasă de o veșnicie. Ai fost la poliție, ai cercetat, ți-ai făcut cont pe FB și acum ești prietenă cu tot felul de inși pe care îi cheamă Jacob Banks. Poți să faci orice. Ești curajoasă.

Sunt curajoasă. Numai gândul ăsta mă îmbată de bucurie.

O sun pe mama pe mobil, dar îmi intră căsuța vocală, așa că îi las un mesaj. **Nu vă grăbiți,** îi spun. **Stați cu Jacob, are nevoie de voi. Eu sunt bine. Eu și Paige suntem bine. Serios.**

Încep să mă strângă pereții, așa că îmi pun pantofii și o geacă de piele, pentru că e prea cald pentru haina aia minunată de blană care are numele meu pe etichetă, și merg pe faleză. Valurile sunt mari și agitate, iar norii sunt vinețiii: se apropie o furtună dinspre vest, dinspre Newlyn. Îmi întorc spatele și merg în direcția opusă, spre piscina Jubilee, care e deschisă acum și unde înoată câțiva oameni, unii mai serios, alții doar se bălăcesc.

Unii stau la cafenea, beau cafea, iar alții mănâncă prăjituri sau sandviciuri. Mă opresc și mă uit prin gard. Tânjesc după Drake. Am nevoie să fie alături de mine și să mă țină de mână.

El crede că pot să fac orice.

Nu poate să vină la mine pentru că e plecat la studii.

Mă uit la mâna mea și văd scris AM PAȘAPORT.

*

Când ajung acasă, văd că am un mesaj pe robot de la mama.

Draga noastră, spune, ești bine? Te rog să ne suni iar. Dacă tu și Paige chiar sunteți bine, atunci mai stăm câteva zile. Dar trebuie neapărat să vorbim mai întâi. Te iubim. Aș da orice să-ți aud vocea.

Vocea i se taie și închide brusc.

Mă uit la mobilul meu și văd că am un apel ratat de la ea. Nu pot să cred că nu am vorbit cu ea. Ochii mi se umplu de lacrimi și, pentru o clipă, vreau să merg în Franța ca să pot să-mi strâng familia în brațe.

Vreau să merg în Franța, dar și mai mult vreau să merg în Svalbard.

Drake m-ar întâmpina acolo. Am pașaport și nu e nimeni aici care să mă oprească.

O sun pe mama și îi spun tot ce vrea să audă.

CAPITOLUL ȘAPTE

Scot pietricica și mă uit la ea. Uit tot, dar nu voi uita niciodată povestea ei. E mică și se simte netedă în palmă.

Dacă aș putea să îl sărut pe Drake acum, acolo unde e, sărutul ar fi diferit. Ar fi intens și sălbatic. Nu ar fi un simplu sărut. Mi-l imaginez zi și noapte. Mi-aș aminti din nou: sunt sigură că așa ar fi. Mi l-am amintit o dată și mi l-aș aminti și a doua oară. Mi l-aș aminti și de trei ori. Mi l-aș aminti de un infinit de ori.

Fac curat prin casă. Dau cu aspiratorul, deși nu e nimic de aspirat. Afară plouă, stropii se izbesc de geamuri. Pun niște muzică, Beatles, un CD care se cheamă Abbey Road și îmi dau seama că îmi place.

Părinții sunt în siguranță, se întorc curând și totul va reveni la normal, dacă Jacob va fi bine.

Găsesc poze din Svalbard pe internet. Mă uit fix la locul ăsta, locul ăsta real, unde e el…

*

Mă uit la pozele din telefonul meu și văd că e și una cu Drake la petrecere. Cum dau de ea, o setez ca imagine de fundal și mă uit la ea mult timp, întrebându-mă de ce oare roșesc mereu când îl văd, de ce simt furnicături, de ce tot corpul începe să mi se topească la vederea ei. Mă uit la părul lui castaniu, la maxilarul proeminent, la ochelarii cu rama groasă.

M-a sărutat și m-a ajutat să-mi amintesc. Îmi amintesc totul. Îmi amintesc parfumul lui. Îmi amintesc felul în care buzele lui s-au simțit când le-au atins pe ale mele. Când am făcut poza nu aveam de unde să știu că urma să ne sărutăm. Am făcut o poză și cu un afiș cu o pisică dispărută, dar am uitat să mă duc să caut biata pisică fără urechi.

Mă încalț și ies afară, dar nu închid ușa până nu verific că am cheile în mână. Apoi alerg până la mare. Traversez drumul

principal, evitând câteva mașini, pentru că nu mai am răbdare până trec toate. Claxonează nervoase, dar nimeni nu o să dea efectiv peste mine. Nu se îndreaptă spre mine și nici nu accelerează, cum ar face-o dacă aș fi o pisică fără urechi.

Marea e în reflux. Orizontul meu e linia subțire de apă ce o văd în zare. Nu-mi pot imagina nimic în afară de ea. Îmi aduc aminte de o excursie cu mașina către un parc de distracții, când aveam zece ani: ăsta e singurul indiciu care îmi spune că am ieșit vreodată din orașul ăsta.

Mă uit la mâna stângă. Scrie *PIETRICICĂ*, dar știam asta deja. Alerg pe plajă. Nu-mi ia mult până găsesc una neagră. Nu e chiar ca a mea, dar seamănă destul de mult: e netedă și îmi încape în palmă. Îndrept spre buze pietricica nouă și pe cea a lui Drake și le sărut iar și iar și iar. Briza caldă îmi suflă prin păr. Un bărbat care își plimbă câinele se uită lung la mine, dar nu îmi pasă.

Mă plimb puțin, uitându-mă la pisici, dar toate au urechi. Mai sunt câteva afișe cu cea dispărută. Le mai fac niște poze.

Când ajung acasă, văd un e-mail de la Drake. Pun laptopul pe masa din bucătărie, pietricica lui lângă și ibricul pe aragaz. Mă sforțez să îmi fac o cană de ceai înainte să citesc mesajul. Mă leagăn de pe un picior pe altul în timp ce scot cana mea preferată și pun un pliculeț de ceai. Putem să ne facem planuri împreună.

Când mă așez cu cana de ceai și deschid în sfârșit e-mailul, inima îmi bate deja cu putere, sunt gata să îi devorez fiecare cuvânt.

Hei, Flora, zice.

Uite, îmi pare rău. Dacă ai fi aici, lucrurile ar sta cu totul altfel, dar nu ești. Ne-am lăsat amândoi duși de val și cred că trebuie s-o lăsăm mai moale, pentru că n-o să meargă povestea asta la distanță și tu nu poți să vii aici, sau ai putea?

Mă bucur că îți amintești momentele petrecute împreună,

înseamnă totul pentru mine. Hai să ne oprim aici. Îmi pare așa de rău.

Cu dragoste,
Drake

Mai citesc o dată, să verific, dar spune același lucru.

Nu știu cât de departe e Svalbard, dar îmi închipui că e ceva de mers.

Țin cele două pietre în mână. Nu o să îl pierd pe Drake.

Degetele mele încep să tasteze. Găsesc un zbor și fac o rezervare.

Caut și locuri unde pot să stau în Svalbard și rezerv o cameră în cel mai ieftin. Fac rezervarea pentru cinci nopți – asta o să-mi dea suficient timp să îl găsesc pe Drake.

Nu e greu deloc. Plătesc cu un card pe care l-am găsit pe masă, într-o cutie, și apoi îmi iau pașaportul și mai verific detaliile o dată. Nu pot să cred că am pașaport! Are poza mea înăuntru. Mai e valabil încă opt ani. Mi se pare că e un vis, dar trebuie să am încredere că nu e.

A spus… *tu nu poți să vii aici, sau ai putea?* E clar o întrebare, iar răspunsul meu e de fapt, chiar pot și o să îi fac o surpriză.

Îi voi pune pietricica în mână, o să ne sărutăm și o să mergem unde stă el, vom vorbi, ne vom mai săruta și o să facem toate acele lucruri despre care am vorbit. Lumea din capul meu se va transforma în realitate. O să încep să îmi amintesc tot.

Dacă ai fi aici, lucrurile ar sta cu totul altfel.

Am fluturi în stomac doar când mă gândesc la asta, trebuie să mă duc la Drake pentru că el m-a ajutat să-mi amintesc. Trebuie să mă duc la el pentru că îl ador. În e-mail a spus că dacă vrem ca lucrurile să meargă între noi, trebuie să fim împreună și exact asta vom face. Are dreptate.

Notez lucrurile pe măsură ce le împachetez. Îmi iau două perechi de blugi, toate puloverele, niște pijamale și noua mea haină de blană artificială. Mai pun niște lenjerie intimă, o periuță de dinți și niște produse de machiaj, să arăt bine. Găsesc un tricou roșu care sigur îmi e mare și sunt cât pe ce să îl dau la

o parte când văd o etichetă pe care scrie *E TRICOUL LUI DRAKE*, așa că îl miros și îmi aduc aminte parfumul lui, așa că îl pun cu grijă în bagaj. Toate celelalte haine au numele meu scris pe etichetă și verific ca tot ce împachetez să-mi aparțină mie, nu mamei. Voi fi singură în călătoria asta.

Pun și caietele de care am nevoie ca să știu cine sunt și îmi scriu mie însămi un mesaj lung în care spun unde mă duc, de ce și ce trebuie să fac odată ce ajung acolo. Citesc un pasaj despre cum am fost la unchiul și la mătușa lui Drake și cum am luat multe lucruri de acolo. Le găsesc pe toate și le pun în bagaj. Împachetez scoici și pietricele, alături de un bilețel care îmi explică de ce fac asta.

Printez e-mailurile, ca să le pot citi de oriunde.

Nu-l printez și pe cel pe care tocmai l-am primit.

Iau notițe cu privire la orarele și numerele zborurilor. Scriu seria pașaportului.

Îmi verific din nou e-mailurile, dar nimic nu se schimbă. Încep să îi scriu un mesaj lui Paige în care îi spun că plec o vreme; îmi place cum arată cuvântul *Plec* pe ecran. Am cunoscut-o pe Paige când aveam patru ani. Nu mai e prietena mea. Nu trimit mesajul, îl șterg.

Le las părinților un bilet în care le zic că sunt bine. Le dau un mesaj să le spun că eu și Paige mergem la cinema.

Mă duc la doamna Rowe și îi spun că nu va fi nimeni acasă, dar că părinții mei se întorc peste câteva zile. Doamna Rowe are gemeni mari și unul din gemenii ei are gemeni la rândul lui. Îmi dă niște gem, dar e puțin mucegăit. Îl pun în dulap. Mai sunt alte trei borcane acolo, exact ca ăsta.

Ies din casă cu valiza și încui totul după mine. Doamna Rowe îmi face cu mâna de la fereastra dormitorului și eu îi răspund la salut. Valiza are roți și scoate un sunet sacadat când o trag. Nimeni altcineva nu se mai uită la mine. Fac ceva monumental, mă duc singură la Cercul Polar să îl caut pe băiatul ăsta care m-a ajutat să-mi amintesc, și nimeni nu știe asta.

Port o rochie de bumbac și un pulover, colanți, teniși și haina groasă de blană pe care se pare că am cumpărat-o din Penzance

în ziua în care am fost la mătușa lui Drake, pentru că, dacă aș pune-o în bagaj, ar ocupa tot locul. E ridicol, dar e singurul mod în care o pot lua cu mine. Mi-e cald și mi se pare că arăt stupid, dar am nevoie de haină în excursie, doar e frig la Polul Nord, deci trebuie s-o iau.

Merg prin centrul orașului, trec de magazine și de oamenii care forfotă pe acolo și, în timp ce aștept la trecerea de pietoni de lângă gară, cineva mă bate pe umăr.

Tresar și mă întorc.

— Bună, Flora! spune și eu mă uit fix în ochii ei căprui.

— Bună!

Se face verde și încep să traversez, trăgând valiza după mine.

Paige merge alături de mine, deși mi-aș dori să nu facă asta. Grăbesc pasul.

— Frumoasă haină, îmi zice. Te duci undeva?

Mă prinde din urmă fără prea mult efort, deși e mai scundă decât mine. Mă uit la ea, încercând să îmi dau seama cât de mult mă urăște, să-mi aduc aminte dacă mi-a răspuns la mesaj.

— Mi-a plăcut, așa că am luat-o.

— Unde te duci?

Nu pot să îi spun adevărul.

— Părinții mei s-au dus în Franța, ca să stea cu fratele meu, Jacob. Îl știi doar. Locuiește acolo și e foarte bolnav, așa că s-au dus să-l vadă. Nu credeau că o să stea mult, dar e mai rău decât credeau, așa că au stat mai mult.

— Știu asta. Știu că s-au dus să-l vadă. Urma să vin să stau cu tine, dar nu am mai făcut-o pentru că te-ai sărutat cu prietenul meu. Mai ții minte? Te-am sunat în fiecare zi, dar, dacă pleci în Franța, n-o să mai fie nevoie. În Franța pleci?

Aș vrea să îi zic Svalbard, dar în schimb rostesc un *Da, la Paris.*

— Singură? Te așteaptă ai tăi?

— Da, îi zic.

— Bine, ai grijă. Sigur te descurci?

— Da.

Paige se uită atent la mine aproape un minut, apoi se întoarce și pleacă. Mașinile trec cu viteză pe lângă mine, luând curba

repede, îndreptându-se către ieșirea din oraș. Mă uit cum se îndepărtează. Nu se uită deloc înapoi.

Mâinile mele sunt acoperite cu notițe. Cuvântul Spitsbergen e scris cu litere mari, cu markerul, și mă întreb dacă știe că așa se cheamă insula pe care stă Drake. Bineînțeles că știe. Cu toate astea, cred că a crezut povestea cu Parisul.

Merg în spatele ei, suficient de departe încât să nu își dea seama că mă țin după ea. Știe că sunt acolo, dar nu se întoarce. Intru în gară, iar ea merge mai departe, în parcare.

Trenul e deja pe peronul de lângă gară. Are multe vagoane și arată înspăimântător. Mă uit din nou la foaia cu instrucțiuni. Trebuie să mă sui în tren și să merg până la stația Paddington, în Londra, la capăt de linie. Acolo o să înceapă călătoria mea. Hai să le luăm pe rând.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL OPT

Mă uit pe geam și totul e alb pentru că, orice ar fi acolo jos, e acoperit de zăpadă. Nu știu exact ce e zăpada. Știu că e albă și rece, dar nu știu cum arată de aproape sau cum se simte la atingere sau cum ajunge pe pământ.

Îmi verific mâna. Spune *FLORA, fii curajoasă!*

Zăpada se întinde cât vezi cu ochii și formează un mozaic de văi și dealuri, toate perfect albe. Nu se vede nimic făcut de mâna omului în afară de umbra unui avion, un avion în care mă aflu acum, cu nasul turtit de geam, uitându-mă în jos.

E bine să iei mereu locul de la geam, pentru că așa îți dai seama unde ești. Scriu asta în caiet și văd că a devenit a doua mea regulă în viață.

Mă uit la lumea de afară. Probabil suntem foarte aproape, pentru că ce se vede jos pare a fi Spitsbergen, iar Spitsbergen este cea mai mare insulă din arhipelagul Svalbard și asta e insula unde merg eu, Drake e acolo. De fapt aici, pe insula asta, chiar dedesubtul meu.

Fac cel mai curajos lucru pe care l-am făcut vreodată. Mi-am citit notițele fără încetare și simt că, cel puțin acum, știu ce fac. Sunt într-un avion spre Svalbard, merg să îl găsesc pe Drake. A spus… *tu nu poți să vii aici, sau ai putea?* A fost practic o invitație. Răspunsul meu a fost *De fapt, chiar pot.*

Mă uit la bucățica de carton care m-a ajutat să ajung în avion. Are o dată inscripționată, dar, când mă uit mai atent, îmi dau seama că e greșită. Zice că azi e duminică. Asta ar însemna că părinții ar fi trebuit să se întoarcă ieri. Sunt sigură că am așteptat mai mult de-atât. Poate că timpul s-a scurs mai încet decât am crezut.

Poate m-am panicat și m-am dus la poliție degeaba.

Câteodată mi se pare că văd ceva mișcându-se în zăpadă și cred că e vreun animal, dar îmi dau seama că sunt prea departe ca să disting un animal sau orice altceva care s-ar putea mișca.

Am ajuns până aici – aproape de Longyearbyen, aproape de Drake. Am reușit. Nu am idee cum am ajuns la aeroportul din Londra, dar stăteam acolo, înconjurată de oameni. Am respirat adânc și m-am așezat pe jos și am încercat să o găsesc pe mama, dar apoi am citit tot și am aflat că merg singură să îl văd pe Drake la Polul Nord. Habar nu aveam cum urma să ajung acolo de la locul ăla urât mirositor, fără ferestre, cu multe ecrane și oameni care mă îmbrânceau, la Drake.

Am început să plâng, dar m-au ignorat în continuare. Îi voiam pe mama și pe tata, dar ei nu erau acolo. Îl voiam pe Drake, dar nici el nu era acolo. Am găsit o femeie deasupra căreia era un panou pe care scria *Informații* și m-a rugat să-i dau toate documentele pe care le aveam și mi-a spus exact unde să merg și ce să fac și, când am ajuns unde trebuia și am arătat tot ce trebuia, mi-am dat seama că eram într-un avion care mă ducea spre un loc numit Oslo.

E minunat să călătorești, atâta vreme cât faci exact ce ți se spune.

Am trecut printr-un moment de panică atunci când mi-am dat seama că aveam câteva ore de așteptat în aeroportul din Oslo: voiam să întreb pe cineva dacă puteam pur și simplu să stau și să aștept, dar mi-am dat seama că nimănui nu îi pasă, așa că am decis să nu mă mișc de acolo. Aeroportul era curat și bine marcat și am cumpărat un ghid al Norvegiei de la Lonely Planet în engleză, pentru că avea un capitol întreg despre Svalbard și am stat în niște cafenele și am mâncat niște feluri de mâncare dubioase cu pește și ierburi și câțiva oameni mi-au vorbit în norvegiană, dar când și-au dat seama că nu îi înțeleg au părut ușor surprinși și s-au dus să întrebe pe altcineva. Am cumpărat un ruj roșu aprins, pentru că era acolo. O să îl port în Svalbard pentru că ăsta e genul de chestie pe care o fac fetele care au prieten.

Până acum m-am descurcat. Am schimbat toți banii din cutie într-o monedă pe care o folosesc în Norvegia, așa că acum am mulți bani, plus un card de credit. Acum am niște monede cu găuri în mijloc. Ai putea să le înșiri pe un lanț.

Când m-am îmbarcat în avionul ăsta, mâinile îmi tremurau așa de tare de emoție încât de-abia am putut să îmi prind centura de siguranță. Ăsta e avionul care o să mă ducă la Drake și aproape am ajuns. Stau la geam și locul de lângă mine e gol, iar eu mă uit la peisajul alb de sub mine, căutând cel mai mic semn al vreunui aeroport sau oraș.

Am mai făcut o escală într-un loc numit Tromsø și asta m-a cam încurcat, pentru că toată lumea a coborât și a așteptat pe pistă într-o lumină palidă și nu prea am știut ce să fac: unii se opreau acolo, așa că au intrat în aeroport și și-au văzut de cine știe ce treburi aveau prin Tromsø. Alții nu. Am rămas în mulțime, uitându-mă la puținele avioane de pe pistă și la semnul pe care scria Tromsø Lufthavn' și la soarele rece și am fost complet șocată să-mi dau seama că am reușit să ajung la Cercul Polar de Nord, singură. Apoi am întrebat o doamnă ce trebuie să fac. Mi-a spus și exact asta am făcut: toți pasagerii, mi-a zis ea, trebuie să mai treacă de un filtru de securitate înăuntru, așa că fix asta am făcut și a fost simplu. M-am așezat la coadă, i-am arătat unui domn pașaportul și m-am întors. Curând eram din nou în avion și deodată totul a părut diferit.

Drake are dreptate. Sunt în stare de mult mai mult decât cred.

Toți oamenii ăștia, în afară de mine, arată ca niște persoane care se duc în Svalbard. Mulți sunt băieți care seamănă puțin cu Drake. Sunt puternici și deștepți și siguri pe ei. Aici e locul lor.

Unii sunt oameni de știință ca Drake. Știu asta pentru că unul dintre ei s-a suit în avion în Tromsø și avea un tricou pe care scria TOTUL E ȘTIINȚĂ, FRAIERILOR, în timp ce alții l-au întâmpinat cu urale.

N-am văzut ca cineva să aibă vreo haină de blană îndesată în compartimentul de bagaje. Sau ca cineva să poarte o rochie de bumbac și colanți. Niciunul dintre ei nu se apropia de finalul unei călătorii secrete unde aveau să se întâlnească cu dragostea vieții lor.

Nici măcar unul nu pare că aleargă după singura amintire de care au putut să se agațe din momentul în care o bucată de creier le-a fost tăiată.

Țin pietricelele în mână.

Se aprinde semnul care ne zice să ne prindem centurile de siguranță și începe să se audă un anunț. E în norvegiană, dar știu că ne spun că urmează să aterizăm pentru că văd că începem să coborâm și, deși nu văd niciun oraș deocamdată, știu că trebuie să fim aproape.

Îmi lipesc fața de geam și mă uit în jos. Drake e acolo undeva și eu vin din cer să îl găsesc.

„Am putea să petrecem noaptea împreună."

„Mama."

Mama nu e aici acum.

Ăsta e un loc fermecat, de poveste, un loc în care o prințesă poate să întâlnească un prinț chipeș. Din cer cad fulgi mari de zăpadă, fix la mine în păr, pe haină, pe drum și pe clădiri și pe munți. Plutesc în aer ca penele. Habar nu aveam că așa arată zăpada.

N-am idee cât e ceasul.

Până când am aterizat din cerul albastru, norii s-au așezat peste pământul argintiu și acum sunt înconjurată de zăpadă. E mai degrabă gri închis decât albă și în general nimic nu arată așa cum m-aș fi gândit eu. Probabil e foarte târziu, pentru că pare că o să se întunece în curând.

Cât văd cu ochii sunt doar munți acoperiți de zăpadă. În timp ce mergeam cu autobuzul de la aeroport, orașul mi s-a părut mic, iar acum m-am oprit fix la intrare. Munții se înalță spre cer, aproape atingând norii, iar insula se întinde în depărtare. Am ajuns pe vârful lumii, la capătul pământului, ca să îl găsesc pe cel pe care îl iubesc, cel care mă ajută să îmi aduc aminte. Sunt aici. Îmi amintesc de asta, iar și iar. Iau un pix, îmi suflec mâneca și îmi scriu pe încheietură *Sunt în Svalbard*.

Subliniez de trei ori.

O siluetă se apropie de mine, prin zăpadă. Îi văd trăsăturile de-abia când se apropie. Mă uit fix, nici măcar nu îndrăznesc să sper. Văd că e un bărbat, că poartă o geacă groasă, ca de altfel toți cei de aici, și cizme butucănoase. Are și o căciulă de lână.

Ar putea să fie Drake.

Chiar ar putea să fie Drake.

Înseamnă că până la urmă i-am zis că vin, dar am uitat. A venit după mine. Zâmbesc atât de larg, încât izbucnesc în râs. Încep să merg spre el, să alerg chiar. O să alerg până la el și o să îi sar în brațe. Ăsta e finalul călătoriei mele.

Asta e: am ajuns în locul magic acoperit de zăpadă și vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Am reușit, eu singură. Am făcut un lucru curajos și a funcționat. Trebuie să am mereu curaj. Asta e cu siguranță una dintre regulile mele.

O să vorbim și o să râdem acum. O să vadă că m-a vindecat. Înainte să îl sărut, nu aș fi putut niciodată să mă urc singură în trenuri, apoi într-un avion și după în alt avion. O să mergem unde locuiește el.

Sunt deja prea aproape atunci când îmi dau seama că, oricât mi-aș dori, persoana din fața mea nu e Drake. Mă opresc și mă uit la fața lui. E roșu în obraji și are ochii albaștri.

— Scuze, îi zic, încercând să nu mă uit în altă parte și trecându-mi degetele prin părul ud de la zăpadă. Am crezut că sunteți…

Îmi pierd vocea brusc. Nu mai pot să zic nimic.

— E în regulă.

Omul ăsta, cel care vorbește cu mine, nu seamănă deloc cu Drake. E mai în vârstă, mai gras și nici măcar nu poartă ochelari.

— Îmi pare rău că nu sunt cine voiai. E totul bine?

Merge spre clădirea scundă și îmi vorbește peste umăr. Alerg puțin să îl prind din urmă.

— Da, așa cred.

— Stai aici? Tocmai ai ajuns?

— Da.

În caietul meu scrie că aici o să stau. Sper că am ajuns unde trebuie. Dacă da, și au o cameră pe numele meu, o să fiu foarte impresionată de mine însămi. Chiar surprinsă. Înseamnă că sunt în stare de orice.

— Te-ai cazat?

— Nu.

Intrăm împreună și trecem printr-un hol lung, unde se așază

și își scoate cizmele. Fac și eu la fel, și, pentru că port o pereche groaznică de teniși, îmi ia mult mai puțin să îi dau jos. E cald aici, e o atmosferă primitoare, în ciuda frigului de afară. Bărbatul trece în spatele biroului de la recepție și îmi zâmbește.

— Bine ai venit la Casa de oaspeți Spitsbergen, îmi spune, în timp ce scrie ceva la calculator. Domnișoara Banks, corect?

— Da, spun.

Chiar a funcționat! Sunt genială! Pot să fac orice! Eu singură am reușit, fără ajutorul nimănui.

Îmi întinde o cheie pe un breloc mic de plastic. Peste tot sunt numai broșuri, reclame cu excursii, sugestii de activități. Văd cuvintele *sanie trasă de husky, plimbare cu barca, caiac, excursii de ski.* E prea mult. Eu îl vreau doar pe Drake.

— Ai rezervat pentru cinci nopți, nu? Mă întreabă. Îmi poți da cardul de credit?

I-l dau. Mă bucură să aud că am făcut rezervarea pentru cinci nopți. Nu o să am nevoie de atâtea, dar a fost o decizie înțeleaptă. Părinții mei sunt la Paris. Jacob e pe moarte.

Deodată toate informațiile astea îmi inundă mintea. Le îndepărtez. Nu le vreau acum.

— S-ar putea să stau mai puțin. Prietenul meu – fac o pauză să mă bucur de cum sună cuvintele astea – studiază aici. O să mă întâlnesc cu el. Dar o să plătesc toate cele cinci nopți oricum.

Drake e prietenul meu. L-am sărutat pe plajă.

— Prietenul tău? Trebuia să mă gândesc la asta. E la UNIS?

— Dacă acolo se studiază…

Mă uit la figura bărbatului.

— Da, urmează un program de știință la stația de observare. Îl știți? Îl cheamă Drake Andreasson.

— Drake Andreasson. Nu, nu cred. E de mult aici?

— Hmmm.

Am pierdut noțiunea timpului. N-am idee de când e aici.

— Nu știu. De câteva săptămâni?

Pare cât de cât corect.

— A, probabil de-aia. Oamenii vin și pleacă mereu. Unde locuiește? În Nybyen?

Nu am adresa lui.

— Într-un apartament, îi spun sigură pe mine, iau cheia și tastez codul cardului pe care îl am scris pe încheietură. Sunt singurele cifre scrise și se pare că sunt ce trebuie.

— Și nu a venit la aeroport să te aștepte? Nu stai cu el? Dacă stă într-un apartament, ar fi mai simplu așa.

Nu îmi vine în minte nicio minciună, așa că îi spun adevărul:

— Nu știe că sunt aici.

Bărbatul dă din cap și se uită la mine.

— Cred că o să fii bine aici. Spitsbergen e un oraș foarte sigur. Orice problemă ai avea, vino să ne spui, OK? O să le zic colegilor că o să te ajutăm dacă ai nevoie de ceva.

— Da, dar nu o să fie nevoie, îi zic.

— Bineînțeles, dar dacă apare ceva…

Îmi spune că trebuie să merg afară din nou, prin curte până la Clădirea cinci, să urc până la primul etaj, unde o să dau de camera mea, numărul cinci. Cum sunt amândouă cinci, ar trebui să țin minte. Dacă e ceva ce ar trebui să îmi aduc aminte, asta e. Nu scriu cifra pe brațul în fața lui, pentru că vreau să creadă că sunt normală.

— Succes, îmi spune. Micul dejun se servește aici, începând cu ora șapte și treizeci de minute.

Mă încalț iar cu tenișii și ies în zăpadă, incredibil de entuziasmată.

CAPITOLUL NOUĂ

Stau la fereastră și afară se vede un munte acoperit de zăpadă. Ninge încontinuu, cu fulgi mici care se agită în fața mea, suflați de vânt. Mă tot uit și muntele e tot ce se vede, în întregime nins, cu mici punctulețe negre acolo unde se ivesc crestele. Când îmi schimb poziția și privesc pe diagonală, văd pârtia, un cer gri și un alt munte. Sunt și niște pari de lemn care răsar din zăpadă. În rest, numai munți.

Nu asta se vede din camera mea, ar trebui să dau de vârfuri de copaci. Ar trebui să fie un parc. Asta nu e camera mea. Camera asta e mică, are două paturi, un birou și o fereastră. Nu e camera pe care o știu eu. Camera mea e roz. Aici paturile sunt acoperite de cearceafuri albe și nu e nimic roz. Văd un șir de pietricele puse în ordine pe birou.

Mă uit la mâinile și la brațele mele. Cuvântul Svalbard e scris de câteva ori. Drake a spus Svalbard pe plajă. Urma să plece în Svalbard. Cursul lui e cu predare în engleză, pentru că vin studenți din toată lumea, ceea ce e bine pentru el, pentru că e varză la limbile străine. Văd și niște cifre pe încheietură: *5827*. Sub ele scrie *Sunt în Svalbard*. Cuvântul *Drake* apare de câteva ori.

Drake locuiește în Svalbard acum.

— O să fie incredibil, asta a spus. Frig. Am mai fost o dată, acum mult timp. Am fost într-o vacanță în Svalbard să vedem ziua polară.

Pe unul dintre paturi e o valiză și o haină imensă de blană cu numele meu pe etichetă. Mă uit prin geantă și văd și alte lucruri care îmi aparțin. Scot ghidul și multe haine călduroase și un tricou roșu care e mult prea mare. În cele din urmă, găsesc și un caiet cu un abțibild pe care scrie POVESTEA FLOREI: CITEȘTE ASTA DACĂ EȘTI CONFUZĂ.

Îl deschid la prima pagină.

Ești Flora Banks,
Ai șaisprezece șaptesprezece ani și locuiești în Penzance,

Cromwell. Când aveai zece ani ai dezvoltat o tumoare pe creier, iar la unsprezece ani doctorii ți-au scos-o. O parte din memorie s-a șters în momentul operației. Îți mai aduci aminte cum să faci anumite lucruri (cum să faci o ceașcă de ceai, cum se pornește dușul) și îți amintești și viața ta de dinaintea bolii, dar de atunci nu ai mai putut să păstrezi amintiri noi.

Ai AMNEZIE ANTEROGRAGDĂ Poți să reții anumite lucruri câteva ore, dar apoi le uiți. Când uiți, te simți brusc confuză. E OK, e normal, așa se întâmplă.

Apoi sunt multe lucruri șterse și imposibil de citit. Ce e mai jos e scris de mine:

Ai un prieten, pe Drake. L-ai sărutat pe plajă și te-a ajutat să îți aduci aminte. Te duci în Svalbard să îl cauți, pentru că el locuiește acolo și dacă ajungi acolo o să ți se vindece problemele de memorie. Ești în stare de mult mai multe decât ești conștientă, iar Drake a fost singurul care a crezut în tine. Ei e viitorul tău magic. Când ajungi în Svalbard, tot ce trebuie să faci e să îl găsești și totul va fi bine, veți fi fericiți. O să ajungi acolo cu avionul.

*Ești aproape sigură că Jacob o **și** moară. E foarte bolnav, iar părinții s-au dus în Franța să îl vadă. Uiți mereu că e bolnav, așa că de fiecare dată când îți dai seama de asta, te întristezi. Dar nu poți face nimic în legătură cu asta, doar să îți lași părinții să aibă grijă de el. Trebuie să îi găsești repede pe Drake, înainte ca ei să-și dea seama că ai plecat de-acasă.*

Fratele meu e bolnav și probabil o să moară și o să îmi fie dor de el, deși mi-l amintesc doar din perioada când eram mică. Părinții nu știu că sunt aici. Când o să îi găsesc pe Drave, mintea mea o să funcționeze din nou.

Am venit aici cu un avion: simplul fapt îmi taie respirația. Îl iubesc pe Drake și el mă iubește pe mine. Citesc e-mailurile noastre printate, ascunse bine sub pat, și mă trezesc că plâng neîncetat – și de bucurie, și de tristețe. Jacob e foarte bolnav, îl iubesc pe Jacob. Am venit aici ca să îl găsesc pe Drake. Îl iubesc pe Drake. Drake m-a rugat să vin.

Asta s-ar putea să fie prima dată când dorm într-un loc diferit de camera mea roz din Penzance. Camera aia e sigură. Deodată mi se face un dor nebun de ea. Camera aia era sigură, dar asta e ciudată. Am ajuns singură la Cercul Polar. Asta explică munții înzăpeziți.

Afară e lumină, dar nu am nici cea mai vagă idee ce oră e. Mă uit la telefon și arată că este trecut de miezul nopții, dar nu pot să cred asta. Dacă ar fi așa, ar trebui să fie întuneric. Cuvintele *zi polară* îmi apar în minte. Poate fix asta se întâmplă acum. Gândul ăsta mă încântă peste măsură.

Primesc un mesaj de la mama. **E totul bine în Penzance?** mă întreabă. **Am încercat să sun pe fix, dar nu a răspuns nimeni. Suntem destul de ocupați aici, dar încercăm să ajungem acasă mâine. Te iubim.**

Încep să tastez **Se pare că sunt la Cercul Polar de Nord!!!,** apoi mă uit la cuvintele de pe ecran și îmi dau seama că nu e bine ce fac. Le șterg și scriu **Da, totul e perfect, mersi! Nu vă îngrijorați. Sper că și voi sunteți bine. Vă iubesc.**

Îl trimit, ca mai apoi să îmi fac griji că sună ciudat. Cu toate astea, eu sunt o ciudată oricum. Mesajul e probabil cât se poate de normal.

Mama îmi mai dă un mesaj.

Ți-ai luat pastilele?

Da, îi spun, sigură pe mine.

Mă uit în jur, dar nu văd nicio pastilă. Cel mai bine ar fi, mă gândesc, să îl găsesc pe Drake mai întâi și apoi să îmi fac griji de asta.

Aud niște voci la ușă. Nu vorbesc limba mea, dar îmi place cum sună, au un ritm aparte.

Deschid ușa și văd doi bărbați pe hol. Amândoi îmi fac un semn, mă salută și își continuă conversația. Unul din ei poartă un tricou albastru și pantaloni scurți largi, iar celălalt niște pantaloni de trening și un maiou.

Nu cred că le par ciudată deloc.

— Bună! le zic și eu. Știți cumva unde e baia?

— Pe-aici, spune cel în pantaloni scurți.

Are părul negru și strălucitor și ochii prietenoși.

— La dreapta.

— La dreapta, repet ușor.

Sunt multe uși la dreapta, așa că o să încerc câteva până nimeresc.

— Toate cele patru uși, zice celălalt bărbat. Dar nu sunt toate funcționale.

— De obicei doar două funcționează în același timp, spune prietenul lui. Din varii motive, fac cu schimbul.

Habar n-am despre ce vorbesc oamenii ăștia.

— Fac cu schimbul?

— Câteodată merge una, câteodată alta. Ba un bec ars, ba o încuietoare stricată. Știi tu…

— A, mersi!

Ar trebui să mă spăl pe dinți. De fapt, ar trebui să fac un duș. Pun pariu că nu m-am mai spălat de o mie de ani.

Când ies iar din cameră cu o borsetă și un prosop sub braț și cu *Camera cinci* scris pe mână cu un marker rezistent la apă, bărbatul cu părul negru nu se mai vede. Puțin mai încolo, pe hol, oamenii au atârnat sănii decorate cu tot felul de lucruri colorate, în fața propriilor camere. De fapt, dacă mă uit cu atenție, aproape fiecare cameră are o sanie, mai puțin a mea. Mă întreb dacă nu cumva ar trebui să am și eu una. Țopăi pe dinăuntru de bucurie la gândul că aș putea să mă dau cu sania. Nu ninge niciodată în Penzance.

Apoi îmi aduc aminte că am sărutat un băiat. Am șaptesprezece ani. Probabil sunt prea mare să mă mai entuziasmez așa de o sanie.

— Am și eu nevoie de una? îl întreb pe bărbatul blond, arătând spre celelalte uși.

Râde.

— Doar dacă vii în expediție mâine. Dar dacă vrei, sunt sigur că mai găsim un loc.

— În ce expediție mergeți?

— Tururi polare. Ne antrenăm să devenim ghizi pentru zonele sălbatice. Mâine mergem cu corturile, o să stăm trei nopți.

Știu că ar trebui să fiu impresionată și sper că așa par, pentru că nu reușesc să îmi dau seama ce presupune să fii ghid în zonele sălbatice și cât de curajos trebuie să fii sau cât de frig e acolo.

— Cât e ceasul? îl întreb. Știi?

Dă din umeri.

— Unu, cred? E greu să adormi aici, nu?

— Unu dimineața?

— Da.

— Serios?

— Ești din Marea Britanie?

— Da, îi răspund. Locuiesc în Penzance. Tu de unde ești?

— Eu? Din Norvegia. Majoritatea celor care facem cursul suntem de aici. Dar, evident, cu toții vorbim engleză. Cursul e în engleză.

— Ai cunoscut un băiat pe nume Drake de când ești aici? Și el vorbește engleză. În engleză se ține și cursul lui, ceea ce e bine, pentru că e varză la limbi străine.

Dă din umeri iar.

— Nu, nu cred. Îl cunoști?

— Da, îi zic și zâmbesc. Pentru el am venit.

În prima toaletă în care intru e o ușă care nu merge. A doua e încuiată, iar de sub ușă vine un abur gros în care plutește un miros proaspăt. În a treia nu merge lumina și nici nu are ferestre, așa că nici pe asta nu pot să o folosesc. Din fericire, ultima e liberă. Lumina merge, ușa se încuie, și, când dau drumul la apă, se încălzește repede. Dau jos toată murdăria acumulată de cine știe când am făcut ultima dată duș, având grijă să nu șterg însă și *Camera cinci* și *Sunt în Svalbard* și *5827* de pe mâini. Mă spăl pe cap și nu încetez să mă minunez că am reușit să ajung aici. Am mai fost și în alte locuri, cred. Am fost în Franța. Sigur am făcut un duș în Franța.

Nu, părinții sunt în Franța, nu eu. Până acum, singurul loc în care am mai făcut duș a fost Penzance.

Îmi pun pijamaua roz și îmi înfășor părul ud în prosop. Odată ajunsă în cameră, mai admir zăpada. Cu siguranță nu e întuneric afară.

Sunt aici ca să îl găsesc pe Drake. Îi scriu numele în telefon ca să văd ce se întâmplă și îmi dau seama că e un număr salvat sub numele Drake/Paige. Ultimele mesaje între mine și numărul ăsta sunt de acum o mie de ani. **Bună, sunt Paige, scriu de pe telefonul lui Drake. L-am scăpat pe jos pe al meu. Suntem la Lamp and Whistles. Vii?**

Eu i-am zis: **ajung în douăzeci de mân.**

Nu-mi place schimbul ăsta de mesaje, așa că îl șterg.

Bună, Drake! Poți să îmi dai un mesaj cu adresa ta? tastez în schimb. **Sau pe e-mail? Aș vrea să îți trimit ceva. Cu drag, Flora.**

Vreau să îl găsesc și să îl las să mă vadă, în zăpadă. Vreau să mergem pe strada lungă unul spre celălalt, vreau să ne recunoaștem treptat. Deja îmi imaginez cum alergăm din ce în ce mai repede unul spre celălalt, până ne sărim în brațe.

Apăs pe butonul de trimitere și mesajul ajunge imediat la el. Îmi ia ceva până mă lămuresc cum să accesez e-mailurile, dar până la urmă reușesc. Când Drake o să îmi răspundă, fie prin mesaj, fie pe e-mail, o să aflu imediat.

Încă e lumină afară, dar nu mai ninge. Zăpada sclipește, ceea ce înseamnă că soarele trebuie să fi răsărit, deși nu îl văd. Aș putea să ies să mă plimb, deși sunt puțin obosită. Verific iar ora. Telefonul meu îmi spune că ar fi trei dimineața.

Ascult. Pe hol nu se mai întâmplă nimic, nu mai vorbește nimeni. Ghizii nu mai scot niciun sunet.

E lumină ca ziua afară. Îmi aduc aminte cum a zis Drake *Am fost în vacanță în Svalbard să vedem ziua polară. Aveam zece ani și de atunci vreau să locuiesc acolo.* Asta e. Asta trebuie să fie ziua polară.

Nu sunt obosită. Sunt obosită. Nici nu mai știu. Nu vreau să dorm. Trebuie să dorm. Părul mi s-a uscat de mult. Mâine trebuie să îl găsesc pe Drake. Dacă nu reușesc, o să întreb pe cineva unde este stația și o să mă duc acolo și o să îl aștept până vine.

Vreau să merg la Flambards.

Ce gând stupid. Doar sunt la Cercul Polar de Nord.

Cu un efort supraomenesc, mă târăsc până la fereastră. Tot ce vreau e să stau aici și să privesc oamenii pe măsură ce încep să se trezească. Cu toate astea, e noapte, așa că ar trebui să dorm. Trebuie să dorm noaptea, dacă nu, nimic nu va mai ieși cum trebuie și o să fiu prea obosită ca să-l mai caut pe Drake.

Mă întind și trag jaluzelele. Încă mai intră lumina pe la margini, dar e suficient de întuneric acum, și în câteva clipe sunt întinsă pe pat și adorm.

CAPITOLUL ZECE

Aud oameni care țipă. Habar n-am cum au intrat în casa noastră. Îmi țin ochii închiși strâns. Mama și tata o să-i facă să plece. O să stau aici și o să aștept să se facă liniște.

Aud zgârieturi, tropăieli, uși trântite, lucruri aruncate și șuierături și nu înțeleg nimic.

Deschid ochii. Sunt întinsă pe spate, mă uit la un tavan ciudat și încerc din răsputeri să nu mă panichez. Am șaptesprezece ani și am sărutat un băiat pe plajă.

Lumina soarelui intră pe sub jaluzele. Afară e zi. Sunt într-un pat îngust de o persoană și port o pijama roz, de care sunt sigură că e a mea. E singurul lucru de care sunt sigură. În rest, m-am trezit efectiv într-o altă lume.

Îmi iau caietul.

Apoi mă ridic în picioare. Sunt în Svalbard. E absolut înspăimântător, dar nici nu mai contează, pentru că azi o să îi fac o surpriză lui Drake. Trebuie să îl găsesc cât mai repede, dacă nu, părinții o să-și dea seama că am dispărut. Am venit aici singură și acum mi-e o foame de lup – potrivit notițelor mele, micul dejun se servește cam la ora asta. Telefonul meu spune că e opt treizeci, o oră potrivită pentru micul dejun. O să mănânc și apoi o să-mi găsesc prietenul. Atunci o să încep să îmi amintesc tot.

Mă ridic și trag jaluzeaua. Afară totul e înghețat și strălucește, pentru că sunt la Cercul Polar de Nord – chiar sunt la Cercul Polar de Nord – și, când mă uit în sus, văd cerul albastru. Totul e așa de curat, de limpede, încât mă umple de o energie care mă face să vreau să cânt și să dansez.

Nu trece mult timp și m-am schimbat în blugi, un tricou și un pulover și mi-am pus șosete groase. Nu are rost să-mi pun haina de blană până în clădirea de lângă. Mai bine o păstrez pentru când mă duc să mă întâlnesc cu dragostea vieții mele.

Lui Drake o să îi placă la nebunie haina, de-abia aștept s-o vadă. Nu o purtam atunci când l-am sărutat pe plajă, atunci purtam o rochie albă și pantofi galbeni.

Văd pe telefon că i-am trimis un mesaj, dar nu a răspuns. Nu încă. Îi scriu un mesaj atent mamei și îi zic: **Totul e bine în Penzance. Vă iubim, Flora și Paige.** Cred că e bine.

Pe hol sunt câțiva băieți care își încuie ușile și strigă unul la celălalt, iar unul dintre ei îmi urează *bună dimineața* când trece pe lângă mine, ca mai apoi să coboare treptele două câte două, în timp ce strigă: *băieți, așteptați-mă și pe mine!*

În cealaltă clădire se aude numai zăngănit de farfurii. Îmi dau tenișii jos, pentru că așa îmi spune un afiș să fac. Mă uit pe fereastră în sala de mese din capăt, unde oameni pasionați și încrezători mănâncă într-un mod pasionat și încrezător. Încerc să mă prefac și eu că sunt pasionată și încrezătoare, ca să mă integrez în peisaj, în timp ce mă alătur lor, așa în șosete cum sunt.

Vreau să stau cu oamenii ăștia, să mă simt normală. Cu toate astea, nimeni altcineva nu mai e singur și nimeni nu se uită la mine, așa că îmi pun geanta la o masă liberă și mă duc să îmi iau ceva de mâncare.

Felurile sunt foarte ciudate, dar în același timp aș putea să mănânc totul de două ori: felii de pâine neagră, bucăți de pește și brânzeturi. Sunt și câteva legume, și ceva într-un ambalaj cu dungi roșii, galbene și verzi pe care scrie Kvikk Lunsj, pe care îl iau pentru că vreau să aflu ce e. Pe spate are desenat un om solid cu o căciulă caraghioasă, așa că trebuie să fie bun.

Apoi reușesc să îmi pun și ce cred eu că e cafea, reușind să vărs doar puțin, un pahar de suc și după văd și cereale, așa că îmi iau un castron în care mai pun și lapte și iaurt și felii de fructe. Îmi ia ceva să fac diferența între lapte și un fel de iaurt apos care e într-un recipient în care în mod normal ar trebui să fie lapte, dar în cele din urmă reușesc. Mi se pare că nu am mai mâncat de multă vreme, așa că am de gând să îmi umplu stomacul cât pot.

Nimeni nu se uită la mine. Stau jos și încep cu o gură de cafea cam chioară și mă uit la telefon. Niciun mesaj. Îmi verific e-mailurile. Fiecare părticică din mine tânjește după Drake.

Aproape mi-am terminat cerealele când văd că cineva stă lângă mine.

— E liber? mă întreabă, făcând semn spre scaun.

Dau din cap, mulțumită, iar ea își pune lucrurile și se duce să-și ia ceva de mâncare. Se vede că a mai fost aici: mă uit cum, în doar câteva secunde, își construiește un mic dejun format din pâine neagră, pește afumat și castraveți, o cană de cafea simplă și un pahar de suc de portocale.

Are părul aspru, niște ochelari mici și rotunzi și e îmbrăcată gros. Toată lumea în afară de mine e îmbrăcată gros. Eu sunt singura care poartă niște blugi vechi cumpărați de mama.

— Salut! zice fata în engleză. Eu sunt Agi.

— Eu sunt Flora, îi spun.

Își taie un ou fiert și îl pune peste pește.

— Ești din Anglia? mă întreabă. Sau Australia?

— Anglia. Tu ești din Norvegia?

— Nu, nu, din Finlanda. Seamănă, dar nu răsare.

Se uită puțin la mine.

— Am zis bine? Seamănă, dar nu răsare? Se potrivește în contextul ăsta?

— Păi… cred, da, îi zic, deși nu înțeleg despre ce vorbește.

— Bun. Deci, ești singură în Spitsbergen? Cum de? Vezi tu, și eu sunt, dar nu sunt mulți ca noi. Și am impresia că tu ești și foarte tânără.

— Am venit să văd pe cineva.

Îmi verific brațul. *Sunt în Svalbard*. Pare că visez, dar chiar sunt aici.

— A, deci nu ești singură singură, am înțeles.

— Ba da, îi zic.

Agi pare așa de dezamăgită, încât vreau să o înveselesc.

— Vezi tu, nu i-am zis că vin. Mai încolo o să mă duc să îl găsesc. Trebuie să îl găsesc azi.

Are ochii cât cepele de mirare.

— Ai venit până aici să-i faci o surpriză? Și acum nu știi cum să dai de băiatul ăsta?

Observ că Agi are pielea albă și netedă. Seamănă cu Paige. Eu și Paige ne-am cunoscut când aveam patru ani, în prima zi de

școală. Paige nu mai e prietena mea: am citit în caiet și mă tot gândesc la asta. Paige nu mai e prietena mea. Jacob e foarte bolnav. Părinții mei cred că sunt în Penzance. Drake e prietenul meu. Trebuie să îl găsesc chiar acum. Sunt multe lucruri pe care încerc să mi le amintesc.

— Așa e. În fine, tu ce faci aici?

Încerc să mă comport normal și cred că deocamdată îmi iese. Sunt extrem de încântată.

— A, păi îmi place la nebunie să călătoresc singură. Am un blog, dar e în finlandeză, așa că nu am prea mulți cititori. Tocmai de-asta încerc să îmi îmbunătățesc engleza până când o să pot să scriu într-o limbă de circulație internațională și o să pot atrage cititori din toată lumea.

Nu sunt foarte sigură ce e aia un blog.

— Scrii despre călătorii? întreb cu grijă.

— Da, e un blog de călătorii. Evident, de-asta sunt aici. Călătoresc singură și scriu despre aventurile mele. *Aventurile unei gagici la drum* se numește. Poate o să aibă nevoie de un alt nume în engleză, totuși. Azi merg într-un tur cu un microbuz pentru că vreau să văd împrejurimile, tot ce are Longyearbyen de oferit. Drumurile se continuă doar până în afara orașului, mai departe nu mai merge nimeni. O să văd rezerva globală de semințe, mica biserică, vechile mine. Tot ce vrei și ce nu vrei!

Agi se uită la mine, curioasă, dar eu nu sunt chiar cea mai în măsură să îi zic dacă se potrivește expresia.

— Aha, îi zic, sună bine. Aș veni și eu, dar azi mă duc să îl caut pe Drake. Trebuie să dau de el azi. L-am sărutat pe plajă. Sunt înnebunită după el. O să îl găsesc și îl iubesc. Tot ce îmi doresc e să fiu cu el, pentru tot restul vieții. Așa că o să îl găsesc și poate nici nu o să mă mai duc acasă. Poate o să stau aici, cu el, pentru totdeauna.

Mă opresc și îmi recapăt suflul. Asta nu a sunat deloc rațional. Nu a fost deloc normal. Aș vrea să nu fi zis nimic.

Agi mănâncă și se uită la mine lung. Se uită la brațele mele pe care scrie *FLORA, fii curajoasă!* Și *Sunt în Svalbard* și celelalte cuvinte și cifre. Mestecă niște pâine și pește. Mă uit și eu la propriul nume pe mână și mă simt ridicol.

— Wow! spune după ce înghite. Ești o fată interesantă. Chiar îți place de băiatul ăsta.

— Îl iubesc.

— Și ce ai de gând să faci?

— Cred că o să merg în oraș și o să întreb oamenii dacă am auzit de el. O să aflu unde locuiește.

— Cum îl cheamă?

— Drake. Drake Andreasson. Are nouăsprezece ani.

— Drake Andreasson. Tânărul Drake Andreasson. O să întreb și eu, o să întreb în microbuz. Unde studiază?

— Aici, îi zic și dau din umeri.

— Dacă nu îl găsești, bănuiesc că ne vedem diseară.

— Trebuie să-l găsesc. Trebuie să-l găsesc azi.

— Sper să îl găsești. E o poveste foarte romantică. Trebuie să îl găsești azi, așa că fix asta o să faci.

— Da.

— O să fie bucuros să te vadă.

Îmi iau telefonul și mă uit din nou la el. Sunt conectată la Wi-Fi, dar nu am niciun e-mail. Au intrat câteva mesaje neimportante, nu ce mă interesează pe mine.

Agi bea ultima gură de cafea și se ridică, cu tava în mână.

— Să ai o super zi Flora, îmi zice.

— Mersi, și tu la fel!

— Pa și pusi!

Știu că e ceva ce ar trebui să îi spun, dar nu îmi amintesc replica, așa că doar dau din cap.

Casa de oaspeți e la marginea orașului. Știu că ar trebui să fiu speriată și confuză, dar nu sunt. Mai am puțin și o să-l văd pe Drake. El mă ajută să îmi aduc aminte.

Scriu numele lui Agi pe mână, iar în caiet notez: *Dacă mai sunt acolo, s-o caut pe Agi la hotel diseară*. Deși sunt sigură că nu o să mai fiu acolo, e bine să îmi aduc aminte că am o prietenă.

Îmi pun haina de blană și tenișii și îmi iau toți banii cu mine, pentru că, în afară de faptul că o să îl găsesc pe Drake, o să îmi iau o pereche de bocanci, cum poartă toată lumea. La urma urmei, e posibil să rămân aici. Drake a spus că mă iubește și mi-

a zis să vin. Probabil ar trebui să locuiesc cu el. Curând o să am multe amintiri, ca un om normal, iar viața asta nouă începe chiar azi.

Am cheia în mână, iar pe braț scrie cuvântul *cheie,* ca să îmi aduc aminte să verific dacă o am. Am și geanta mea mică, în care încape caietul.

Cerul e de un albastru intens și nu se vede nici măcar un nor. Longyearbyen, căci așa se numește orașul, e într-o vale, înconjurat de munți și de ape. Stratul de zăpadă de pe munți nu e foarte gros, așa că se văd bine crestele.

„O să fie incredibil, a zis Drake. Frig. Am mai fost odată, acum mult timp. Am fost într-o vacanță în Svalbard să vedem ziua polară. Aveam zece ani și de atunci am zis că vreau să locuiesc acolo. O să fie genial."

Chiar e genial. Totul e grandios și îți taie respirația. Aerul e rece și proaspăt. Să respiri aici e cu totul altfel decât să respiri acasă. Aerul îmi curăță plămânii. Cu fiecare pas pe care îl fac, sunt din ce în ce mai veselă. Uitați-mă: eu, Flora Banks, merg la Cercul Polar de Nord. Fiecare pas e o victorie. M-am uitat pe hartă și mi-am dat seama în ce direcție trebuie să o iau. Trebuie să o iau spre locul unde e Drake, să-l găsesc și asta trebuie să se întâmple de dimineață, pentru că nimeni nu știe că sunt aici și curând o să înceapă să mă caute.

Totul e așa de ciudat, încât nici măcar nu îmi mai e teamă. Ar putea fi un cu totul alt univers. E atât de diferit de tot ce e în capul meu, încât îmi alung toate grijile și fricile. Știu că Jacob e bolnav, dar nu pot să fac nimic pentru că sunt atât de departe de el. Tot ce contează acum e să îl găsesc pe Drake.

Merg din ce în ce mai repede, deja mi-e prea cald cu haina. Îmi place la nebunie să simt cum mușchii picioarelor mă poartă la prietenul meu. Îmi place la nebunie cum simt furnicături pe față de la frigul de afară, dar inima mi se topește de emoție. Știu că o să dau de o galerie de artă pe stânga, și chiar o văd. Vreau să intru, așa că o pun pe lista de lucruri pe care vreau să le fac cu Drake, listă care se tot schimbă, se mărește și nu se mai termină. Mi-ar plăcea să vizităm Spitsbergen împreună. Mi-ar

plăcea să ne plimbăm ținându-ne de mână. Mi-ar plăcea să mergem la el acasă, să ne băgăm în pat, să ne ținem în brațe, să ne sărutăm, să fim împreună.

De-abia aștept să văd ce față o să facă atunci când o să mă vadă.

Trec pe lângă o școală, pe lângă alte câteva clădiri și pe lângă un drum la stânga care dă spre alte clădiri și spre o bisericuță. Mă uit în jur cu atenție, în caz că Drake locuiește aici, dar nu văd nicio casă. Merg mai departe. Țevi de metal, vechi, dar impunătoare, se întind de-a lungul drumului. Un semn rutier arată un bărbat cu o pălărie frumoasă, probabil e un semn pentru mașini, deși nu prea sunt în zona asta.

Nu știu cum au ajuns mașinile astea aici. Drumurile din Longyearbyen nu duc nicăieri, așa a zis femeia aia. Femeia cu care tocmai vorbeam. Mă uit la mână: Agi. Agi a spus asta. Te duc la locurile de la ieșirea din Longyearbyen, dar nicăieri altundeva, pentru că nu mai e nimic în rest. Nu ai unde să conduci odată ce ieși din oraș. Probabil mașinile vin din altă parte, la fel ca benzina, la fel ca orice altceva.

Îmi ia 20 de minute să ajung în oraș. Nici măcar eu nu mă pot rătăci într-un loc cu un singur drum.

Intru într-un magazin de echipament montan. Pereții și podelele sunt de lemn și e atât de cald, încât îmi vine să îmi dau jos haina, dar nu pot, pentru că asta ar însemna să o car pe braț, ceea ce ar fi cam greu.

Îmi verific iar telefonul. Am semnal, dar nu am primit nimic. O sun pe mama, dar îmi intră căsuța, așa că îi las un mesaj scurt.

O femeie roșie în obraji vine la mine și îmi spune ceva într-o limbă pe care nu o înțeleg. Îi spun că mă uit după o pereche de bocanci și mă miră că înțelege engleză. Imediat începe să îmi arate mai multe perechi.

— Să îndeplinească cele trei condiții, îmi spune într-o engleză cursivă, asta te interesează, nu?

— Cele trei?

— Izolare termică, impermeabilitate, încălzire, îmi zice. Așa e la Cercul Polar. Deși vara nu e chiar așa de important. Asta dacă

nu te duci în expediții, atunci chiar contează.

— Îmi plac ăștia.

Arăt spre o pereche de bocanci maro cu cusături de blană și cu șireturi. Se uită la picioarele mele și se duce să caute măsura potrivită. Între timp mă așez să îmi verific e-mailurile. Nu mă interesează cele trei condiții. Vreau pur și simplu ceva mai bun decât niște tenișI.

Mi-am scris pe încheietură, cu litere foarte mici:

Drake a spus: Dacă ai fi aici, lucrurile ar sta cu totul altfel, dar nu ești… Și tu nu poți să vii aici, sau ai putea?

În timp ce plătesc pentru bocanci suma exactă, o întreb pe vânzătoare:

— Știți un băiat pe nume Drake Andreasson?

Se uită la mine pentru o clipă.

— Drake Andreasson? mă întreabă.

— Studiază la Polul Nord. Ceva cu niște antene de sateliți.

— Sateliți? E student? Atunci încearcă la UNIS sau la Institutul Polar. Ei ar trebui să știe.

— Mulțumesc! Pot să mă încalț acum?

— Sigur, scumpo. Să-ți dau o pungă pentru tenișI.

Îmi închei șireturile, îmi pun tenișii în punga pe care mi-a dat-o și pornesc în căutarea Institutului Polar, nu înainte să scriu numele și în telefon, și pe mână. E mult mai bine decât să umblu prin oraș și să sper să dau de el. Așa chiar o să îl găsesc.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Stau pe un bolovan, iar de sub zăpada care mă înconjoară se ivesc alții negri. Se pare că port o haină de blană, bocanci și blugi și, dacă mi-aș deschide haina, probabil aș vedea că am și un pulover pe mine.

Așadar sunt îmbrăcată gros, stau pe un bolovan și mă uit la dealurile care se înalță în fața mea, acoperite de zăpadă. Nu mai e nimeni în jur. Aerul îmi îngheață obrajii. Soarele strălucește pe cerul albastru.

Eu locuiesc într-un loc călduros, cu ieșire la mare, unde totul e verde. Ceva e diferit. Locul ăsta e rece și alb. Nu se poate să fie real. Nu îmi fac deloc griji, pentru că știu că e doar în imaginația mea. Sunt într-un tărâm magic și nu vreau să mă trezesc.

Am stat pe o plajă și l-am sărutat pe Drake. Aia a fost adevărat. Ce văd acum nu e.

Mă uit la mâinile mele. Pe una scrie *FLORA, fii curajoasă!* Eu sunt Flora.

Pe brațul stâng văd scris *îl caut pe Drake*. Pe încheietură *5827* și *Sunt în Svalbard*. Mai sus scrie Institutul Polar și *Cercul Polar de Nord* și *caiet* și *Agi* și ceva despre un pașaport.

Țin în brațe un caiet, pe care îl deschid și încep să îl citesc. Îmi spune că am amnezie anterogradă și că Drake e viitorul meu magic.

Dau la ultimele pagini completate.

NU ieși din oraș pentru că o să dai de urși polari care mănâncă oameni. Ca să ieși din oraș trebuie să ai o pușcă și să știi să o folosești, ceea ce înseamnă că AM VOIE SĂ IES DIN ORAȘ DOAR DACĂ SUNT CU CINEVA CARE ARE O PUȘCĂ. NU PLECA, CHIAR DACĂ ȚI SE PARE CĂ AR FI ÎN REGULĂ. FII MEREU ÎNCONJURATĂ DE CLĂDIRI.

Mă uit în jur. Nu e nicio clădire. Văd o potecă stâncoasă care duce spre niște munți. Mai văd și alte drumuri prin zăpadă, dar niciunul nu pare să ducă spre vreun oraș. Stau pe un bolovan

mare și negru.

Mă ridic repede în picioare. Am încălcat o regulă pe care nici nu știam că o aveam și, deși visez, nu vreau să fiu mâncată de vreun urs polar nici măcar în vis. Urșii polari sunt albi: zăpada e tot albă. Ar putea să fie zeci de urși aici, gata să sară la mine, să îmi sfâșie fiecare membru, să se înfrupte cu toții din mine, fiecare câte o bucățică, iar cel mai puternic să fugă cu creierul meu prăpădit între colți.

Trebuie să ajung într-un loc sigur. Soarele mă orbește și habar n-am cum să ajung într-un loc cu clădiri. Aș putea să merg toată ziua și doar să mă afund în teritoriul urșilor. Poate dacă mă gândesc suficient de mult la niște clădiri, le pot face să apară.

Inima îmi bate așa de repede că tot corpul se mișcă în ritmul ei. Mă ridic, deși picioarele îmi tremură așa de tare că de-abia mă pot ține singură pe picioare.

L-am sărutat pe Drake și trebuie să îl găsesc.

În loc să îl găsesc, am ajuns într-un loc în care prima regulă e *nu ieși din oraș fără o pușcă* și eu am ieșit imediat din oraș fără o pușcă. Am venit să le servesc urșilor polari niște carne proaspătă de om. Aș putea să fiu la cincisprezece kilometri de oraș – oricare ar fi orașul ăsta. Nu mi-e foame sau sete, deci e posibil să nu fi ajuns de mult. Mă răsucesc, uitându-mă în jur, încercând să îmi dau seama pe unde să o iau ca să ajung într-un loc sigur.

Apoi mă opresc. Mă întorc iar spre munte, care pare înzăpezit și îndepărtat. Mă întorc cu spatele la el și încep să râd. Râd întruna, fără să mă pot opri, tare, din ce în ce mai tare. Sunt cea mai idioată persoană din lume.

Stăteam pe bolovanul mare și negru, uitându-mă spre munte, într-un loc rece și nemișcat, unde trăiesc urși polari. Dar bolovanul era la marginea unui drum, un drum dintr-un oraș, și singurul motiv pentru care nu am auzit nimic în spatele meu e din cauză că pe aici nu trec mașini. Cum m-am întors, am văzut că stăteam lângă case și drumuri, și niște semne minunate îmi arătau că ăsta e un teritoriu al oamenilor, nu al urșilor.

Marea mea călătorie spre oraș durează fix cinci pași. Am făcut clădirile să apară cu puterea minții, pentru că totul e doar

în imaginația mea.

Nu te duce pe teritoriul urșilor polari. Asta e una dintre noile mele reguli în viață. Mă opresc să o scriu în caiet.

Aleg o direcție și merg pe drum. În buzunar am două pietricele și le țin pe ambele în mână în timp ce merg. Sunt niște pietricele speciale. Una e a mea și cealaltă va fi a lui Drake. Ne-am sărutat pe plajă, în timp ce valurile se spărgeau lângă noi. O să îl găsesc și o să ne sărutăm iar, în zăpadă. O să ne sărutăm iar și iar și o să îmi aduc aminte fiecare sărut.

Oamenii pe lângă care trec poartă jachete de fâș, nu haine de blană, ca mine. Sunt roșii în obraji, îmi zâmbesc și mă salută, așa că și eu fac la fel. Se pare că așa merg lucrurile în locul ăsta, departe de Penzance, într-un oraș numit Longyearbyen, pe insula Spitsbergen, în arhipelagul Svalbard, înconjurat de Marea Arctică. Faptul că știu toate numele astea mă face să mă simt mândră de mine.

Părinții nu știu că am plecat. Dacă ajung acasă și nu mă găsesc acolo, o să sune la poliție și o să fiu luată înapoi cu forța, înainte să îl văd pe Drake.

Ajung la Institutul Polar uitându-mă la hartă și întrebând un om drăguț pe unde să o iau, dar e încuiat. Mă uit o vreme la ușile închise, înainte să îmi fac curaj să le încerc. Se mișcă puțin, dar e clar că sunt încuiate. Habar n-am cât e ceasul, așa că nu știu dacă e normal sau nu. Muzeul de alături e deschis, dar universitatea e închisă.

Stau și mă uit la uși. Am nevoie să se deschidă. Aici studiază Drake și am bătut atâta drum și el nu e aici. Mă uit prin geantă, îmi scot caietul și scriu asta. Mă așez pe trepte.

Puțin mai departe de mine e o femeie care se uită în direcția mea.

— Aici e Universitatea? strig spre ea.

Ar putea fi o studentă. Se încruntă, așa că repet întrebarea, apoi îmi aduc aminte să adaug:

— Vorbești engleză?

— Încerc, îmi spune.

Are părul lung și negru și e puțin bosumflată.

— E Norsk Polarinstitutt, da. Universitatea e UNIS, puțin mai încolo.

Mă uit spre locul pe care îl indică cu degetul și văd că arată spre o altă intrare din aceeași clădire. Niciuna din clădirile din zonă nu arată prea bine, dar îmi plac pentru că e posibil ca Drake să lucreze într-una din ele.

— Îl știi pe Drake Andreasson?

Dă din umeri.

— Poate, nu știu. L-ai pierdut?

— Da.

— E student aici? Ai încercat la Nybyen?

— Nu cred. Ce e Nybyen? o întreb și mă încrunt.

— Căminele.

Scriu și asta. Îmi sună telefonul în geantă și, până să îl scot, femeia a și dispărut.

Soarele îmi strălucește puternic pe față. Câțiva oameni trec pe lângă mine. La orizont văd doar un lanț de munți. Soarele e sus pe cer și, deși sunt câțiva nori înfipți în creste, când mă uit în sus văd un albastru intens.

Nu e un loc real, n-are cum. Oamenii de aici nu arată normal. Nimic nu e cum credeam că ar trebui, iar Drake nu e aici. Știu cum arată Drake și nici măcar unul dintre oamenii ăștia nu e el.

Mă uit la poza lui pe telefon înainte să citesc mesajele.

Când văd cuvântul *Mama* pe ecran mă bucur, dar mesajele ei mă fac confuză.

Draga mea, îmi zice, **sper că tu și Paige sunteți bine. Mersi pentru mesaje și pentru e-mailuri. Noi suntem tot aici. Tu ești bine? Să-mi scrii în continuare. Starea lui Jacob e din ce în ce mai gravă. Poate ar fi bine să vii la Paris? Ar putea să te aducă Paige? O să vă sun mai târziu să stabilim. Cu drag, mama și tata.**

Paris, Jacob. Mă uit prin caiet. Jacob Banks e fratele meu, bolnav în Paris. Părinții sunt cu el și eu mă prefac că sunt cu

Paige în Penzance.

Locuiesc în Penzance. Mereu o să stau în Penzance, dar azi nu sunt acolo. Azi sunt la Cercul Polar, unde am ajuns singură.

Cum îmi aduc aminte de Jacob, primesc un mesaj de la el, pentru că atunci când mă uit la ecran văd cuvintele Jacob Banks, care îmi provoacă un șoc.

Dragă Flora,

Mulțumesc pentru vederea pe care mi-a adus-o Jacques al meu. Din fericire, părinții nu au văzut-o – s-o pui într-un plic data viitoare! Surioara mea… Te-ai prezentat așa de formal, neștiind cât de bine ne cunoaștem – mă distruge asta de fiecare dată. Ești bine? Pari foarte îngrijorată că mama și Steve nu au ajuns acasă – e vina mea, scuze. M-au dus la urgențe fix când încercau să plece. Nu te speria, sunt bine. Tu ești în Penzance cu prietena ta? Sigur? Merge totul conform planului sau ai fugit într-o aventură? Dacă ești într-o călătorie și nu treci și pe la mine, să știi că o să mă simt foarte jignit. Te rog să-mi răspunzi. Tu ești cea de care am nevoie, să mă înveselești în momentele astea. Ai grijă de tine. Răspunde-mi cât de repede poți. Întreabă-mă tot ce vrei, ca de obicei.

Te iubesc,

Jacob

Îl tot citesc și îl recitesc. Nu are niciun sens.

Mereu sunt lucruri care nu au niciun sens.

Te-ai prezentat așa de formal, neștiind cât de bine ne cunoaștem.

Ai fugit într-o aventură?

Mă uit în jur, aproape că mă aștept să-l văd aici, râzând de mine. Ne știam când eram mici. Nu ne mai știm acum.

Sunt doar puțin surprinsă de faptul că mă aflu într-un loc acoperit de zăpadă, unde fulgii sclipesc prin aer și sunt înconjurată de munți. Chiar am fugit într-o aventură, fix cum a zis Jacob. Nu știu cum de a știut el asta. Nu se poate să o mai fi făcut și înainte. N-am plecat niciodată din Penzance. Hotărăsc să găsesc un loc în care să mă așez la căldură, să încerc să îi răspund. Îl iubesc pe Jacob. Mă lăsa să îi dau cu ojă unghiile de

la picioare. Mi-a spus să îl întreb tot ce vreau, așa că asta o să fac. Am multe întrebări.

Simt pietricele în buzunar în timp ce merg, le aud cum se lovesc una de cealaltă. Mă uit la fiecare figură pe lângă care trec, dar niciuna nu e a lui Drake.

CAPITOLUL DOISPREZECE

În cameră e un covor bej pe care stau. Mă uit în gol și adun scame. Miroase a mâncare, dar nu îmi place aroma și nici nu îmi e foame. Sunt tot felul de particule strălucitoare pe covor, de parcă cineva ar fi vărsat sclipici. Încerc să le adun pe toate, dar nu reușesc, ceea ce mă face să plâng de nervi.

Plâng neîncetat, fără să mă pot opri, până întreg corpul mi se cutremură de durere. Habar n-am de ce încerc să adun sclipiri de pe covor. Nu știu de ce îl vreau.

Cineva mă ține în brațe. Mă uit la fața lui și știu că e fratele meu, Jacob.

„Ce -ai pățit, prostuțo?"

Arăt spre covor și spun doar *Sclipici,* înainte să îmi dau seama că de fapt sunt ca într-o buclă temporală.

M-am trezit într-o amintire. Simt mirosurile și aud sunetele. Pot să îi ating părul lui Jacob și să îi simt textura. Chiar sunt aici. Dar de fapt nu sunt. Sunt în ceva ce trebuie să fie îngropat adânc în mintea mea. Sunt într-un tunel adânc, în străfundurile creierului meu. Sunt prinsă într-un spațiu strâmt și întunecat. Nu mă pot mișca. Îmi țiuie urechile. Îmi țin ochii închiși și sper să treacă. Nu vreau nimic din ce mi se întâmplă.

*

Inima îmi bate cu putere cât mă chinui să revin la normal. Am șaptesprezece ani, sunt într-o cafenea unde e cald și bine, stau la o masă și un bărbat e vizavi de mine, uitându-se de parcă așteaptă să zic ceva.

Vreau să merg la Flambards. Nu la asta ar trebui să-mi stea mintea acum, așa că alung gândul repede.

Ceilalți oameni de aici arată sănătoși și au copii grăsuți, vorbesc tare și râd. Încerc să nu îi bag în seamă și mă concentrez pe omul din fața mea.

— O cafea?! zic la nimereală, poate asta vrea să audă. Cu lapte! Vă rog!

— Sigur, îmi zice.

Are un semn din naștere maro pe față, părul făcut țepi și barbă.

— Altceva?

Încerc să îmi dau seama dacă îmi e foame.

— Nu, îi zic. Nu, mulțumesc.

Mă uit la mâna mea. *FLORA, fii curajoasă! Sunt în Svalbard*.

— Se poate o întrebare?

— Sigur.

— Sunt în Svalbard?

Drake e în Svalbard. A venit aici când avea zece ani să vadă ziua polară, iar acum are nouăsprezece ani și a reușit să se întoarcă.

Bărbatul râde.

— Da, suntem în Svalbard. Tu ești în Svalbard.

— Îl știi pe prietenul meu?

Îmi scot telefonul și îi arăt o poză cu Drake. Stă pe un scaun, cu ochelarii pe nas, cu părul puțin în ochi. Poartă un tricou albastru și blugi. Nu știu când sau unde am făcut poza, dar știu că e Drake pentru că l-am sărutat pe plajă și îmi aduc aminte de el.

Mă uit la ea câteva secunde înainte să i-o arăt bărbatului. Îl iubesc. Îl ador. El e Drake, dragostea vieții mele, iar eu îl iubesc și el mă iubește. E prietenul meu. De-asta sunt aici. Trebuie să-l găsesc ca să mă ajute să-mi amintesc.

Omul se uită la telefon.

— Da, cred că l-am mai văzut pe-aici, îmi zice. Dar ești bine? Mi-ai arătat asta și mai devreme. Dar da, așa cum am zis, sigur a mai fost pe-aici. Dacă îl mai văd, îi zic că întreabă o domnișoară de el.

— L-ai văzut?

— Da, zice și pare surprins de entuziasmul meu.

— Mulțumesc. Doamne, mulțumesc! Ai putea să îi spui că Flora e aici?

— Flora. Da, sigur.

Mă încrunt.

— De fapt, nu-i spune că sunt eu. Spune-i doar că îl caută

cineva. Vreau să fie o surpriză.

Mă uit la telefon și dau la următoarea poză. Credeam că tot Drake urma să apară pe ecran, dar e un afiș cu o pisică dispărută. Parcă toată lumea a dispărut.

— Ai văzut pisica asta? îl întreb și îi arăt poza.

— Nu, pisica nu, zice și râde. Nu prea sunt pisici pe-aici.

Drake e aici: bărbatul l-a recunoscut. Nu e doar în mintea mea. Am ajuns aici, în locul potrivit, să-l găsesc pe Drake, persoana potrivită. Fac ce trebuie. Am bătut atâta drum singură și am dat de cineva care îl știe. Asta înseamnă că aproape am reușit. Înseamnă că o să îl găsesc înainte ca poliția să mă găsească pe mine. Trebuie să scriu repede tot ce mi-a zis omul cu barbă. Scotocesc în geantă și îmi găsesc caietul și scriu pagini întregi, cât pot eu de frumos, notând tot ce știu în momentul ăsta. Nici nu observ când se întoarce, dar la un moment dat ridic privirea din foaie și văd o cană mare și aburindă de cafea cu lapte, așa că încep să beau. E caldă, cea mai bună cafea din lume.

Cred că sunt în cafeneaua asta de multă vreme.

Găsesc un e-mail ciudat de la Jacob pe telefon și îl citesc. Trebuie să îi răspund. Văd și un mesaj de la mama, în care îmi zice să vin la Paris cu Paige, probabil ca să îl mai văd pe Jacob o dată. L-am iubit. Când a venit și m-a ridicat de pe covor, fiecare părticică a corpului meu emana iubire. Era persoana pe care voiam cel mai mult s-o văd când eram mică. Atunci când eram normală, el era toată lumea mea.

Aș vrea să mai facă parte din lumea mea și acum.

Scriu un e-mail în care scriu tot ce am în cap acum, nu mă cenzurez deloc. Îi spun că l-am sărutat pe Drake pe plajă și că îmi amintesc. Scriu fiecare cuvânt pe care ni l-am spus în timp ce valurile se spărgeau de pietre și lumina lunii strălucea pe apă. Îi spun că sunt în Svalbard și îl întreb ce crede că ar trebui să fac. Îi spun că nu sunt sigură de ce se întâmplă în mintea mea. Îi spun că îmi amintesc cum eram mică și plângeam și el m-a luat în brațe și a avut grijă de mine. Îl întreb de ce a plecat și îi pun

tot felul de întrebări. Iese un mesaj foarte lung.

Îl trimit fără să îl recitesc, deși știu că e plin de greșeli de ortografie și că sigur sună ciudat.

Văd un mesaj pe telefon de la mama și îi zic că sunt bine și să nu-și facă griji pentru mine. Nu spun nimic de venitul la Paris.

Îi mai trimit un mesaj în care o întreb: **când vă întoarceți, putem să mergem la Flambards?**

Când ridic privirea, observ că încă mai am jumătate de cană de cafea care s-a răcit și că toată lumea a plecat și că un bărbat cu barbă și cu un semn din naștere pe față îmi zâmbește fix așa cum ar zâmbi cineva care îmi transmite că e timpul să plec. Ține în mână un set de chei.

— Doar să-mi plătesc nota, îi zic.

Dă din mână și spune:

— Nu-ți face griji, Flora. Pari preocupată, cafeaua e din partea casei.

Îi mulțumesc și mă întreb de unde știe cum mă cheamă.

Afară soarele strălucește puternic, ceea ce mă încântă foarte tare. Fiecare persoană din Svalbard crede că sunt normală.

Merg printr-un tărâm de poveste, unde totul strălucește, aerul e curat și oamenii zâmbesc. Clădirile nu sunt frumoase, dar natura te copleșește, din toate direcțiile. E cu adevărat magic. Am plecat din locul unde locuiam, departe de oamenii care mă țineau acolo, și am ajuns aici, în locul ăsta rece unde sunt liberă.

Poate că nu e decât în imaginația mea, dar nici nu îmi pasă. E un loc minunat, în care locuiește Drake.

Merg pe stradă, dar mă opresc brusc. Nu știu încotro s-o iau. Casa mea, acasă, e departe. Aș merge în Flambards, dar e drum lung și până acolo. Citesc ce scrie pe mâini, dar nu-mi spun nimic din ce nu știam deja, așa că îmi iau caietul.

Geanta mea nu e aici. Nu o am.

Nu pot să fac nimic fără ea. Mereu am geanta, acolo îmi țin toate notițele. Mereu sunt acolo. Mă uit la mâini, la brațe, și apoi la notițele din geantă. Asta fac mereu.

Nimic din ce e scris pe mâini nu îmi spune cum să mă întorc

de unde am venit, și, deși mă chinui din răsputeri să-mi aduc aminte, gândurile fug de mine. Mergeam undeva, dar nu știu de ce. Nu știu unde să mă duc. Sunt aici pentru Drake, ăsta e singurul lucru care contează. Trebuie să îl găsesc azi, dar nu pot să fac asta dacă nu știu nici măcar unde sunt.

Dacă nu am geanta, nu am nici bani. Nici telefon. Nici chei. Nici cărți. N-am nici cea mai vagă idee unde sunt și nimeni nu o să poată să mă ajute.

L-am sărutat pe Drake. Asta e tot ce știu sigur. Altceva nu mai există.

Totul în mine clocotește și mă inundă. Sunt într-un loc înghețat. Nu am niciun prieten. Vreau la mama. Vreau la tata. Vreau la fratele meu. Aș da orice să fiu cu ei.

Încep să plâng și nu știu ce fac.

— Drake, zic cu voce tare, ca să mă agăț de numele lui. Drake. Trebuie să îl găsesc pe Drake. El o să îmi găsească geanta, el o să aibă grijă de mine.

Trebuie să țin minte numele lui. Nu am un pix, dar trebuie să îl țin minte. Acum însă sunt copleșită și îl uit pe Drake. Uit tot.

Privesc în jur și îmi dau seama că e cel mai grav lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Sunt singura persoană din univers. Alerg puțin, apoi mă opresc. Nu am nici pix, nici bani.

Scrie *Drake* pe mâna mea, dar sigur o să se ia în curând.

Văd un pix pe jumătate acoperit de zăpadă la marginea drumului. Îl ridic și îmi suflec mâneca. Dacă îi scriu numele de multe ori, sigur o să-mi aduc aminte.

Pixul nu scrie, dar trebuie neapărat să-l folosesc, așa că pur și simplu îmi zgârii numele pe piele. Apăs atât de tare, încât îmi dă sângele. E bine, așa că merg mai departe, crestându-mi pielea până când numele lui mi se imprimă cu sânge. Trec întruna cu mâna peste litere. Îmi place durerea asta. Mă face să mă simt că trăiesc.

DRAKE.

Asta e tot ce am. M-am pierdut, dar am numele lui Drake scris pe mână. Poate o să îl scriu și mai adânc atunci când o să găsesc un cuțit. Vreau să nu se șteargă niciodată.

Încep să merg. O să mă plimb prin jur și ceva trebuie să se

întâmple, pentru că dacă stau locului nu o să se întâmple nimic. Merg neîncetat până îmi obosesc picioarele, dar afară tot nu se întunecă. Merg până la o fâșie de apă. E mai mare decât un râu, dar mai mică decât o mare, pentru că pot să văd niște munți și o casă pe malul opus. Stau pe doc și văd niște bărcuțe ancorate acolo. Mă întorc, pentru că mai departe de atât nu mai pot să merg și trec pe lângă un aparat vechi, cu cabluri și găleți. Merg la o bisericuță, sperând că vreun zeu s-o milostivi de mine.

Pur și simplu merg. Când o să îl văd pe Drake, o să îl recunosc imediat.

Au trecut deja câteva ore. Am tot mers. Am intrat în biserică de mai multe ori, sunt sigură de asta. E o doamnă acolo care mi-a zâmbit. M-am dus să-mi scriu numele în cartea vizitatorilor, dar îl mai trecusem deja, de două ori. *Flora Banks, Penzance,* am scris prima dată. *Flora Banks, din locul înghețat,* scrie a doua oară. Am mers la un magazin, dar nu am niciun ban, așa că am plecat. Am respirat adânc și am continuat să merg, fără să mă opresc. Toate magazinele s-au închis acum.

Văd niște trepte în fața muzeului și mă așez, să-mi odihnesc picioarele.

— Flora, zice un bărbat lângă mine.

Are părul ciufulit și barbă și o pată maro pe față. Sigur nu e Drake.

— Bună! îi zic.

Mă uit la el atentă, încercând să-i studiez toate trăsăturile. Râde, pare puțin stânjenit. Nu mai zic nimic, pentru că nu știu ce ar trebuie să-i spun.

— Flora, ești bine?

Îmi știe numele. Se așază lângă mine și își pune o mână pe umărul meu. Nu știu ce să fac, așa că mă sprijin de el și încep să plâng. Suspin puternic și haina începe deja să i se ude de lacrimi. Vreau să-mi cer scuze, dar nici măcar asta nu pot să fac.

— Flora. Ce s-a întâmplat?

Tot nu pot să vorbesc, deși vreau. Încerc să respir adânc să mă calmez și îi spun:

— Nu am niciun…

— Nu, nu ai nimic, așa e? Poate ți-ai lăsat geanta în cafenea?

Dau din cap. Habar n-am.

— Am cheile. Vrei să mergem să ne uităm?

Mă uit lung la el.

— Da, te rog.

Pe podea, sub o masă, e o geantă. Alerg la ea și o țin strâns în brațe.

Înăuntru e un caiet pe care scrie POVESTEA FLOREI – CITEȘTE ASTA. Mă uit la mâna mea pe care scrie *FLORA, fii curajoasă!*

Deschid caietul și încep să citesc. Am fost operată când aveam unsprezece ani și am amnezie. Am venit în Svalbard să îl găsesc pe Drake pentru că doar el știe cum să mă vindece. Fratele meu, Jacob, e foarte bolnav. Părinții mei sunt în Paris. Paige nu mai e prietena mea.

— Mulțumesc! îi spun bărbatului. Mulțumesc, m-ai salvat. Mulțumesc!

— N-ai pentru ce!

Se uită ciudat la mine. Probabil mă port foarte ciudat, dar nu-mi pasă.

— Cu plăcere! Eu ies la o bere cu niște prieteni. O să te duc la hotel înainte.

— Nu, mulțumesc, sunt bine, serios. Mulțumesc. Trebuie să plec acum. Trebuie să plec.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Mă țin după hartă și merg drept pe un drum care mă duce pe lângă o școală, o galerie de artă și multe alte clădiri. Pe dreapta e o bisericuță de lemn. Locul e înconjurat de munți, iar norii se mișcă repede pe cer.

Știu exact unde sunt (Longyearbyen), de ce sunt aici (Drake) și unde mă duc (la Casa de oaspeți Spitsbergen). Merg în direcția bună. Respir adânc, bucurându-mă de fiecare secundă în locul ăsta minunat.

Cineva merge în spatele meu. E bărbatul care m-a ajutat să îmi găsesc geanta. Când mă întorc, îmi face cu mâna. Nu mă prinde din urmă, așa că merg mai departe.

Pe măsură ce înaintez, văd o linie neagră la orizont. Lasă în urmă o dâră gri și, când ajunge în dreptul meu, când mă depășește, locul ăsta, lumea în care sunt un om normal, se transformă.

Lumina dispare. Nimic nu mai strălucește. Tărâmul magic a devenit gri și tern, iar norul e ca un tavan care mă apasă. Tot cerul e gri. Zăpada nu mai strălucește și e gri. Fiecare lucru care mă înconjoară are o nuanță de gri. Norul coboară din ce în ce mai mult și simt câteva picături, primul semn că ceva se întâmplă în atmosferă și că o să înceapă să plouă curând. Când ceva îmi cade pe obraz, însă, îmi dau seama că nu e ploaie, ci, evident, zăpadă.

Drake locuiește într-un loc cu multă zăpadă. Sunt aici, sunt fix în locul cu zăpadă multă, ca la el.

În depărtare, cerul e de un albastru strălucitor și totul pare însorit. Aici, zăpada se depune din ce în ce mai repede, în straturi groase, transformând totul în alb.

Nu știu unde mă duceam, dar nici nu mai contează. Aici, acum, sunt fericită. Sunt o fată care stă în mijlocul zăpezii, minunându-se de dansul fulgilor de nea. Sunt într-un loc superb și ceva magic se întâmplă. Nimic nu mai contează.

Încerc să absorb tot. Să trăiesc clipa trebuie să fie una dintre regulile mele în viață. Nici nu ai nevoie de memorie să știi asta.

Uit că nu îmi mai amintesc nimic. Când fulgii devin mai mici și norul se îndreaptă spre un alt loc unde să-și ducă magia, mă simt de parcă aș fi dormit o noapte întreagă. Sunt plină de energie, gata de orice.

Hotelul e fix unde mi-a zis harta că o să fie. Am o cheie și un bilet care mă trimite la camera cinci și o hartă care mă informează unde e camera cinci (din fericire, e chiar în clădirea cinci). Clădirea e făcută din metal riflat, de pereți sunt agățate biciclete și schiuri, iar niște trepte de beton duc la ușă. Când încep să urc, observ că omul cu barbă m-a urmărit până aici. Îi fac cu mâna, mă salută și el, se întoarce și pleacă. Cum intru pe ușă mă izbește un miros greu de șosete și mâncare. E cald aici, așa că îmi dau haina jos îndată ce intru. Un semn îmi spune să îmi dau jos și pantofii, așa că fix asta fac. Mă sprijin de balustradă în timp ce desfac șireturile unor bocanci care mi-au apărut în picioare ca prin minune – par să fie încălțămintea perfectă pentru vremea asta și sunt fix măsura mea. Tenișii mei vechi au ajuns cumva în geantă. Sunt într-o pungă de plastic, la mine în geantă.

Bucătăria e curată, cu tot felul de semne pe dulapuri care spun ce ai și ce n-ai voie să folosești și să nu iei laptele altcuiva. Asta îmi dă o idee, așa că pun ibricul pe foc, găsesc o cană și iau un pliculeț de ceai și cel mai bun lapte din frigider. Sunt sigură că nimeni nu s-ar supăra dacă aș lua puțin.

Am și eu o bucătărie acasă, într-un fel mai bine echipată, dar mai mică. Îmi închid ochii și încerc să-mi aduc aminte. E mai bine echipată pentru că are un ceainic. Are mai puține plicuri de ceai, de fapt doar o cutie. Femeia din bucătăria de acasă e mama. Bărbatul e tata. Eu sunt Flora și nu am zece ani. Am șaptesprezece. Știu asta pentru că îmi amintesc că am sărutat un băiat pe plajă.

Fiecare are o cană preferată în bucătăria noastră. A mea e alb cu roz. Pe a mamei scrie Cea mai bună MAMĂ din lume, iar a lui tata are un bărbat desenat.

Sunt încântată că am reușit să-mi amintesc, așa că în loc de cana albă pe care o alesesem inițial, iau una cu un model roz.

Îmi fac un ceai și mă uit în jur, căutând pe cineva cu care să vorbesc.

Vreau să merg în Flambards. Straniu, dar deodată mă trezesc cu gândul ăsta în minte. Flambards e departe. Îi dau un mesaj mamei: **Putem să mergem la Flambards?**

Nu mai e nimeni aici. Mă întreb ce fac toți: ceva iernatic, bănuiesc. Ce se face în locurile cu zăpadă. Ce fac oamenii într-un loc ca ăsta.

Dacă aș vedea pe cineva, i-aș arăta poza de pe telefon și l-aș întreba dacă l-a văzut pe Drake. Am venit să-l caut, pentru că l-am sărutat pe plajă.

Chiar dacă totul nu e decât în imaginația mea, sunt aici, singură, trăiesc. Asta e real.

*

Cheia mea deschide camera cinci și încui după mine înainte să mă așez pe pat. Capul mi se învârte, așa că mă întind puțin, încercând să mă liniștesc. În tot timpul ăsta citesc cuvintele de pe mână: *FLORA, fii curajoasă!* Sunt curajoasă. Am urmat îndeaproape instrucțiunile scrijelite pe mâinile mele. Simt ceva care mă înțeapă pe braț și, când îmi suflec mâneca, descopăr că mi-am crestat numele lui Drake pe piele cu ceva ce pare să fi fost o lamă ascuțită. Mă uit la mână o vreme. Mă sperie, dar în același timp mă și entuziasmează faptul că mi-am tatuat un cuvânt.

Sunt într-un loc ciudat care trebuie să fie foarte departe de casă. Asta nu e camera mea, cu toate că toate lucrurile de aici îmi par cunoscute. Bănuiesc că sunt ale mele. Asta e noua mea cameră. Ăsta e locul pe care mi l-am creat singură, propria mea casă. Adun toate bilețelele pe care le găsesc și le citesc pe rând, din nou.

Cuvintele *medicamente* și *pastile* îmi sar în ochi. Iau pastile și medicamente, ceea ce mă ajută să merg mai departe. Dacă am mai luat ceva în ultima vreme, înseamnă că nu am notat. Simt că amețesc.

Pe unul dintre paturi e o pungă mare. Îmi pun caietele jos și o

desfac, scoțând fiecare lucru pe rând, uitându-mă atent să văd ce am adus cu mine. Sunt aproape numai haine. Iau un tricou roșu și îl miros, deși nu sunt sigură de ce fac asta.

Nu pare să fie nicio pastilă aici. Ar trebui să fac ceva în legătură cu asta, dar nu știu de unde să încep.

Mâinile îmi tremură, așa că mă ridic și mă duc la fereastră, apăsându-le tare pe geam. A nins mai devreme – sunt sigură de asta –, dar acum s-a oprit. Dincolo de fereastra mea e un deal abrupt, dar până la el îmi văd reflexia în geam, care se amestecă printre stâncile acoperite de zăpadă din față.

Până și în reflexia asta încețoșată îmi dau seama că nu arăt prea bine. Văd o fată cu ochi ciudați și fața lividă. Îmi ridic o mână și îmi ating obrazul. Simt niște umflături, acolo unde sunt sigură că ar trebui să fie netedă. O oglindă se materializează pe perete, așa că acum pot să mă uit cu atenție.

Nu credeam că așa arăt, nu seamănă deloc cu mine, nu-mi recunosc fața. E plină de acnee, de pete roșii, pare a fi fața altcuiva. Peste tot am numai coșuri, ușor galbene la vârf și foarte roșii la rădăcină. Fata din oglindă e urâtă. Mama spune că eu sunt frumoasă.

Când îmi treceam degetele peste față parcă nu se simțea așa de dezgustător. Nu cred că mi-am făcut vreodată griji din cauza pielii. Iau un pix și scriu cu grijă pe mână *Ce s-a întâmplat cu pielea mea?* Scriu asta și pe un post-it și îl lipesc pe oglindă. Scriu și în caiet.

Undeva în clădire se deschide o ușă și mă bucur că oamenii au început să se întoarcă. Mă gândesc că, poate, o să reușesc să mă duc la bucătărie să văd ce mănâncă lumea la cină pe aici. Mi-e foame.

Când aud vorbind niște persoane afară, mă hotărăsc să ies și eu. Am fotografia lui Drake și tot repet, încet, ce trebuie să spun. Tenul meu oribil mă face să îmi fie rușine de mine, așa că mă machiez puțin cu niște produse pe care le găsesc pe birou. Îmi pun o tonă de fond de ten, îmi trasez o dungă de tuș pe pleoape și puțină mascara cam uscată și apoi încerc rujul roșu pe care sigur nu l-am mai purtat până acum. E nou-nouț, cu vârful neatins, așa că pot să îl folosesc ca pe un creion. Nu cred că mi-a

ieșit prea bine, dar mă șterg puțin pe la colțurile gurii cu degetul și sper să fie suficient.

Dacă ai ten cu probleme, poți să le distragi oamenilor atenția purtând ruj aprins la culoare. Asta e o regulă.

Îmi schimb puloverul cu unul roz, mai frumos, îmi iau haina de pe pat și pornesc spre hol, gata să-mi petrec seara căutându-l pe Drake. Notițele mele îmi spun că am o prietenă pe nume Agi, așa că o să văd dacă pot să mă prefac că o recunosc, în cazul în care vine la mine. Îi repet numele în gând de multe ori: Agi Agi Agi. Îi trimit mamei un mesaj să-i zic că sunt bine, în Penzance.

Încă e lumină afară. Deși e seară, parcă am fi în mijlocul zilei. Asta face parte din magia locului.

— Salut!

Bărbatul de pe hol e în pantaloni de pijama și are un prosop aruncat pe umăr.

E de-abia ora șapte, dar bănuiesc că fiecare are alt program aici. Dacă ai fost afară, în zăpadă, toată ziua, probabil vrei să te schimbi în pijama cât mai repede. Ceva nu e în regulă, dar nu-mi dau seama ce.

Am o cameră aici. Asta mă încântă, așa că, timp de câteva secunde, mă opresc și mă felicit pe mine însămi. Am unde să dorm la Cercul Polar. Ninge, afară e lumină, iar eu și Drake suntem amândoi aici, în Svalbard.

— Ce bine arăți, îmi zice bărbatul. Ce planuri ai?

— O, zic surprinsă, încercând să inventez un răspuns. Nimic, adică, nu știu. Nimic special. Doar că fața mea a cam explodat, așa că m-am gândit să mă dau cu ruj. Ca să nu se vadă coșurile așa de rău.

Dă din cap.

— Pleci într-o excursie? Ce-ai făcut ieri?

— Ieri?

Nu mă cunoaște, altfel nu m-ar întreba ce am făcut ieri. Oamenii mereu îmi spun ei mie ce am făcut ieri, nu mă întreabă. Dacă m-ar fi întrebat ce am făcut azi, i-aș fi zis că se pare că mi-am cumpărat niște bocanci, că l-am căutat pe Drake și că mi-am crestat numele lui pe mână.

— Nu prea știu, îi zic, și nici el nu mă întreabă de ce.

— Și azi? Ai vreun plan? Arăți foarte aranjată pentru cineva care se duce să ia micul dejun.

Deschid gura să-l contrazic.

Apoi o închid.

Dacă el crede că mă duc să iau micul dejun, înseamnă că mă duc să iau micul dejun. Asta ar însemna că e dimineață. Nu mă duc să mănânc de seară și să socializez, ci la micul dejun.

Asta ar însemna că au trecut deja o zi și o noapte fără să știu cum. Încerc să-mi dau seama ce presupune asta. A trecut o zi – o zi în care trebuia să-l găsesc pe Drake – și nu l-am găsit.

— S-a întunecat? întreb.

— Nu, deloc. Poate spre finalul lui august. Peste vreo trei luni.

— Trei luni.

Nu mi-am dat seama că ziua polară presupune că nu se întunecă deloc.

— Trebuie să-ți tragi jaluzelele. N-ar trebui să uiți asta. Dacă lași lumina să intre, nu o să poți să dormi niciun pic.

Se uită lung la mine.

— Ai dormit vreun pic?

— Da, puțin. Mersi. Oricum, eu sunt doar…

— Sigur. Știi că micul dejun începe de-abia peste jumătate de oră?

— Da, sunt doar puțin…

— Știu. Tuturor ni se întâmplă.

Asta e cel mai frumos lucru pe care putea să mi-l zică. În timp ce mă îndepărtez, strigă după mine:

— Să nu vii aici iarna!

Nu răspund, pentru că afară ninge, deci înseamnă că e deja iarnă, așa că nu are niciun sens ce a zis.

CAPITOLUL PAISPREZECE

— Da, zice că e bine.

Agi se întoarce spre mine și îi dau un pumn de monede. I le dă bărbatului care conduce microbuzul, le numără și dă din cap că e totul în regulă. O urmez în microbuz și ne așezăm împreună, cu Agi la geam.

E bine să iei mereu locul de la geam. Asta e una dintre regulile mele, cred. Dacă stai la geam, atunci îți dai seama exact unde ești.

Suntem singurele persoane din microbuz. Mergem într-o excursie, pentru că Agi avea deja rezervare și la micul dejun m-a invitat să vin cu ea. Nu am recunoscut-o, dar ea mă știa pe mine, așa că s-a așezat și m-a întrebat despre Drake. M-am prefăcut că îmi aduc aminte de ea și se pare că a funcționat.

Poate mergem să vedem urșii polari. Poate e și Drake acolo.

Soarele strălucește pe cer, totul în jur e minunat. Nu cred că i-am zis lui Agi că nu sunt normală, așa că mă tratează ca pe oricine altcineva. Mă tratează ca pe o prietenă care are multe lucruri scrise pe mâini. O să mă străduiesc să fiu cât se poate de normală, toată ziua. Asta e provocarea mea. Nu vreau ca cineva să ghicească adevărul despre mine.

Mă uit în jos la mâna stângă. Am scris FII NORMALA. Văd că și Agi se uită în aceeași direcție.

— Și eu ar trebui să-mi reamintesc asta din când în când, zice dând din cap.

Astăzi trebuie să-l găsesc pe Drake. Dacă nu, părinții o să-și dea seama că am plecat. A fost o idee să iau microbuzul, așa am șanse mai mari.

Microbuzul se oprește la mai multe hoteluri și de fiecare dată se urcă din ce în ce mai mulți oameni. Eu și Agi suntem cu siguranță cele mai tinere. Câteva dintre persoanele astea sunt de-o vârstă cu mama, altele chiar mai în vârstă. O femeie se întinde la vorbă cu noi, dar nu știe engleză, așa că ea și Agi vorbesc peste mine.

— Spune că excursia asta e visul vieții ei, îmi zice Agi,

aranjându-și ochelarii.

— Și pentru mine la fel, zic și îi zâmbesc femeii care îmi face semn că totul e bine.

Apoi mergem pe un fel de platformă de fier, cu balustrade pe ambele părți, deasupra unor pietre, spre niște docuri acoperite și ele cu o suprafață de cauciuc, ca să nu cazi. La mal e ancorat un vas mare, iar cuvântul *Landøysund* e scris cu negru. Landøysund. Landøysund.

Mă iau după grup până ajungem pe trepină, zâmbind, încercând să îmi ascund mirarea că mergem cu vaporul. Credeam că trebuia să stăm în microbuz și să căutăm urși și pe Drake. Vasul ăsta e o surpriză plăcută. L-am sărutat pe Drake pe plajă și acum mergem în larg. E perfect. Aici o să îl găsesc.

— Ce zici de asta? mă întreabă Agi.

Ne sprijinim de o balustradă albă și privim în zare. Tot ce putem vedea pe malul celălalt e un munte acoperit de stânci și de zăpadă. Poate e un deal, nu e chiar suficient de înalt încât să fie munte, dar arată ca un munte. Se întinde în depărtare, mult după golf. Fâșia de apă se îngustează în dreapta, dar se lățește în stânga. Doar o clădire se vede pe mal, o cabană la ceva distanță de apă. De-abia dacă disting o siluetă care trage o barcă la mal, văd cum persoana respectivă se uită la noi, apoi se întoarce, se duce spre cabană și deschide ușa.

— Asta da casă, zice Agi, privind în aceeași direcție.

— Cum ai putea să locuiești aici? spun încercând să-mi imaginez.

— Da' de ce să nu poți? Nu crezi că ar fi incredibil? Poate nu până la adânci bătrâneți, dar măcar un an sau doi. De fapt, aș sta aici fix un an. Cred că iarna e așa de bine aici. Să stai ascuns sub o plapumă, în întuneric, două luni.

— Ar fi groaznic, spun și mă cutremur.

— Da. Oamenii spun să nu vii aici iarna, dar asta mă face să vreau și mai mult. Și iernile noastre din Finlanda sunt întunecate. Îmi place senzația.

Scutur din cap. Persoana tocmai a intrat în cabană și a închis ușa.

Scriu în caiet, ca să-mi aduc aminte să nu vin niciodată aici iarna.

Stăm cuminți, sprijinite de balustradă, până când căpitanul bate din palme și ne cheamă la el. Eu stau la coada grupului și sunt doar pe jumătate atentă în timp ce ne spune care sunt măsurile de siguranță și unde o să mergem, adică departe de oraș, pe malul apei, spre sălbăticie. L-am tot căutat pe Drake în oraș, dar o să-l găsesc în sălbăticie.

— Nu pot să vă promit un urs polar, spune de câteva ori. E o mamă cu niște pui în zonă, i-am văzut joi, dar asta nu garantează nimic, OK? Cu toate astea, sigur o să vedem foci și pinguini, vă promit.

Continuă să vorbească, când în engleză, când în norvegiană, dar deja nu îl mai ascult. Mă uit la mâinile mele, albite de frig. Azi o să fiu curajoasă și normală. Să fii normal înseamnă să fii curajos. O să stau cuminte și o să îi ascult pe cei din jur. O să le pun întrebări mai mult decât o să răspund. O să admir munții și apa, o să inspir aerul proaspăt și rece și nu o să zic nimic. Când o să plec de pe vas, nimeni nu o să creadă că e ceva în neregulă cu mine. O să las totul să se întâmple așa cum trebuie.

*

Nu îmi pasă unde sunt sau de ce. Sunt pe un vas, la capătul lumii și port o haină călduroasă. Asta e suficient deocamdată.

Motorul pornește și plecăm. Orașul se pierde în depărtare și, odată cu el, dispare și cabana de pe mal. Ritmul lumii întregi încetinește și aproape se oprește.

Iau un scaun de plastic și mă așez pe punte, admirând peisajul. Fiecare grijă pe care am avut-o vreodată – sute de gânduri întunecate care s-au transformat pe nesimțite în spaimă – se dizolvă. Nu mai există nimic altceva în jur. Aerul este atât de curat, încât aproape doare când inspiri. În unduirile albastru-închis ale oceanului se reflectă cerul, iar suprafața apei capătă un aspect lucios ca mătasea. Vasul lasă în urmă niște linii

perfecte, în diagonală.

Mintea îmi e limpede. Respir adânc și admir totul în jurul meu, stâncile, văile acoperite de zăpadă și crestele negre. Nu mai există nimic altceva în jur în afară de asta. Zâmbesc. Nu vorbesc cu nimeni. Pur și simplu respir, admir și exist. Ăsta e Cercul Polar de Nord. Sunt aici. Ăsta e prezentul meu. Asta e lumea mea.

Sunt o fetiță, mă simt bine așa cum sunt. Simt cum lumea se mișcă în jurul meu. Mă simt în siguranță. Închid ochii și mă gândesc la școală, la petrecerile aniversare, la frați mai mari și la cât de frumos o să fie mâine la Flambards. De-abia aștept să mă plimb cu minicopterul condus de Jacob. Mă pierd în propria fericire. Vreau să merg la Flambards.

Apa reflectă stâncile ca o oglindă. Mă uit la un munte și la un alt munte în cap. Sunt pe un vas și e minunat. Mă aplec peste balustradă și mă uit la propriul chip în apa mătăsoasă.

Nu e fața unei fetițe de zece ani. O femeie mă privește din apă. Fața îi e plină de bube. Mă uit fix la ea până când cineva îmi pune mâna pe umăr.

— Bucuroasă? îmi zice. Arăți foarte împăcată. Te deranjez? Pari cuprinsă de stenahorie!

Reușesc să-mi desprind privirea de la priveliștea hipnotică și mă uit la persoana de lângă mine, încruntându-mă. Nu am zece ani. Ce repede au trecut anii. Persoana de lângă mine e adultă și îmi e prietenă. Îmi e destul de greu să țin pasul. Citesc ce scrie pe mâini. *FII NORMALĂ*. Fac un efort și încerc să nu ies deloc în evidență.

— Cuprinsă de ce?

Mă așez pe scaunul de lângă ea. Am mâinile bocnă, așa că îmi frec palmele, sperând să le mai încălzesc.

— Cuprinsă de stenahorie? Am citit asta într-un dicționar. Era o carte mai veche.

— Nu sunt sigură că mai zice cineva asta.

Sunt aproape sigură că nu am auzit pe nimeni zicând vreodată despre cineva că e cuprins de stenahorie. Eu sunt Flora. Aveam zece ani, dar acum nu mai am. Acum sunt mult

mai mare. Trebuie să mă comport ca un adult ca nimeni să nu-și dea seama că pe dinăuntru am zece ani.

— OK, o să-l șterg de pe listă, dacă ți se pare ciudat. O să zic că pari dusă pe gânduri.

— A, îi zic, sunt doar fericită.

— Și eu. E cea mai importantă excursie de până acum. Mi-a luat ceva să strâng banii.

O zi întreagă în larg. E minunat.

— Da, chiar e. E magic, o lume cu totul diferită.

— Ți-e suficient de cald în haina ta frumoasă? Ai mâinile înghețate.

— Da, dar mi-e bine. Ție?

— Haina mea e banală, nicidecum așa frumoasă. Dar da, mi-e bine. Uite, ia mănușile mele. Poartă-le cât vrei. Ți-ai cumpărat haina special pentru excursia asta?

Iau mănușile, groase și strălucitoare, și mi le pun. Habar n-am dacă am cumpărat-o special pentru excursie, așa că mă prefac.

— Da, m-am gândit că o să-mi țină de cald, îi zic. Tu? Oamenii își cumpără de obicei multe lucruri înainte să plece undeva. Ți-ai luat mănușile?

— În general da, dar nu și eu. Nu pentru asta, cel puțin. Aveam deja genul ăsta de lucruri. În Finlanda oricum e frig iarna. Aveam deja haina, mănușile, până și bocancii. Eu trebuie să ies la cumpărături dacă merg undeva cu soare și plajă.

— Cum e să trăiești în Finlanda?

— E frumos. Eu stau într-un oraș numit Rauma. E destul de drăguț. Multe clădiri de lemn. E pe malul apei, așa că toți avem bărci. Dacă nu ai, atunci ai fi în stare de mari sacrificii ca să faci rost.

— Da.

— Merge? Ce expresie ciudată. Eu una nu mi-aș da o mână și un picior pentru o barcă. Ar fi greu să navighezi cu o singură mână și un singur picior.

— Da, ar fi, chiar ar fi.

Dau din cap, încercând să mă concentrez. Încerc să alung din minte imaginea unui marinar cu un singur picior și o singură

mână.

— Mereu ai locuit acolo?

— Nu, m-am născut în nord, într-un loc pe nume Rovaniemi, în Laponia. O parte din familia mea e încă acolo. Poate tocmai asta m-a atras la Svalbard, aerul nordic.

Strategia mea de a pune întrebări fără să trebuiască să și răspund pare să funcționeze. Întreb totul despre viața în Finlanda, despre viața de călător, despre viață în general și Agi răspunde la toate bucuroasă. De fiecare dată când mă întreabă ea pe mine ceva, zâmbesc, scutur din cap și o întreb ce fel de animale au în Finlanda sau la ce se uită la televizor. În tot acest timp, vasul înaintează prin pustietatea arctică. Mă îndoiesc că am mai fost vreodată așa de fericită. Chiar dacă îi pun aceeași întrebare mereu, nu pare să o deranjeze. Mă uit la mână din când în când, dar nu văd nimic scris, pentru că mi-e bine și am mănuși.

Trece mult timp, iar universul nou mă înconjoară cu totul, iar cel vechi se topește văzând cu ochii.

Bărbatul de pe vas ne cheamă pe toți pe punte și ne spune că aproape am ajuns la cel mai îndepărtat punct al călătoriei noastre. A vorbit mult cu ceilalți pasageri până acum, dar eu l-am ignorat.

— O să încercăm să ne îndreptăm spre Pyramiden, ne spune și arată spre înainte. E un oraș minier rusesc, destul de populat în trecut, dar din 1998 părăsit complet brusc. A fost foarte straniu. Au rămas până și cești de cafea pe jumătate băute și mâncare pe masă. Câteodată mai mergem acolo să vizităm, dar acum e prea multă gheață. Așa că o să mergem mai departe, o să ne oprim pentru prânz și apoi ne întoarcem. Uitați acolo o focă!

Am un telefon cu mine, un telefon care poate să facă poze. Trebuie să îmi dau mănușile jos ca să-l folosesc, dar nu mă opresc să citesc ce scrie pe mâini. Eu și toți ceilalți oameni de pe vas, douăzeci și doi la număr, ca să fiu exactă, ne aplecăm peste balustradă și facem poze focii leneșe cu față nostimă, care stă pe un ghețar din apropiere. Se întoarce, se uită fix la noi (arată ca

un bărbat cu mustață, cu pielea portocalie pe la botic și ochii înguști) și se rostogolește direct în apă. Vreau să-i spun lui Jacob despre el, i-ar plăcea la nebunie.

— E un exemplar destul de frumușel, spune o doamnă din spatele meu.

E o femeie mai în vârstă, cu părul prins într-un coc îngrijit și cu ruj roz pal.

— Da, chiar e, îi zic. Dar nu pare prea încântat să ne vadă, nu?

— Arată de parcă s-a obișnuit cu prezența oamenilor.

Dau din cap. Nu vreau să zic mai multe și nici nu trebuie.

Privesc în liniște.

Vasul încetinește și începem să înaintăm printr-un strat subțire de gheață. Îmi place la nebunie, așa că fac poze în continuare. Orașul din depărtare e ciudat: o mână de clădiri din cărămidă roșie, acoperite de gheață. Încerc să-mi imaginez cum arată locul ăla părăsit, cu lucrurile oamenilor lăsate acolo de izbeliște, dar nu reușesc.

— Uitați, strigă cineva din partea cealaltă a vasului, ca mai apoi să se audă din ce în ce mai multe voci.

— Urs, uitați ursul!

Toți ne întoarcem și privim într-acolo. Văd foarte bine cum, între vasul nostru și orașul de mineri, pe calota de gheață se plimbă o ursoaică mare cu doi pui.

Fac câteva poze, dar apoi pun telefonul deoparte și îi privesc. Creaturile astea sunt periculoase: știu asta pentru că scrie pe mâini, pe caiet, peste tot unde mă uit. Sunt foarte frumoase. Merg alene, în mediul lor, și chiar dacă observă că un grup de turiști se zgâiesc la ele, nu le pasă prea tare. Puii sunt pufoși și grăsuți, deși mă aștept să îți scoată ochii și să îi mănânce cu mare drag.

Iar mama lor ar face orice să-i protejeze. Absolut orice. Ar sfâșia pe oricine, membru cu membru, dacă ar încerca să-i ia puii.

Îl aud pe bărbatul în haină mare și roșie cum îl întreabă pe ghid:

— Gheața e prea subțire ca să ajungă până la vas, nu?

— Da, zice ghidul. Apoi ridică vocea și continuă. Oameni buni, stați liniștiți, nu au cum să ajungă până la noi, bine? Sunteți în siguranță.

Se aude un val de murmure ușurate. Cu toții ne uităm transfigurați la urși, pe măsură ce ei înaintează pe gheață, se întorc spre orașul rusesc și se îndreaptă spre el.

AM VĂZUT URȘI POLARI, îmi scriu pe palma stângă, pentru că doar acolo mai e puțin spațiu. *Poze pe telefon*, scriu cu litere mici. Mă bucur că nu mai port mănuși.

O văd pe Agi cum se uită la mine.

— E un obicei englezesc? mă întreabă pe un ton prietenos. Să vă scrieți pe mâini? Văd că faci asta des, dar nu mai văd pe nimeni altcineva care să facă la fel. E ceva tipic regiunii din care vii?

Mă gândesc la toate modurile în care pot să răspund la întrebarea asta.

— Da, îi zic. Da, așa e. Așa se face în Cornwall.

Prânzul, pe care îl luăm pe puntea de jos, constă în carne și pește la grătar, chifle, salată de orez și salată normală. Stau la rând cu o farfurie în mână, gata să accept orice mi se oferă.

— Ce fel de carne e? o întreb pe femeia de la bar, care ne pune tuturor în farfurii.

— De balenă, îmi zice. Vrei să încerci?

Balenele sunt mari, sunt sigură că nu ar trebui să le mănânci. Peștele arată bine, la fel și salata.

— Nu, mulțumesc, balenă nu.

— Ești sigură? Carne proaspătă, din zonă?

Balenele sunt enorme. Ideea de a mânca o felie dintr-una mă face să îmi pun semne serioase de întrebare. Sunt sigură că nu ar trebui să facem asta. Sunt sigură că e o regulă care spune că nu e bine să mănânci balenă.

— Nu, mulțumesc, doar pește, vă rog.

— Sigur, cum vrei.

Îmi iau farfuria și mă duc pe un scaun pe punte, ca să admir gheața și orașul rusesc și siluetele din ce în ce mai mici ale ursilor polari. Fac câteva poze cu telefonul, dar acum îl folosesc

doar pe post de cameră foto, pentru că nu am nici internet, nici semnal.

Dacă aș putea să stau aici pentru totdeauna, totul ar fi bine, aș fi cât se poate de fericită.

Câteva ore mai târziu ne întoarcem spre oraș, și nu vreau deloc asta. Vreau să merg în larg pe vasul ăsta, să mă întorc acolo unde sunt urșii și foca și pinguinii care patinează pe suprafața apei. Vreau să stau cu oamenii ăștia, cu bărbatul care ne spune că urșii nu o să ajungă la noi, cu ceilalți oameni, cu Agi.

— Uite, spune Agi, luându-mă de mână. Uite, cupolele de recepție.

Mă uit în aceeași direcție și văd, pe vârful unui deal, pe aceeași parte cu orașul, un rând de sfere mici. Sunt chiar la linia orizontului, în vârful unui deal înzăpezit. Îmi dau seama că nu sunt deloc mici, ci doar foarte departe.

— Cupole?

— Da, îți aduci aminte. Vorbeam despre ele când mi-ai spus de prietenul tău.

— Prietenul meu.

Sunt cuprinsă de groază. Mă uit fix la mâini, dar mesajele îmi spun doar să fiu normală, despre urși și că sunt în Svalbard. Îmi mai spun și să fiu curajoasă, dar îmi suflec mâneca și cuvântul Drake îmi sare în ochi și mă izbește în față. Îmi frec brațul, dar numele lui este încrustat în pielea mea. Drake lucrează la o stație de observare și monitorizare a sateliților, iar eu mă uit la niște cupole acum. Mă uit la locul unde lucrează, iar el e bărbatul pe care îl iubesc și tocmai am petrecut o zi minunată pe un vas în loc să îl caut. Am venit aici să îl caut și nu am făcut asta deloc.

Am fost pe o plajă cu el. Amintirea începe să se estompeze.

Îmi vine să mă aplec peste balustradă și să vomit.

— Flora, zice Agi și își pune mâna pe umărul meu. Ești bine? Ce s-a întâmplat? Îmi pare rău dacă am zis ceva ce nu trebuia. Îmi dau seama că poate lucrurile nu au mers tocmai bine între tine și Drake. Ai venit după el acum două zile, dar el nu e aici,

cu tine.

Respir adânc. Aproape am ajuns înapoi pe uscat. Vreau să țip și să urlu și să mă arunc de pe vas și să înot cât pot de repede (ceea ce oricum nu aș reuși, asta dacă știu să înot în primul rând) până la stație, să mă urc pe munte și să-l găsesc. Dar nu o să fac asta. Nu o s-o fac pentru că, dacă stau aici, calmă și normală, o să cobor de pe vas într-un mod cât se poate de normal curând. O să cobor de pe vas, o să stau calmă și apoi o să fug și o să fac tot posibilul să îl găsesc pe Drake. O să îl găsesc chiar dacă asta înseamnă să mă cațăr pe munte cu mâinile goale. O să-l găsesc chiar dacă o să trebuiască să mă lupt cu urșii polari. L-am sărutat pe plajă, dar amintirea începe să se îndepărteze.

Îmi închid ochii strâns. Scormonesc în propria minte, dând la o parte amintiri din copilărie, de la școală, imagini cu Jacob și Paige și cu tata care mă ținea în cârcă, cu tata care făcea construcții din pietricele pe plajă, cu tata care vâslea, mereu împreună.

Mă văd pe mine și pe Drake pe plajă, în mintea mea, dar nu aud ce spunem.

Telefonul meu începe să sune de îndată ce revine semnalul. Îmi tot vin mesaje și mă uit să văd dacă e vreunul și de la Drake, dar sunt toate de la părinții mei. Nu le citesc.

Sunt prima care coboară de pe vas și refuz atunci când mi se oferă un loc în microbuzul care ne duce înapoi la hotel.

— Mă duc să îl găsesc pe Drake, îi spun lui Agi și o iau la fugă cât de repede pot.

E prea târziu. E deja prea târziu.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Stau la marginea drumului. Drake nu e cu mine. Nu e nicăieri.

În mintea mea e haos, flăcări, zăpadă, o junglă periculoasă, sălbăticiunea arctică, tot ce nu s-a întâmplat vreodată și tot ce se va întâmpla vreodată, toate la un loc.

Timpul e un lucru aleator. E lucrul care ne face să îmbătrânim. Oamenii îl folosesc ca să organizeze lumea, au inventat un sistem prin care să facă ordine în haos. Ceilalți oameni, toți în afară de mine, își numără viețile în ore și minute și zile și secunde, dar asta nu înseamnă nimic. Universul ar râde de încercările noastre de a-l organiza, dar nici măcar nu se obosește să ne bage în seamă.

Timpul e lucrul care ne face trupurile să se degradeze și să se ofilească. De-asta se tem de el. Pe mine nu mă afectează, știu că nu o să îmbătrânesc niciodată.

Eu nu sunt ca restul. Pot să mă uit pe fereastră o vreme, ca apoi să-mi dau seama că am pierdut o noapte întreagă, în măsurătorile oamenilor. Pot să stau ore în șir la micul dejun, singură, uitându-mă la peștele și la pâinea din fața mea; pot să stau așa o zi și o noapte, până se face iar dimineață și vine iar micul dejun și femeia pe care o plac o să vină lângă mine și o să-mi dau seama că de fapt au trecut doar două minute.

Plutesc prin zile și nopți. Nu am nevoie de somn.

Sunt o fată specială. Sunt aici pentru Drake și sunt sigură că o să-l găsesc.

Am patru ani și e prima zi de școală. Sunt entuziasmată și merg cu mama de mână. Cu toate astea, pe măsură ce ne apropiem de clădire, îmi dau seama că de fapt nu vreau să merg. Vreau să mă duc acasă. Încerc să îi spun mamei, dar ea râde și îmi zice:

— O să fii bine, draga mea.

Îi spun că nu vreau să merg. Întreb unde e Jacob, dar Jacob s-a dus la școala lui, în altă parte.

— Merg la școala de copii mari, i-am zis azi-dimineață.

— Eu merg la școala de copii și mai mari, mi-a răspuns. Mi-ar plăcea să fiu la aceeași școală cu tine, Flora, să am grijă de tine.

Mama a râs.

— Flora o să fie bine, Jake.

— Știu, până la Crăciun o să se simtă ca acasă. Mi-ar plăcea să fiu acolo să văd asta.

Dar acum Jacob nu e aici, iar noi aproape am ajuns la școală și nu mai vreau să merg. O trag pe mama de mână, încercând să-i spun, dar nu mă bagă în seamă.

— Uite! îmi zice. Uite-o pe Yvonne. Hai, Flora. Hai s-o cunoști pe fetița lui Yvonne.

Mă uit la fetiță, ea se uită la mine. Ea are codițele castanii, eu blonde. Purtăm amândouă pulovere roșii, fuste gri, șosete albe scurte și pantofi negri strălucitori. Îmi zâmbește. Îi zâmbesc și eu, deși sunt timidă.

— Bună! îi zic.

— Bună! spune fetița.

— Ea e Flora, zice mama.

— Și ea e Paige, spune Yvonne.

*

Mă trezesc și n-am nici cea mai vagă idee unde sunt. Sunt într-un pat cu cearceafuri roz. Plâng, dar nu știu de ce. Patul are bare de jur-împrejur. Mă uit la mâinile mele și nu văd nimic scris, absolut nimic. Sunt prea tânără să o fi luat razna. Sunt prea mică să scriu. Sunt un copil normal, care plânge din motive cât se poate de normale.

Aud pași pe scări. Cineva vine să aibă grijă de mine. Plâng și mai tare, încântată că o să fiu luată în brațe.

Deși acum mă gândesc la Drake.

Sunt într-o cutie de metal și nu mă pot mișca. Când încerc să respir, mă înec. Simt cum o parte din corpul meu ia foc. Nu mai e nimeni aici. Nu aud nimic: doar țiuitul din urechi. Îmi sună în

minte așa de tare încât simt cum mi se topește creierul încet, încet.

Stau pe un pat învelită bine. Niște oameni pe care nu îi știu stau la marginea patului și se uită la mine. Sunt foarte, foarte speriată.

*

Mă uit la niște cuvinte pe ecran. Spun:

„… și tu nu poți să vii aici, sau ai putea?
Ba da, răspund. Ba da, chiar pot să vin."

Acum sunt în zăpadă, în mijlocul drumului, iar soarele îmi bate pe obraji.

Alerg pe șosea, în direcția în care mă uitam, fără să mă opresc. Pe margine, văd o creatură care stă pe un petic de iarbă înzăpezită. Vârfurile firelor de iarbă străpung zăpada, și animalul, care are blana alb cu maro și coarne, rumegă liniștit. Mă reped spre el, dar nu se obosește să se uite în sus.

— Unde e Drake? îi strig.

Ridică capul, mă privește direct în ochi, se întoarce și pleacă.

Mă iau după el. Mergem prin iarba acoperită de zăpadă și mă bucur să văd că port bocanci. Renul (sau chestia asta care seamănă cu un ren) mă duce la marginea câmpului, apoi se oprește să mai mănânce niște iarbă. În fața mea e un munte. Renul vrea să mă duc acolo, așa că o iau din loc, strigând neîncetat numele lui Drake. Nu cred că o să obțin vreun răspuns.

E frig, dar curând cotesc și dispar din peisaj. Ceva pare să fie în neregulă, așa că mă opresc, îmi suflec mânecile și citesc:

Nu pleca din oraș. URȘI POLARI, scrie pe brațul meu stâng.

Mă opresc și mă uit în jur. Nu văd niciunul, deci probabil sunt în siguranță, dar se poate și ca renul să mă fi păcălit.

Pe palmă scrie *AM VĂZUT URȘI POLARI. Poze pe telefon*.

I-am văzut și nu s-a întâmplat nimic. Sunt încă în viață. Asta

mă face să mă simt mai bine. Nu o să mă uit la poze acum, pentru că trebuie să-l găsesc pe Drake.

Mă îndoiesc că o să dau de el aici. E evident că e doar o probă, ca în basme. Am o misiune și nu trebuie să las nimic să-mi distragă atenția. Văd în depărtare stânci și hăuri, deși încă n-am ajuns acolo. Nu sunt pe o potecă efectiv: se pare că doar am umblat printre niște pietre și acum stau aici, fără să pot să înaintez în vreo direcție.

Citesc iar pe brațe. *Nu pleca din oraș.* Asta înseamnă că poate ar fi mai bine să mă întorc. Deși simt că nimic nu mi-ar putea face rău, o luptă cu un urs polar nu e neapărat ceva ce-mi doresc. Dacă i-am văzut deja, n-are niciun rost să-i mai caut.

Cu toate astea, ce văd în față pare mai frumos. Aș putea să mai urc, apoi aș ajunge la o vale, aș trece de ea, ca să văd ce e dincolo. Ar putea fi orice: un oraș magic, marginea pământului, Drake.

O să mai urc doar puțin să văd, apoi o să mă întorc în oraș și o să continui să-l caut. Dacă mă uit peste tot, trebuie să dau de el. Trebuie doar să mă concentrez să mai rămân în realitatea asta măcar puțin. Nu trebuie să evadez în trecut.

Valurile se sparg în fața noastră. E întuneric și undeva, în depărtare, luminează doar un felinar. Văd o străfulgerare. Port o rochie albastru aprins și cizme butucănoase și îl sărut pe Drake. Îl sărut, mă sărută, îl iubesc, mă iubește, iar peste tot în jur sunt doar pietricele negre, netede.

Stau pe marginea unei văi, tremur. În fața mea se întinde un peisaj sălbatic, totul e acoperit de zăpadă, de stânci, de fire de iarbă. Nu sunt copaci aici, nici măcar unul. Nu sunt nici case. Nu e un tărâm magic. Drake nu e aici. Toată lumea vrea să-mi facă rău.

Ceva îmi sună în buzunar. Când mă uit, văd un telefon, dar nu e nimic de la Drake. E un mesaj de la cineva pe nume Jacob și spune doar: **te rog, citește-ți e-mailurile**.

Le deschid. Se pare că telefonul ăsta e plin de mesaje.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Sunt într-o cafenea, citesc mesajele de pe telefon. Lângă mine e o cană mare de cafea cu lapte și, când o observ, iau o gură. Încă e fierbinte, ceea ce îmi place mult. În apropiere e un bărbat, un bărbat care lucrează aici și, când vede că mă uit la el, vine spre mine. Are fața și capul acoperite de păr și un semn mare pe obraz.

Îmi pun și eu mâna pe obraji. Am mult mai multe pete decât el.

— E bună cafeaua? mă întreabă.

— Da, mulțumesc, e perfectă.

Zâmbesc și sper să creadă că sunt normală.

— Bun, ești bine? Erai foarte îngrijorată de geantă ieri.

— De geantă?

— Da. De geanta de aici. Când ai lăsat-o sub masă. Îți aduci aminte?

Dau din cap, prefăcându-mă că știu despre ce vorbește.

— Da, îi zic. E totul bine, sunt OK, mulțumesc. Doar puțin…

Nu pot să termin propoziția pentru că n-am idee ce cuvânt să folosesc. Poate puțin cu superputeri? Poate neînfricată? Sau parcă aș trăi cu adevărat?

— Puțin confuză. Da, se întâmplă pe-aici. E un loc neobișnuit. Când ai dormit ultima dată?

Râd.

— Nu-mi aduc aminte.

Asta mă face să râd cu poftă. Nu-mi aduc amine. Râd până îmi dau lacrimile, apoi văd cum se uită la mine și mă chinui să mă adun.

— Dar totul e în regulă, sunt bine.

Omul ăsta e drăguț și mi-ar plăcea să încerc să-i explic, dar nu știu cum.

— Am nevoie de puțin ajutor ca să-mi aduc aminte, îi spun și îmi suflec mânecile.

Imediat văd însă cuvântul *DRAKE* crestat, așa că mi le trag repede înapoi. Cumva nu-mi rămâne informația în minte. Dar

de pe mâini nu pleacă nicăieri.

— Trebuie neapărat să dormi curând.

— O să încerc, îi zic ca să-i fac pe plac. Dacă îmi dau seama când se lasă noaptea.

— Să nu vii aici iarna, e și mai rău.

Dau din cap, ca să-l fac să creadă că știu despre ce vorbește și continuă:

— Mai știi băiatul ăla despre care ai întrebat ieri? Drake? Cred că a venit aici mai devreme. Îmi mai arăți poza o dată?

Ia telefonul de pe masă, ceea ce mi se pare puțin cam nepoliticos. I-l smulg din mână, dar văd că poza cu Drake era deja pe ecran, deși mai devreme mă uitam la e-mailuri, așa că nu ar fi trebuit să fie acolo. Drake îmi iese în cale orice ar fi. Îmi e scris pe trup, acum îmi acaparează telefonul. E peste tot, mai puțin în fața mea.

Îl iubesc pe Drake.

— Da, spune. Da, el e. I-am spus că îl caută o domnișoară. Nu cred că se aștepta să-i zică asta cineva de la cafenea.

Mă uit țintă la el. L-a văzut pe Drake! Drake a fost aici, în cafeneaua asta. L-am găsit. Am venit unde trebuie. E aici. Mă concentrez, încercând să leg informația de cealaltă amintire. Drake e în prezent, deci prezentul trebuie să rămână în mintea mea.

— Ce-a zis? reușesc să întreb.

— A zis ceva de genul *Sunteți sigur că nu mă confundați*? L-am întrebat unde poate să te găsească și a zis că e mereu prin zonă.

— OK.

Simt cum îmi dau lacrimile și clipesc des, încercând să le fac să dispară. Când îmi ridic privirea, văd că bărbatul s-a dus la alt client, așa că îmi dau voie să plâng, măcar o clipă. Se pare că tot ce vreau acum e să stau acolo și să plâng. Îmi las cât timp am nevoie, scuturând din cap și îndepărtând oamenii care vor să mă ajute.

— Plâng de fericire, le zic printre lacrimi. Sunt fericită.

Când îmi potolesc lacrimile, iau o gură de cafea, dar acum s-a răcit.

Văd și alte mesaje noi pe telefon. Uitasem de ele, dar acum le citesc pe toate, începând cu cel mai vechi de la Jacob Banks.

O, Flora! Singurul lucru previzibil la tine e certitudinea că vei face ceva surprinzător. La Cercul Polar de Nord? Tocmai la Cercul Polar? Fac tot ce pot să le distrag atenția părinților, dar nu o să mai reușesc mult. Aproape am murit, doar-doar oi reuși să-i țin aici. Din fericire pentru aventura ta, starea mea e așa de proastă încât sunt nevoiți să stea aici, în caz că se întâmplă ceva. Când mă simt bine, le reamintesc că ai aproape optsprezece ani, că ești cu Paige și că e rândul meu să fiu dădăcit. Mesajele tale au venit fix la momentele potrivite și i-au mai liniștit puțin.

Deci, fată genială și nebună, te mai acopăr doar dacă-mi dai un semn măcar o dată pe zi, de preferat chiar de două sau mai multe. Sper că dacă îl găsești pe băiatul ăla să merite efortul. În două zile o să le spun părinților unde ești oricum, așa că trebuie să-l găsești până atunci.

Ideea aventurii tale sună mai bine decât toate prostiile „paliative" pe care mi le dau, dar tot îmi fac griji pentru tine. Sigur nu-ți mai aduci aminte, dar ultima dată când ai încetat să mai iei pastile ai trecut printr-o fază maniacală până te-ai liniștit și ai intrat într-un soi de normalitate confortabilă. Mi-e frică să te știu acolo, singură. Dacă se întâmplă ceva, DU-TE LA AEROPORT ȘI CUMPĂRĂ UN BILET SPRE PARIS. Scrie asta pe mână. Chiar acum. Hai.

Mulțumesc că mi-ai pus întrebări – asta mă face să mă simt util. Permite-mi să umplu golurile:

Noi doi suntem frați vitregi. Evident, avem aceeași mamă. Avem tați diferiți: al tău e Steve, al meu e un nenorocit care a fugit și când mama s-a căsătorit cu Steve, mi-a dat numele lui ca să putem fi această familie apropiată și iubitoare de astăzi.

Mai multe îți scriu când am puțin mai mult timp. Până atunci, TREBUIE s-o suni pe mama și să o asiguri că e totul bine. Dacă nu ar fi așa de preocupată de dezastrul meu, sigur nu ai fi reușit să scapi așa de ușor.

Ai zis că ți-ai amintit cum te luam în brațe când erai mică.

Făceam asta mereu. Erai minunată. Încă ești. DĂ-MI UN SEMN.

Cu drag,
Jacob

Jacob nu pare surprins că am fugit. Scriu asta în caiet: **Am mai călătorit și în altă parte??**

Următorul e-mail e mai scurt.

Flora? Scrie-mi, te rog. Spune-mi că ești bine, atât. Doar dă-mi un semn. Dacă nu, te spun părinților. J

Celălalt e-mail e și mai scurt.

Flora! J

Apoi am primit un mesaj de la el. Știu că trebuie să-i scriu persoanei ăsteia care a apărut din senin și care e fratele din mintea mea. Îi răspund la ultimul mesaj:

Scuze. Sunt bine. Mă simt incredibil. De fapt, simt că pot să fac orice. Nu-ți face griji pentru mine. Sper că ești OK.

Cu drag,
Flora

P.S: nu l-am găsit încă pe Drake, dar sunt foarte aproape. Sunt într-o cafenea acum și a fost și el aici! Chiar sunt pe drumul cel bun.

Apoi scriu un e-mail mai lung, tot lui Jacob, povestindu-i tot ce-mi amintesc. Îmi pun sufletul pe tavă, dar, cum îl trimit, nu mai știu ce am zis. Îi mai dau un mesaj și-l întreb dacă am mai fugit de acasă până acum. Nu se poate. Și chiar dacă da, n-aș mai ține minte. Dar Jacob pare să creadă asta, așa că va trebui să-mi zică.

Îi mai trimit un mesaj, îi pun întrebare după întrebare. Vreau

să știu totul despre el, despre mine, despre familia noastră. Vreau să-mi spună tot ce am uitat: știu că cer multe. Nu știu ce nu știu; tot ce știu e că vreau să știu tot.

Telefonul începe să-mi sune în ureche. Pe ecran scrie *mama.* Îmi închid ochii strâns. Jacob mi-a spus că trebuie să vorbesc cu ea. Are dreptate, trebuie să-i răspund, dar să mă prefac că sunt în Penzance.

Sunt în Penzance. De-abia dacă mai știu cum arată Penzance acum. Apăs pe buton.

— Bună, mama, îi zic pe cel mai vesel ton posibil.

— De ce a sunat de parcă ai fi în altă țară? spune imediat.

Vocea îi sună aspru. Nici nu mă gândeam că vocea ei poate să mă facă să mă simt așa. Mă topește. Mă scurg într-o băltoacă și picur pe jos. Am doisprezece ani. Am nouă. Am șase. Am trei.

Trebuie să mă concentrez. E greu, dar reușesc să mă târăsc înapoi în prezent. Nu am niciun răspuns pentru întrebarea ei dificilă.

— Nu știu, e tot ce pot să-i zic.

— Ești în Penzance?

— Stau în Penzance, îi spun.

— Da, dar acum nu ești acolo.

Nu spun nimic. Nu știu ce să spun.

— Flora?

— Da.

— Flora, unde ești?

Respir adânc. Jacob a zis ceva într-un mesaj despre o fază maniacală și cum am intrat într-o normalitate confortabilă. Încerc să ajung acolo. Confortabil, îmi amintesc. Normalitate, adaug.

— Mi-ai zis să vin în Franța, îi spun pe cel mai confortabil și normal ton.

Am citit asta în caiet. Sper că e adevărat.

— Am vrut să vorbesc cu tine despre posibilitatea de a veni în Franța, să facem un plan. Și asta a fost acum câteva zile. Și apoi mi-ai trimis o serie de mesaje despre… Ei bine, despre cum vrei să mergi la Flambards.

Nu știu ce să-i zic.

— Chiar sunt bine, îi spun. Stai cu Jacob, eu sunt în regulă, pe cuvânt. Nu trebuie să mergem la Flambards.

Vorbește în continuare, dar nu o mai ascult pentru că nu știu ce să fac. Știu că dacă îi zic că sunt la Cercul Polar o să sune poliția și o să vină să mă caute, în locul ăsta înzăpezit, o să mă ia înapoi, dar încă nu l-am găsit pe Drake. Trebuie să-l găsesc pe Drake și el o să mă ajute să le explic tuturor tot. Nu trebuie să-mi mai fie frică. Pot să fac orice. Mama nu înțelege asta deocamdată.

Nu știu ce să spun, așa că închid. Dacă sună la poliție în Penzance, n-o să mă găsească pentru că nu sunt acolo.

Lui Drake nu o să-i vină să creadă ce am făcut, că l-am găsit. Dar o să știe că asta înseamnă că o să trăim fericiți până la adânci bătrâneți.

L-am sărutat pe plajă. Îmi aduc aminte vag. Încerc să intru cât mai mult în amintire. Mă forțez să mă întorc acolo. Pietricelele sunt negre. Am sărutat un băiat. Dar nu pot să mă agăț de ea. Sunt într-o cutie de metal și îmi țiuie urechile. Totul e ciudat. Nu trebuie să mergem la Flambards.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Încă am bube pe față. Îmi dau cu ruj înainte să plec, asta o să distragă atenția de la coșuri. E un ruj aprins pe care nu știu cum de mi l-am cumpărat, dar mă bucur că am făcut-o. Pare aproape nou.

Femeia cu ochelari așteaptă în capul scărilor. M-am pregătit pentru asta.

— Bună, Agi! îi zic și zâmbește.

— Bună, Flora! Îți aduci aminte de mine! Ce faci?

Mă uit la ea.

— Te uitasem?

— E OK, Flora, nu-ți face griji.

— Scuze. Eu… mai uit lucruri.

Mă întreb cum să-i explic.

— Știu. E OK, spune și îmi pune mâna pe umăr. Știu despre problemele tale. Mi-ai arătat caietul, îți aduci aminte? Sigur că nu, sigur. Pe vas te-ai descurcat bine, dar când ai coborât, lucrurile au cam luat-o razna. Te-am pierdut, apoi te-am găsit pe ponton încercând să iei o barcă și să vâslești singură până la stație. Voiam să sun la ambulanță, așa că mi-ai dat caietul. Te-ai îmbolnăvit când erai mică și acum ai probleme cu memoria. E OK. O stă stau cu tine în seara asta: chiar dacă tu uiți ceva, eu o să țin minte în locul tău. Dacă încerci să pleci undeva, măcar o să încerc să vin cu tine.

— Să țin minte. O să mă ajuți să țin minte.

— Și tu o să mă ajuți cu engleza! Mulțumesc. Batem palma?

Dau din cap.

— Hai, îi zic.

Nu știu unde mergem, dar o să încerc să nu-i spun asta. Pur și simplu o să merg alături de ea și o să văd ce se întâmplă. Nu o să las nimic să-mi distragă atenția. Nu o să încep să rătăcesc printre gânduri. Nu o să retrăiesc fapte sau lucruri care ar putea să fie amintiri. Pur și simplu o să merg cu femeia asta, cu Agi undeva și o să facem ceva. Drake face parte din planul ăsta.

Pornim la drum.

— Cum ți-a fost ziua? o întreb.

Pare ceva normal.

— A, a fost interesantă, spune. După ce te-am dus la culcare, m-am plimbat cu sania trasă de câini. Nu a fost așa de amuzant precum ai crede.

— Nu cred deloc că ar putea fi amuzant.

Încerc să-mi imaginez un câine trăgând o sanie. Nici nu îmi dau seama ce ar trebui. Câini, mă gândesc. Și sănii. Dacă m-aș da eu cu sania, nu aș vrea să fie un câine acolo.

M-a dus la culcare. Încerc să-mi dau seama dacă am dormit. E imposibil să știu. Poate.

— Da. Deci a fost chiar mai puțin amuzant de atât. Câinii tot alergau spre mine. Îți zic, am vânătăi pe tot piciorul. Și a fost frig. Evident. Mă rog, nu mai contează. O să scriu pe blog.

— Mi-ar plăcea să citesc despre asta.

— Sigur, o să-ți dau adresa iar. O să o scriu în caietul tău. Iar.

— A, scuze, de obicei nu sunt…

— Știu. Pentru că nu ai mai luat pastilele. Nu-ți face griji, Flora, o să-l găsim pe Drake al tău în seara asta. E foarte important pentru tine. Ai o prietenă aici și trebuie să-l găsim.

*

Mergem în continuare și ea tot vorbește cu mine, dar nu o mai ascult. Apoi îmi atrage atenția, când spune numele lui Drake.

— Drake, zice. Spune-mi despre el. Spune-mi mai multe.

Zâmbesc larg.

— L-am sărutat pe plajă.

— Da, asta mi-ai zis. Mi-ai arătat și poza cu el. Are ochelarii ăia, aproape de tocilar.

Se uită atentă la mine.

— În sensul bun. Tocilar șic.

— Tocilar șic.

— Deci tot nu ai niciun semn de la el?

— Primesc tot felul de e-mailuri și mesaje de la… diverse persoane.

Mi-aș fi amintit dacă Drake mi-ar fi scris de când sunt aici, nu-i așa? Sunt sigură că da. Îmi simt telefonul în buzunar. Vreau să-l scot și să verific chiar acum, dar o să încerc să mă abțin, pentru că asta ar fi ciudat și nepoliticos. Încerc, în schimb, să mă concentrez pe conversația cu Agi.

Mă uit la amândouă de undeva de sus. Eu port o haină de blană. De unde oi fi luat-o? Nimeni nu mai are ceva asemănător.

Agi, de exemplu (Agi, Agi, Agi, îi știu numele) – Agi poartă un hanorac verde fosforescent dintr-un material mult mai banal decât blana, mai de fabrică. Cu toate astea, blana mea nu e de animal: probabil și a mea a fost făcută tot într-o fabrică. Cel puțin așa simt. Sper că minunata mea haină nu provine de la vreun animal mort, pentru că asta nu ar fi bine deloc.

Agi poartă o pereche de blugi bleumarin strâmți și niște bocanci destul de asemănători cu ai mei. Are o căciulă cu moț. Și eu am căciulă, dar a mea e roșu aprins și nu are moț. N-am idee cum am făcut rost de ea. Agi poartă mănuși flaușate, dar eu nu, așa că mi-au înghețat degetele.

Privesc la amândouă de undeva de sus și văd că vorbim și sper ca orice îmi iese pe gură să aibă sens, pentru că și atunci când vorbește Flora-de-pe-pământ, Flora-din-aer e prea departe ca să audă. Agi răspunde, ceea ce mă liniștește. Câteodată mai și râde. O dată sau de două ori îmi atinge brațul. Pare că mă descurc. Cred că mă comport normal.

Sunt pe plajă cu Drake. Văd o lumină care strălucește puternic. Pietricelele sunt negre. Apa e neagră. Cerul e negru. Eu port negru și la fel și Drake. Totul e negru. Sunt cu Drake și negrul ne înconjoară și ne sărutăm.

Sunt în locul rece și picioarele mi se mișcă, unul în fața celuilalt, pe măsură ce merg alături de femeia cu ochelari. Se uită la mine și îmi dau seama din privirea ei că tocmai am zis ceva ciudat.

— Scuze, îi spun. Scuze, m-am… pierdut în gânduri. Nu am vrut.

— Hei, îmi zice. E OK, nu-ți face griji, Flora. Mi se pare că ești fascinantă, vorbesc serios.

— Serios?

— Da, serios. Ești minunată! Ești așa de tânără și de frumoasă…

— Dar pielea îmi e oribilă, o întrerup în timp ce îmi pun mâna pe față. Numai bube și coșuri.

— Sunt sigur că-s din cauză că nu-ți mai iei pastilele. De câți ani le iei?

— De la zece ani. Acum am șaptesprezece.

— Deci de șapte ani. De șapte ani iei câte pastile pe zi?

Dau din umeri. Habar n-am.

— Câteva.

— Deci să zicem că iei trei pe zi. Îți intră chimicale în corp de douăzeci și una de ori pe săptămână – deși cu un motiv.

Se oprește o secundă.

— *Deși.* Asta chiar e un cuvânt? L-am auzit într-un interviu vechi cu prințesa Diana.

— Deși. Da, e. Un singur cuvânt, cred.

Îmi place ideea că avem o prințesă Diana.

— Mersi. Deci, deși cu motiv, ai fost dependentă de medicamente. Nu mai știi cum se numesc?

— Nu.

— Sau ce fac?

— Nu.

— Ei, orice ar fi, poate ai vrut să tai răul de la rădăcină. Sau chiar mai rău. Poate ar trebui să-i sun totuși pe părinții tăi.

Se uită la mine și scutur din cap.

— Nu, te rog.

Nu știu ce tot zice despre rădăcini.

— Probabil le iei ca să-ți țină mintea sub control, clar afectată de tumoră. Nu te deranjează că îți zic așa direct, nu?

— Nu, îi zic și râd. O să uit oricum conversația asta, așa că poți să zici ce vrei.

— Da, asta ai zis și ieri. Și azi. Cred că de fapt ai un fel de Alzheimer pentru persoane tinere. E tragic. Trăiești doar aici și acum.

— Nu e tragic, nu chiar. Îl iubesc pe Drake. L-am sărutat pe Drake.

— Poți să afli cum se cheamă pastilele? Cred că ar trebui să luăm câteva. Mi-e că nu ești în siguranță fără ele.

— O să încerc.

— Mersi.

— Am șaptesprezece ani. Tu câți ani ai?

Oare o cheamă Abby? Ally? Ellie? Ella? Numele îmi scapă, chiar dacă încerc să mă agăț de el. Nu îi spun pe nume.

— Eu? Am douăzeci și șapte. Cu zece ani mai mult decât tine. O babă, ce să mai? zice și râde. De-asta mă simt responsabilă pentru tine.

— Mulțumesc că mă ajuți.

— Chiar ești interesantă, să știi. Ești sigură că ești OK dacă scriu despre tine pe blog?

— Mi-ai cerut voie?

— Da. Poate ar trebui să notezi asta, ca să am o dovadă. Nu vreau să te supăr. Am putea să scriem în caiet, ca un aranjament.

— E în regulă.

Am ajuns într-o piață care pare să fie centrul unui loc. Sunt câteva restaurante, un supermarket în depărtare, un hotel, un bar. Mă întreb dacă mergem la bar. Fac un pas în spate și o las pe noua mea prietenă să preia controlul. Îmi aruncă o privire încurajatoare, mă ia de mână și se îndreaptă spre piață. Încă e lumină afară și soarele mă orbește.

— Chiar sper să-l găsești pe minunatul Drake în locul ăsta. Studenții se adună aici să bea, spune. Prietenul tău o să ne ajute să facem rost de medicamente. El o să știe ce să facă. Dacă nu-l găsim, atunci…

— L-am sărutat pe plajă.

Prietena mea mă bate pe umăr.

— Da, spune. Da, știu. Și acum ai venit în Svalbard să-l găsești. Și în seara asta vom da de el în sfârșit.

— Nu trebuie să mergem în Flambards. Nu trebuie!

Pare foarte îngrijorată. Știu că trebuie să-l găsim pe Drake chiar acum. Dacă nu, toată lumea o să încerce să mă facă să mă

întorc acasă.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Pe masă sunt pahare goale. Lângă mine e unul plin cu bere. Se pare că beau bere. Nu cred că ar trebui să beau alcool, dar ridic paharul, iau o gură și gustul e familiar, așa că mai iau una. Nu-mi place, dar îmi aduce aminte de tata, așa că beau în continuare. Tata bea bere. Mama bea vin.

Lângă mine e o femeie cu ochelari. O știu. Vorbește cu un bărbat cu barbă și mult păr și un semn maro pe față, care stă la aceeași masă cu noi, dar pe partea cealaltă. Pe el nu cred că-l știu.

— Ce frumos, spun, pentru că sunt într-un bar cu oameni și asta mă face fericită.

Se opresc din vorbit și se uită la mine.

— Da, spune fata. Chiar e frumos, nu? O, Flora, bei din berea mea. Tu ar trebui să bei limonadă. Uite!

Împinge un alt pahar spre mine și îmi ia berea. Mă încrunt.

În spatele meu e un perete din lambriuri de lemn. Mesele sunt tot de lemn. Înăuntru e cald, un pic înăbușitor, deși știu că tot în locul înghețat ne aflăm. Au făcut așa de cald înăuntru tocmai din cauza frigului de afară.

Sunt mulți oameni aici și toți au hainele puse pe spătarele scaunelor. Hainele lor sunt diferite de ale mele. Ale lor sunt făcute din materiale sintetice, pe când a mea e din blană.

Mă las pe spate și mă uit în jur, la fețele tuturor. Sunt patruzeci și doi de oameni în cameră și, din câte văd, nouă poartă ochelari. Trei dintre ochelariști sunt femei (una stă lângă mine) și șase sunt bărbați. Patru dintre bărbați sunt clar mai bătrâni, așa că doar doi ar mai putea fi Drake. Unul dintre ei stă la bar și are părul roșcat, așa că el sigur nu e Drake al meu. Celălalt stă la o masă, cu spatele la mine, așa că mă ridic și merg printre mese, încercând să mă uit la el, să-i văd fața, să văd dacă nu cumva e Drake.

Aud pe cineva în spatele meu strigându-mi numele, dar e o voce de femeie, așa că sigur nu e Drake, deci nu mă uit înapoi. Merg direct spre celălalt capăt al camerei, mă întorc și mă uit la

persoana care seamănă cel mai mult cu minunatul și deșteptul meu Drake.

Nu e el. Cu toate astea, e un bărbat cu ochelari și părul negru (dar cu fața greșită), așa că îmi iau telefonul din buzunar și îl țin în dreptul lui. Pare cea mai bună persoană pe care pot s-o întreb.

— Scuze, îi zic. Îl știi pe Drake Andreasson? Așa arată.

Îi arăt ecranul. Pe el scrie *18 apeluri ratate,* așa că fac notificarea să dispară și îi arăt poza. Omul se încruntă, dă din umeri și spune ceva în altă limbă.

Sunt în locul înghețat. Nu toată lumea vorbește engleză aici. Zâmbesc, sperând că înțelege că îmi pare rău că l-am deranjat. Îi arăt telefonul din nou, încercând să par întrebătoare.

Îl ia și se uită atent. Dă din nou din umeri și scutură din cap, în timp ce zice lucruri pe care nu le înțeleg. Iau telefonul înapoi și îmi caut masa din priviri. Văd cuvântul *Mama* apărând pe ecran, dar e dat pe silențios, așa că nu aud nimic. Cum nu sună cu adevărat, nu răspund.

O femeie mă ia de mână și mă duce cu ea. Are ochelari și o cunosc. E posibil să o cheme Ella.

— Uite, Flora, îmi zice. Tu stai aici. E mai bine dacă stai cu noi. Suntem prietenii tăi.

— Știu.

— Uite, ăsta. E paharul tău.

— OK.

Bărbatul cu barbă se apleacă spre mine. Pe el nu-l știu.

— Nu-ți face griji, Flora, o să fii bine. O să fii bine cu noi și împreună o să-l găsim pe prietenul tău, Drake.

— Voi mă ajutați să-l găsesc pe Drake? Mulțumesc!

— Sigur. Îți aduci aminte de mine? Toby? De la cafenea?

Nu-mi amintesc de el deloc.

— Bineînțeles, îi zic.

— Noroc! spune ridicând paharul.

— Noroc!

În fața mea e un pahar. Îl ridic și iau o gură. E limonadă. Nu vreau limonadă. Sunt un adult, așa că vreau să beau bere. Pe cealaltă masă, unde nu e nimeni, e un pahar de bere pe jumătate plin, așa că aștept până când nimeni de la masa mea nu e atent,

mă aplec și îl iau.

Așa mai merge.

Abby și bărbatul cu barbă vorbesc unul cu celălalt. Mă întreb de unde se cunosc. Dau pe gât jumătate de pahar și mă face să mă simt mai bine. Sunt foarte prinși în conversație – cam plictisitor. Eu sunt plină de energie, vreau să merg undeva și să fac ceva. M-am săturat să fiu eu. Nu mai pot să mai fiu niciun moment biata fată care nu înțelege. Asta nu sunt eu, nu e adevărata Flora Banks. Pot să fiu mult mai mult de atât.

O bat pe Emma pe umăr.

— Mă duc la toaletă, îi spun în timp ce ridic paharul de limonadă și beau o gură, ca să îi arăt că sunt cuminte, de parcă ei ar fi părinții mei.

Se întoarce spre mine. Are o față de om bun și poartă ochelari, ca Drake.

— Te descurci? E chiar acolo. Vezi semnul? Vrei să vin cu tine?

Îi urmăresc degetul și văd semnul.

— Nu, îi spun, mă descurc. Bineînțeles că mă descurc. Oi putea să mă duc și singură până la baie.

Dă din cap.

— Da, sigur că poți. Scuze.

Merg printre mesele care se află la ceva distanță unele de altele, dar de care mă tot împiedic. Locul e aproape plin, dar nu chiar aglomerat. Port blugi și verific să văd dacă am vreun ban în buzunare. Da, găsesc niște bancnote ciudate. Scrie *krone* pe ele. Krone. Mi se pare ciudat că moneda în locul înghețat se numește krone, dar sunt sigură că dacă dau niște krone o să pot să-mi iau niște bere. Am și niște monede cu găuri în mijloc.

Mă duc la baie, pentru că știu că femeia aia e cu ochii pe mine (Alice? Amber?). Stau pe toaletă, îmi suflec mânecile și citesc tot ce am scris pe mâini și pe brațe, dar singurele chestii care au sens sunt *FLORA, fii curajoasă!* Restul sunt lucruri precum *superfemeie* sau *locul înghețat e doar în mintea mea* sau *DRAKEDRAKEDRAKE* sau *5827* și un *DRAKE* mare crestat pe piele. Ăsta îmi place cel mai mult.

Pe încheietura stângă scrie *Agi. Prietenă. Ochelari.* Asta e

femeia. O cheamă Agi. Găsesc un pix în celălalt buzunar, acolo unde am mereu unul, și scriu *Agi* deasupra cuvântului *superfemeie*. Asta ar trebui să mă ajute să-mi aduc aminte. Dacă aș ști și numele bărbatului, l-aș scrie.

Odată ce ies din baie, mai pierd vremea pe lângă bar și verific dacă se uită după mine. Încă vorbesc, așa că ajung la tejgheaua de lemn cu multe dozatoare de bere pe ea.

O să beau bere ca un om normal. Asta cred că e unul dintre lucrurile pe care trebuie să le fac înainte să mi se dea voie să-l văd pe Drake. Trebuie să demonstrez lumii că mă pot purta ca o fată obișnuită. Am șaptesprezece ani și am sărutat un băiat pe plajă.

— Aș vrea patru beri, vă rog, îi zic barmanului cât pot de politicos.

Dacă beau două repede o să îi prind din urmă pe ceilalți și o să fiu normală.

Barmanul e înalt, are barba grizonantă și un tricou negru cu Motorhead.

— Patru beri, repetă, uitându-se suspicios la mine. Câți ani ai, draga mea fată?

Nu știu ce să-i spun. Sunt aproape sigură că am șaptesprezece ani. Cu toate astea vreau să-i dau răspunsul potrivit, nu pe cel adevărat.

— Destui? zic la nimereală și el începe să râdă.

— OK, e suficient, spune și ridică patru pahare dintr-o tavă și începe să le umple. Ești în vacanță?

— Da, îi zic, încercând să fiu cât se poate de normală. Tu stai aici? Locuiești aici?

— Străbunicul meu a fost miner aici, la fel și bunicul. Tata s-a mutat în Tromsø și eu m-am întors aici acum nouăsprezece ani. Suntem în Spitsbergen de patru generații.

— Mineri?

Îmi dă primul pahar. Stau pe scaunul de bar în timp ce îl urmăresc cum le umple pe celelalte trei și încep să beau.

— Da, spune. Mineri de cărbune. Au dus o viață groaznică. Tu unde stai, dacă pot să întreb?

Mă încrunt. Asta nu-mi sună prea bine: mai mult decât atât,

nici nu știu răspunsul.

Râde și își ridică mâinile în aer.

— Scuze. Întreb pentru că unele dintre hoteluri au fost demult barăcile minerilor. Dacă stai la Casa de oaspeți Spitsbergen, de exemplu, în clădirile ălea locuiau minerii. Vezi tu, nu erau tratați prea bine. Au avut o viață tare grea. Mergeau pe jos până la mine, pe munți, prin zăpadă și viscol și întuneric. Primeau o găleată de apă cu care să se spele o dată pe lună, „chit că aveau sau nu nevoie".

Râde, așa că râd și eu.

— Asta nu e prea frumos.

— Nu, nu e.

Mai sunt și alți oameni la bar. Plătesc berile și duc trei dintre ele înapoi la masa noastră. Se pare că am terminat deja una.

— Aici erați! îi spun femeii (Agi! AgiAgiAgi – citesc de pe mână) și bărbatului cu barbă și mult păr care stă ridicat.

Iau berile și îmi mulțumesc, dar se uită la mine, apoi unul la celălalt.

— Chiar dacă îl găsim sau nu pe Drake în seara asta, începe Agi, o să-ți sunăm familia azi. Pe părinții tăi. O să fie nevoiți să vină să te ia.

— Nu! strig și scutur din cap.

Nu trebuie să facă asta. Nu se poate!

— Când îl găsim pe Drake poate să vorbească el cu ei. El poate să le explice tot.

Mă sperie gândul că Agi ar putea să dea un telefon care să distrugă totul. Mă uit fix la ea, ea se uită la băiat și îi face un semn.

— Nu sunt proastă, le zic pe un ton și mai răstit. Văd cum vă uitați unul la altul, vă gândiți cât de neajutorată sunt. Nu sunteți părinții mei, bine? Sunt un adult și am ajuns aici singură, nu? Așa cum fac toți oamenii, așa am ajuns și eu, și am suficienți bani să vă cumpăr amândurora bere și am o haină și bocanci și singurul de care mai am nevoie e Drake. Doar de Drake. Am nevoie de Drake pentru că el m-a ajutat să-mi amintesc. Nu trebuie să-mi sunați voi părinții. Nu e treaba voastră, ci a mea. Voi sunteți aici în închipuirea mea.

Iau unul dintre pahare și îl beau pe nerăsuflate. E oribil, dar mă chinui să-l dau pe gât, înghițitură după înghițitură. Nu-mi mai aduce aminte de tata și mi se face rău. Plec de la masă, împleticindu-mă, încercând însă să par demnă. Nu știu unde să mă duc, dar am un pahar de bere pe jumătate plin în mână, așa că nu pot să ies. Mă duc la bar în schimb și mă așez pe scaun ca să mai vorbesc cu omul ăla despre mineri.

În bar nu se mai aude niciun cuvânt. Toată lumea se uită la mine. Nici măcar nu încearcă să ascundă asta.

Mă ridic spre tavan, pentru că nu mai pot suporta. Din tavan mă uit la mine cum țip. Vocea îmi e atât de stridentă, încât până și eu o aud, de departe.

— Nu vă mai uitați la mine! strig. Sunt bine. Sunt normală! Normală! Normală! Și nu trebuie să mergem la Flambards! Nu trebuie! Nu trebuie!

Apoi încep să plâng și mă întorc spre barman. Îl întreb ceva și el scutură din cap și vine lângă mine să vorbim. O femeie de la o masă se apropie, o femeie mai în vârstă pe care probabil nu o știu și îmi pune mâna pe umăr. Flora de lângă bar se întoarce spre umărul ei, își îngroapă fața în el și începe să plângă.

— Nu plânge, Flora, îmi șoptesc mie însămi și plutesc înapoi în propriul trup, uitându-mă la mâini.

Pe una scrie *FLORA, fii curajoasă!* și mă uit țintă la mesaj până îl absorb cu totul. Eu sunt Flora. Trebuie să fiu curajoasă; dacă nu, nu o să reușesc niciodată.

Mă trag de lângă femeia drăguță, care miroase a săpun și a țigări.

— Scuze, îi spun.

Îmi trag nasul și îmi șterg fața cu un șervețel pe care mi l-a dat barmanul.

— Draga mea, e în regulă, îmi zice. Locul ăsta e ciudat. Să nu vii niciodată aici iarna. Probabil nu-ți aduci aminte de mine, dar eu ți-am vândut bocancii. Ești o tânără deosebită.

Dau din cap.

— Mulțumesc pentru bocanci!

Probabil tot aici o să fiu și la iarnă. Toată lumea spune că e și mai rău iarna, dar nu știu de ce. N-are cum să fie și mai frig sau

să fie și mai multă zăpadă. Poate e mai puțin magic iarna. Poate atunci o să înceteze să mă mai vindece.

— E cu noi, scuze, spune o voce.

Mă uit în sus, dar o văd pe femeia aia, Ally, Andi, Abigail, Ellie. Nu e Drake. Femeia cu ochelari mă ia de mână.

— Hai, Flora, îmi zice. O să te ducem înapoi la hotel, în pat. Nu cred că ar fi trebuit să bea.

Omul cu barbă și păr mult e lângă ea și începe să vorbească în altă limbă, iar barmanul și femeia în vârstă răspund în aceeași limbă și vorbesc despre mine în niște cuvinte pe care nu le înțeleg.

Ușa e relativ aproape. Barmanul s-a dus înapoi la bar să mai servească alți oameni. Omul cu barbă, femeia în vârstă și Ellie vorbesc despre mine. Ceilalți au început să vorbească între ei. Nimeni nu se mai holbează.

Mă dau jos de pe scaun, fără să observe nimeni și mă tot foiesc până nu mai stă nimeni între mine și ușă.

Când drumul e liber, mă mișc repede și țâșnesc afară. La ieșire e un rând de trepte la care nu mă așteptam, așa că mă împiedic și mă rostogolesc până jos, dar nu doare și reușesc să mă ridic repede, bucuroasă că, de fapt, a fost cea mai rapidă metodă de a ajunge jos. Nu mă doare nimic.

Sunt într-o piață. Sunt niște restaurante și un hotel și un supermarket închis, iar pe partea cealaltă e un drum. Alerg spre drum. Nu știu dacă să o iau la dreapta sau la stânga, așa că o iau la dreapta și tot alerg.

Începe să ningă. Poate o să se întunece în curând.

Nu se întunecă niciodată. Tocmai asta e ideea aici. E mereu lumină, pentru că există doar în capul meu. E lumină toată ziua și toată noaptea. Nu trebuie să vin niciodată aici iarna.

Văd o siluetă la capătul drumului și alerg spre ea cât pot de repede pentru că, până și prin zăpadă, îmi dau seama că seamănă cu Drake. Pe măsură ce mă apropii, seamănă din ce în ce mai mult cu el. Mai e cineva cu el. O femeie. O ignor și mă concentrez pe Drake. Pe Drake al meu. Mă iubește și l-am găsit. El m-a ajutat să-mi amintesc și acum o să mă ajute să-mi amintesc iar.

Bărbatul poartă ochelarii lui Drake. Poartă blugii lui Drake. Are părul lui Drake. Se întorc și se îndepărtează de mine pentru că ei nu m-au văzut prin zăpadă.

L-am sărutat pe băiatul ăsta pe plajă. Știu sigur că am făcut asta. Știu pentru că mi-a rămas în minte. Trebuie să ajung la el. El o să mă salveze.

Nu am haina, dar mi-e cald pentru că alerg. Trec de clădiri și de mașinile parcate în fața blocurilor. Trec de niște oameni care vin spre mine, dar nu mă opresc, pentru că nu pe ei îi vreau. Trec de niște instalații cu cabluri și găleți mari ruginite și îmi aduc aminte de bărbatul care mi-a povestit despre mineri și despre viața groaznică pe care au dus-o.

Îmi aduc aminte.

Îmi aduc aminte.

Drake e în fața mea și mi-am adus aminte. Drake mă face să-mi aduc aminte.

Ninsoarea e așa de deasă, încât nu îi mai văd. Mă opresc când ajung lângă o apă, cu munți de-o parte și de cealaltă. De pe mal pornește un ponton la care sunt trase câteva bărci. Zăpada mă înconjoară în tăcere și, cum stau acolo, văd cum norii se apropie și nu mai e nimic în jur. Sunt doar eu. Sunt aici, în locul ăsta din mintea mea, și sunt singură. Drake era aici și acum nu mai e.

Când ajung pe ponton, văd o lumină slabă și aud zgomot de vâsle în apropiere. Mă așez pe jos, cu genunchii la piept. Zăpada mă acoperă ca o pătură albă.

Închid ochii.

Când o să-i deschid din nou o să fiu într-un pat roz într-o mansardă dintr-un loc normal.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Simt perna rece sub obraz. Mă întind. Am picioarele dezvelite și mi le întind până la marginea patului, acolo unde cearceaful e prins sub saltea. Mă uit în stânga și în dreapta: sunt într-un pat de o persoană, capul îmi explodează și nu vreau să-mi deschid ochii pentru că o să fiu în Penzance și niciunul dintre lucrurile din capul meu nu se va fi întâmplat.

Îmi ating fața cu degetele și simt numai bube și coșuri. Îmi pun degetele pe tâmple și simt cum îmi zvâcnesc.

Pe braț văd cuvinte mari, scrise cu pix negru.

Scrie *L-AM VĂZUT PE DRAKE* cu litere strâmbe. *PE O BARCĂ.*

L-am văzut pe Drake. Pe o barcă. Vreau să-mi aduc aminte, dar nu pot. Nu-mi aduc aminte, dar asta cred că s-a întâmplat.

Sunt într-o cameră cu două paturi și mai e o persoană care doarme în celălalt pat. Asta nu se întâmplă acasă.

Persoana din celălalt pat e cu fața la mine, la mică distanță, și pare că doarme liniștită. Are ochii închiși și pielea mai netedă decât a mea. Are obrajii roșii și părul castaniu.

Probabil ar trebui s-o știu, altfel nu am dormi în aceeași cameră. Poate e Paige. Paige are pielea netedă și părul castaniu.

Pe peretele din spatele ei e o hartă cu niște insule și o mare întinsă. Între noi, pe o masă mică, e un teanc de cărți, dar sunt scrise într-o limbă ciudată pe care nu pot s-o înțeleg. Una se numește *Neljäntienristeys.* Fie mi-am pierdut orice abilitate de a înțelege cuvintele, fie e într-o altă limbă.

Îmi închid ochii iar. Nu am idee cât timp am dormit, dar afară e lumină, deci trebuie să fie zi. Mă uit spre fereastră, dar jaluzeaua e trasă și tot ce pot să văd sunt razele soarelui intrând pe la margini.

Mă uit la mâinile mele. Pe una scrie *FLORA, fii curajoasă!* și *Drake*, pe cealaltă *Agi* și *locul înghețat e doar în mintea mea* și *L-AM VĂZUT PE DRAKE PE O BARCĂ.* Mai sus pe braț văd cuvântul *DRAKE* crestat în piele. Nu e scris cu pixul. E ca și cum brațul meu mi-ar spune singur asta.

Agi e o femeie cu ochelari. Femeia de lângă mine nu are ochelari, dar doarme, așa că nici nu ar avea nevoie de ei. Oamenii, îmi zic în minte, nu poartă ochelari când dorm. Pare logic. Mă ridic și mă uit în jur: pe masa mai mare de la capul patului ei e o pereche de ochelari, cu brațele deschise, uitându-se spre ușă cu privirea lor goală.

Agi. Pe femeia asta o cheamă Agi și e prietena mea. O cunosc. Mă surprinde că știu atâtea lucruri.

De-asta îl iubesc pe Drake. El m-a sărutat pe plajă și m-a ajutat să-mi aduc aminte.

Mă simt sănătoasă. Mă simt rațională. Simt că am dormit mult.

Mă simt normală. Nu mai alunec la întâmplare prin timp și spațiu: îmi e dor de senzația aia, dar sunt mulțumită, pentru că am multă treabă de făcut.

Aparatul meu e lângă mine, telefonul meu. Îl iau și văd ce s-a mai întâmplat, doar ca să regret imediat gestul.

Dragă surioară,

Închipuie-ți că ești o mamă cu un copil pe moarte. Te asiguri că celălalt copil, cel de care ai de obicei grijă, e OK și te duci la căpătâiul celui plin de tumori. Apoi se dovedește că celălalt nu e acasă, în siguranță cu o prietenă, ca în cele din urmă să-i dai de urmă și să afli că e la Polul Nord, în căutarea unui băiat.

Și-au dat seama unde ești în aproximativ două secunde, odată ce au început să caute. Mama a ales să rămână cu cel pe moarte, dar Steve tocmai a pornit spre tine. Îmi închipui că o să ajungă în Svalbard într-o zi sau două și cred că o să te găsească mai repede decât l-ai găsit tu pe Drake. Probabil o să te aducă direct la Paris, într-o cămașă de forță.

Bineînțeles că au sunat la poliție și dacă există un polițist pe insula aia, cum ajunge mesajul la ei, o să înceapă să te caute.

Paige le-a spus despre aventura ta cu Drake și că nu a stat niciodată cu tine și că te-a văzut pe la gară cu o haină de blană și un geamantan și că aveai scris mare Spitsbergen pe mână. E un detectiv pe cinste, deși te-a crezut când i-ai zis că mergi spre frumosul Paris, așa cum se pare că i-ai zis când v-ați întâlnit. A crezut că Spitsbergen e doar o obsesie. A spus că nu și-a închipuit niciodată că o să mergi până acolo. Părinții noștri n-au fost prea încântați că te-a abandonat. Îi pare foarte rău și e îngrijorată și pare să fi revenit la sentimente mai bune: am înțeles că acritura de maică-sa a întors-o împotriva ta.

Și așa și-au dat seama că ai fugit la Cercul Polar să-ți găsești băiatul. Mama e înnebunită de grijă, așa cum e și normal, dar tocmai pentru că e așa de protectoare nu poate accepta că ai și tu drepturile tale – știu că ești conștientă de asta, măcar până la un punct. Va fi și mai disperată să nu te scape din ochi de acum. Trebuie să profiți de liberate cât mai poți. Mie mi se scurge timpul. Nu pot să sufăr asta. Nu vreau să mor. Am douăzeci și patru de ani și oamenii de douăzeci și patru de ani nu mor. Nu e drept. Mă revolt întruna împotriva morții, dar încerc să nu vorbesc despre asta o clipă și să mă gândesc la tine. Uite câteva lucruri pe care vreau să le știi:

Nu-i lăsa să te treacă iar pe tranchilizante. Fii tu însăți! E OK dacă ești dificilă sau ciudată sau diferită sau amuzantă. Asta ești tu, Flora. Persoana care ești acum, cu toate imperfecțiunile și dificultățile – persoana care poate să fie un mare ghimpe în coaste, care își face părinții să-și smulgă părul din cap, care scrie niște e-mailuri adorabil de nebune, care s-a îndrăgostit de un băiat pe o plajă din Cornish și l-a urmat până la capătul pământului – asta ești tu. Asta e sora mea. Ai amnezie, dar trăiești. Trăiește-ți viața!

M-ai întrebat de ce am fugit la Paris și am tăiat orice legătură cu părinții. Pentru că nu am mai suportat felul în care te tratau. Te țineau anesteziată în casă. Nu te lăsau să fii tu însăți. Le-am spus că dacă te mai țineau pe pastile (de care oricum n-ai nevoie – nu există tratament pentru amnezie

retrogradă, doar nu ai epilepsie, și toate pastilele pe care le iei sunt tranchilizante care te țin sedată și cuminte), o să plec și nu o să mai vorbesc cu ei niciodată. Nu m-au ascultat, așa că am plecat. Dar am ținut legătura cu tine, draga mea Flora. Mi-au blocat numărul pe telefonul tău, dar am găsit mereu o metodă de a da de tine. Ți-am dat e-mailuri, am vorbit, ne-am scris scrisori. Ți-am trimis vederi des, dar nu am știut niciodată dacă le-ai primit. Am sperat că da.

Până acum două săptămâni de-abia dacă i-am mai căutat pe părinți, în afară de un mesaj de Crăciun, și i-am mai văzut o singură dată, datorită ție. Apoi am primit vestea groaznică și totul s-a schimbat – am avut iar nevoie de ei.

Deci ăsta e adevărul. Ți l-am mai spus și înainte și mi-aș dori să ți-l mai pot spune și de acum încolo, mereu, dar nu o să mai pot. Nu îți mai aduci aminte, dar ai mai avut o perioadă în care nu ai luat pastile și s-au întâmplat lucruri nebune, dar minunate. Părinții nu suportă asta, dar nouă NE PLACE LA NEBUNIE. Am petrecut clipe geniale împreună – mi-aș dori să mai ai amintirile alea. Ne-am plimbat și am râs și am fost la cumpărături și ne-am jucat de-a v-ați ascunselea. Ne-am uitat la filme. Am stat treji toată noaptea și am dormit. Tu ești universul meu.

Sper să apuc să te mai văd o dată.

Dacă nu, atunci îți mulțumesc pentru tot. A fost incredibil.

Cu dragoste,
Jacob

Mă uit la mesajul lui Jacob. Îl iubesc și el o să moară curând. Am mai evadat și înainte. Mama și tata m-au mințit ani de zile și nu pot să am încredere în ei. Trebuie să scriu asta: *să nu ai încredere în mama și în tata.* Trebuie să-l găsesc pe Drake și ăsta e singurul lucru la care mă pot gândi acum, pentru că în curând o

să vină polițistul să mă ducă acasă și dacă nu îl găsesc până atunci, nu o să-l mai găsesc niciodată.

Vine și tata. Scriu și asta pe braț, cu litere strâmbe.

Am o groază de mesaje și de e-mailuri de la părinți, dar nu le citesc. Mă ridic în capul oaselor și mă uit la Agi cum doarme. Mă ridic în picioare și mă așez repede la loc pe pat. Mă doare capul. Mi-e rău. Am un gust ciudat în gură.

Îmi chiorăie stomacul. Sunt îmbrăcată în chiloți și într-un tricou, dar blugii de la capul patului sunt ai mei (numele meu e pe etichetă), așa că îi trag pe mine cât pot de repede și deschid ușa. Trebuie să fie o baie pe-aici, pentru că dormitoarele au mereu băi prin jur.

Bănănăi pe hol, conștientă că trebuie să ajung la toaletă cât mai repede. Încerc fiecare ușă, inclusiv pe cele cu numere pe ele, iar a șasea ușă se deschide și mă izbește un miros de gel de duș, apă fierbinte și treburile altor oameni. Când găsesc întrerupătorul, văd că am nimerit cu adevărat într-o baie. Reușesc să încui ușa după mine și mă aplec peste toaletă exact înainte să mi se facă rău.

Uitasem (bineînțeles) cum e să îți fie rău, dar acum îmi aduc aminte că mi se întâmpla asta și când eram mică. Stomacul mi se strânge și am spasme, vărs, iar vasul de toaletă se umple cu un lichid subțire și dezgustător. Sigur nu o să mai beau bere niciodată. Cum o să fiu în stare, o să-mi scriu asta pe mână și apoi și în caiet. E important să devină una dintre regulile mele în viață.

Mă așez în genunchi și încerc să-mi țin părul strâns până când se oprește. Am ochii plini de lacrimi și vreau să mă duc direct în pat, să mă culc. Dar poliția e pe urmele mele și tata (sau Steve) vine să mă ia și, deși vreau să merg la Paris să-l văd pe Jacob, nu vreau să-i văd pe părinții care m-au sedat doar ca să le fie lor mai ușor. Vreau să îl văd pe Drake. Nu pot să plec fără să-l văd. L-am văzut pe o barcă. Știu asta sigur. L-am văzut pe Drake pe o barcă.

Jacob e singura persoană în care pot să am încredere și el e pe moarte.

Din moment ce e un duș chiar în încăperea asta, mă dezbrac

și las apa fierbinte să îmi spele urmele de vomă. Iau niște gel de duș și niște șampon care nu știu ale cui sunt și mă spăl bine. Bineînțeles că nu am prosop, așa că mă șterg cu niște prosoape de hârtie de lângă chiuvetă și mă îmbrac la loc. Mi se cam lipesc hainele de corp, dar va trebui să mă descurc. Reușesc să mă spăl pe dinți cu pasta altcuiva pe deget. Îmi simt gura automat mai proaspătă și mai răcorită, ca zăpada.

Îmi ia ceva să ajung înapoi în cameră, dar se pare că e singura ușă care nu e încuiată, pentru că nu am închis-o cum trebuie când am ieșit. Fata, Agi, încă doarme, așa că iau tot ce e al meu, inclusiv haina de blană pe care scrie FLORA pe etichetă și geanta în care am caietele și mă furișez afară. Nimeni nu mai dă vreun semn că ar fi treaz: când mă uit la telefon văd că e cinci fără zece.

La ora opt, femeia care lucrează la magazinul de bocanci apare la serviciu și mă găsește stând pe treptele din fața magazinului. Potrivit notițelor mele, a fost bună cu mine și mi-a vândut bocancii. M-am uitat prin telefon și prin caiete și am descoperit tot felul de lucruri, inclusiv bonul. Avea numele magazinului pe el, așa că iată-mă, gata să-i cer ajutorul. Am o foaie pe care tocmai am scris toate lucrurile pe care le știu și tot ce trebuie să-i spun și s-o întreb.

Se oprește când mă vede.

— Flora, spune.

Are ochii blânzi, părul lung și grizonant și poartă o pereche de blugi și un pulover roșu.

— Intră, bineînțeles, dar ce Dumnezeule cauți aici? O să sun la casa de oaspeți și o le zic să o trimită pe Agi să te ia.

— Am nevoie de ajutorul tău și oricum vin să mă ia. Vine un bărbat. E tatăl meu. Au sunat la poliție, dar nu vreau să-i văd.

— Vine tatăl tău să te ia? Asta e o veste excelentă, mă bucur mult. Și polițiștii sunt oameni buni. În general nu fac mare lucru, nu se întâmplă nimic special pe-aici. O să îi sun după ce stăm puțin de vorbă, să le spun că ești aici.

O urmez în magazin și mă așez unde îmi spune, pe un taburet în spatele tejghelei, în timp ce ea se agită cu treburi prin magazin.

— Scuze, îi spun. Ar trebui să știu asta, dar cum te cheamă?

Se oprește, se întoarce și se uită la mine.

— Henny, draga mea, Henny Osterberg. Știi ceva? Nu cred că ți-am mai zis cum mă cheamă. Așa că asta nu e ceva ce ai uitat. E prima dată când îți spun numele meu.

— A, ce bine. Ca o persoană normală.

— Ca o persoană normală. Cafea?

În timp ce face cafeaua, îi spun de ce am nevoie.

— Ultima dată mi-ai spus să încerc la Institutul Polar, îi spun uitându-mă atent, încercând să-mi dau seama dacă e adevărat.

Așa scrie pe lista mea cu lucruri pe care le știu, pe care am pus-o cap la cap cu ajutorul caietului meu.

Să-l găsesc pe Drake. Am fost acolo, dar era încuiat. A venit aici să studieze. M-a sărutat pe plajă.

Două siluete întunecate, sărutându-se pe o plajă. Le văd, dar nu aud ce spun. Mai demult puteam să le aud, dar acum vorbele au dispărut.

— Corect. Deci tatăl tău vine să te ia și vrei să mai încerci încă o dată să-l găsești cât încă mai poți? Părinții tăi nu o să înțeleagă povestea cu băiatul ăsta?

— Da. Chiar acum. Cred că l-am văzut ieri pe o barcă.

— Dar eu nu prea îl știu pe Drake al tău, draga mea. Ți-am zis să te duci la Institutul Polar pentru că e în aceeași clădire cu UNIS și acolo stau cercetătorii.

Îmi întinde o cană.

— Ai grijă, frige. Dar, uite, Flora. E acolo, deci ai dreptate – Toby s-a întâlnit cu el în cafenea acum câteva zile și i-a spus că îl caută o domnișoară și a părut puțin alarmat, de parcă…

Se oprește și trage adânc aer în piept.

— Vezi tu, are o prietenă aici. Îmi pare rău să-ți spun asta, dar e adevărat. Toby a vrut să-ți spună, dar i-a fost frică să nu te supere. Dar trebuie să știi. E o cercetătoare din Rusia, mai mare decât el. Nadia Ivanova. Pe Nadia o știu, pentru că e aici de câțiva ani.

— Drake are o prietenă?

— Îmi pare rău, draga mea.

— Da, chiar are o prietenă. Pe mine. Nu pe Nadia Ivanova.

Drake e prietenul meu. A fost prietenul lui Paige, dar apoi m-a sărutat pe mine pe plajă, așa că acum e al meu. Alung cuvintele lui Henny Osterberg din minte.

— Unde locuiește Drake?

S-a împrietenit cu altă fată doar pentru că mă știe în Penzance. Petrece timp cu o cercetătoare din Rusia mai mare decât el pentru că se simte singur. Probabil vorbesc doar despre știință.

— Ea stă într-un loc mai izolat, în casa de dincolo de lac. Lucrează acolo și vine la universitate cu barca. Am înțeles că Drake își petrece mult timp acolo.

— Deci chiar l-am văzut ieri într-o barcă!

— Da, Flora, așa se pare.

Mai beau o gură de cafea. L-am văzut. Am făcut lucrul pentru care am venit aici, l-am găsit pe Drake. Am mers prin oraș până l-am găsit. De-abia pot să-mi stăpânesc bucuria, zâmbesc ca o idioată: îmi pun mâinile pe față să văd exact cât de larg îmi e zâmbetul. Și acum femeia asta îmi spune unde să mă duc ca să-l întâlnesc.

— Stă pe malul celălalt?

— Da, așa am înțeles. Longyearbyen nu e suficient de izolat pentru ea! E singura casă de acolo: se vede de pe ponton.

— Deci Drake e acolo chiar acum?

— Nu, nu te duce, draga mea. O s-o sunăm pe Nadia să aranjăm ca Drake să vină aici și să vorbiți. Dacă tatăl tău vine să te ia, cel mai bine e să rămâi în zonă deocamdată. Dar îmi dau seama că trebuie să vă întâlniți. Dacă nu, pur și simplu o să te întorci, nu?

— Probabil.

— Ai mâncat de dimineață?

— Nu. Să mă duc să iau ceva? Pentru amândouă?

Henny se uită la mine. Oricare ar fi testul, se pare că îl trec.

— Du-te, îmi zice și îmi întinde o bancnotă. Du-te la supermarket: trebuie să traversezi, să treci prin piață, în fața barului. Du-te la secțiunea de patiserie și ia ceva bun. OK? Poți

să iei și niște lapte? Dacă ai reușit să ajungi aici tocmai din Anglia, îmi închipui că poți să iei și niște mâncare de la magazin. Am încredere în tine.

Scriu pe o foaie de hârtie: *pateuri și lapte. Henny. Magazin*. Majoritatea semnelor de pe mână s-au șters, așa că scriu și acolo.

— Mulțumesc, Henny, ești foarte bună cu mine.

— Să vii direct înapoi și apoi vedem ce facem cu Drake și cum îl aducem aici să te vadă. Îți promit că o să găsim o soluție. Dar, Flora, trebuie să te întorci aici, bine?

— Da, vin imediat.

Îmi iau geanta, pun caietul și foaia cu lucruri pe care le știu înăuntru și plec din magazin. O iau la dreapta, pentru că aia e direcția în care e supermarketul cu raionul de patiserie și merg cuminte prin piață. Traversez și ajung direct la supermarket. Apoi continui să merg, pe drumul paralel cu magazinul lui Henny.

Încep să alerg. Mă simt prost că fac asta, mai ales că ea a fost așa de bună cu mine, dar tocmai mi-a zis unde pot să-l găsesc pe Drake, așa că nu am de ales: trebuie să ajung acolo înainte să mă găsească poliția.

De când am plecat de la hotel și până să ajungă Henny la magazin, am citit toată conversația cu Drake. Ard pe dinăuntru de atâta iubire. Drake e real. M-a sărutat pe plajă și apoi mi-a scris mesaje minunate. Chiar e aici și știu exact în ce casă e chiar acum.

Mi-a scris: **nu mă pot abține să nu mă gândesc la tine.**

Mi-a scris: **Îmi petrec mai mult timp decât ți-ai imagina gândindu-mă cum arăți dezbrăcată.**

Mi-a scris: **Corpul tău e perfect, știu că e.**

Mi-a scris: **Și eu te iubesc.**

Îl iubesc și el mă iubește pe mine. Chiar dacă există acea Nadia, vreau să merg cu el, să respir aerul pe care îl respiră el, să îl privesc în ochi. Vreau să-l ating cu buricele degetelor. Vreau să-i ating fața, părul, vreau să-i simt parfumul. Nu pot să merg acasă fără să fac asta.

Alerg înapoi pe ponton. Azi soarele strălucește pe cer, iar

norii sunt frumoși și pufoși și nu o să ningă. Dansează pe cer până când se vor hotărî să ningă mai încolo, mai departe.

Sunt multe bărci trase la mal, prinse cu sfoară de stâlpii pontonului. Un bărbat în salopetă albastră trebăluiește pe un vas mai mare și, când mă vede, îmi face cu mâna. Îi răspund la salut și încerc să îmi calculez repede următoarea mișcare. Trebuie să merg mai departe.

Henny a spus că e singura casă pe care o poți vedea. E o singură casă acolo, puțin mai departe de malul celălalt, la stânga. Cred că am mai observat casa asta și înainte. Mă așez, îmi scot caietul și scriu repede:

Scuze că ți-am împrumutat barca. Nu am furat-o, o s-o aduc înapoi. Uite niște bani pentru închiriere.

Merg încrezătoare spre cea mai apropiată barcă cu vâsle, trasă la capătul construcției de lemn și pun biletul și banii sub o piatră din apropiere. Desfac sfoara de parcă aș avea toate drepturile să fac asta. E prinsă doar de formă de un țăruș de metal, așa că îmi e foarte ușor. Nu știu exact ce ar trebui să fac în continuare, așa că pur și simplu mă arunc în barcă. Deși se mișcă, nu se răstoarnă.

Mi-e greu să scot vâslele de la locul lor și bineînțeles că nu am idee cum să le folosesc, dar reușesc să le bag în suportul de metal care le susține.

În soarele orbitor de aici, pornesc pe apa strălucitoare către iubirea vieții mele. Orice s-ar întâmpla, îl voi găsi, iar asta va schimba totul.

Bărbatul de la mal strigă ceva, dar nu mă uit înapoi. Se pare că am mai vâslit și înainte, pentru că brațele mele știu exact ce au de făcut și mă aplec înainte și înapoi în timp ce vâslele taie apa, folosindu-mă de ea ca să înaintez de parcă ar fi un declanșator.

Nu pare să fie real ce se întâmplă, dar cred că este. Sunt pe apă, alunec spre Drake, iar lumea s-a micșorat până nu mai există nimic în jurul meu. Asta sunt eu, Flora, și în sfârșit sunt curajoasă.

Soarele strălucește din dreapta, orbindu-mi privirea în partea

aia. Imediat cum las în urmă orașul și bărcile și bărbatul și mașinăriile, încerc să le uit. Două păsări zboară lângă mine o vreme. Sunt mici și le recunosc din fotografii, dar nu știu cum le cheamă. Au penele netede și strălucitoare, alb cu negru, iar ciocul curbat are dungi roșii și galbene. Sar pe apă până aterizează, ca mai apoi să își ia zborul din nou, folosindu-se de suprafața apei ca de o pistă, îmi place spatele lor negru, fețele albe și ciocurile roșii. Sunt prietenele mele. Le-am văzut în cărți, când eram mică.

L-am sărutat pe Drake și ne-am scris cele mai pasionale și minunate mesaje pe care le-a trimis vreodată cineva, în lumea asta sau în oricare alta. M-a iubit atunci și o să mă iubească și acum.

Cred că nu vâslesc cum trebuie. Îmi dau seama deodată că ar trebui să fiu cu spatele la Drake, la cabană. Vâslesc invers, hotărâtă să nu scap destinația din ochi. Asta nu merge deloc, iar brațele îmi urlă de durere. Mă mișc puțin în barcă până ajung cu fața spre oraș, dar ignor faptul că acum sunt două persoane care îmi fac semn de pe ponton.

E mult mai ușor să vâslesc așa și mă întreb dacă am mai făcut asta vreodată. Nu contează. Văd cum orașul devine din ce în ce mai mic, pe măsură ce mă îndepărtez. Și mai multe păsări aterizează lângă mine și câteva chiar înoată lângă barcă, ținându-mi de urât.

— Mulțumesc, le zic.

Papagali de mare. Se numesc papagali de mare. Sunt foarte mândră de mine.

— Mulțumesc, papagalilor, le zic.

Îmi spun că n-am pentru ce.

Drake e fix în fața mea. Vâslesc pe apa asta strălucitoare spre Drake Andreasson, dragostea vieții mele.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Ajung la mal unde văd o altă barcă la marginea pârtiei acoperite de zăpadă, așa că o trag și pe a mea tot acolo. Simt cum îmi ard brațele, dar într-un mod plăcut.

Stau locului o clipă și mă uit în sus. Casa e așa de aproape acum, trebuie doar să urc puțin pe deal, unde panta e încă lină.

Nu pot să mă opresc să mă gândesc sau să-mi fac griji. E-mailul primit astăzi de la Jacob îmi apare în fața ochilor. Fratele meu îmi spune să fiu eu însămi și să-mi trăiesc viața. Absorb toate cuvintele și mi-l închipui alături de mine, încurajându-mă pe măsură ce mă îndrept spre cabană și înainte să mă pot opri să nu bat la ușă. Bat tare, de patru ori la rând. E o casă din lemn acoperită de zăpadă, iar pe sub stratul gros se zărește și coșul de fum. Arată ca în povești. Ușa e neagră, jaluzelele nu sunt trase, dar nu mă duc să mă uit înăuntru. Stau pe loc și aștept.

Inima îmi bate cu putere. Ceva e pe cale să se întâmple. Tot aștept și aștept. Bat din nou. Aud pe cineva înăuntru.

*

Ușa se deschide încet, dar nu e nimeni înăuntru. Încep să pășesc, când deodată apare în fața mea.

Drake Andreasson, dragostea vieții mele, e chiar aici. Nu mai e nicio distanță între noi. Fug spre el. Asta e. Tot ce am făcut a fost pentru momentul ăsta. Mă arunc în brațele lui în timp ce lacrimile îmi șiroiesc pe obraji. Îi simt parfumul. L-am sărutat pe plajă. Îmi aduc aminte parfumul lui.

Mă ridică în brațe și mă sărută pe buze.

Nu face asta.

Face un pas în față, îmi pune o mână pe umăr și mă trage spre el.

Nu face asta.

Spune: „Flora, nu pot să cred că ești aici!”.
Nu face asta.

Ne uităm unul în ochii celuilalt și ne spunem tot din priviri.
Nu facem asta.

Mă împinge cu putere și îmi închide ușa în nas. Asta se întâmplă de fapt.

Îmi spune: *Ce naiba faci aici? Flora? Sfinte!* Îmi pune mâinile pe umeri, mă împinge și trântește ușa. Încerc să-mi pun piciorul în prag înainte să se închidă, dar nu mă mișc suficient de repede, așa că acum stau din nou singură, în zăpadă, uitându-mă la o ușă închisă. Aud cum o încuie.

Mă uit fix la ușă. Nu așa trebuia să se întâmple. Aud țipete în casă. Aud vocea lui Drake, apoi o voce de femeie care țipă la el. Nu știu ce să fac. Nu pot să gândesc sau să simt nimic, așa că stau nemișcată și aștept.

Când ușa se deschide iar, văd în prag o femeie frumoasă.

— Bună! îmi zice.

Pare să aibă accent american. Are părul lung și drept și arată ca o balerină.

Mă uit la ea, dar mi-am pierdut vocea complet.

— Vrei să intri? mă întreabă.

Aud vocea lui Drake undeva în spatele ei:

— Nu intră deloc! spune el. E o psihopată.

Femeia îmi pune o mână pe braț și mă invită înăuntru.

— Hai, zice. Hai înăuntru și spune-ne ce se întâmplă.

Apoi se întoarce spre Drake:

— Nu reprezintă o amenințare, idiotule. Uită-te la ea. Nu poți să îi trântești ușa în nas, Drake. Ce naiba se întâmplă?

Drake nu se uită la mine. Poartă ochelarii cu ramă groasă. Părul lui e puțin mai lung și mai ciufulit decât atunci când m-a sărutat pe plajă. Poartă blugi și un tricou bleumarin și brațele îi sunt mai musculoase decât erau în mintea mea.

— E nebună, spune.

Încerc să mă prefac că nu a spus asta. Încerc să înțeleg cum se poate ca totul să meargă așa de prost. Am făcut ce trebuia să fac.

L-am găsit pe Drake. Îmi amintesc că m-a sărutat și că mi-a scris cuvinte incredibile care încă îmi sunt întipărite în minte. Nu înțeleg de ce se poartă acum așa de îngrozitor.

— Drake – e tot ce pot să îi spun.

Sunt în casă acum. Femeia închide ușa în urma mea și stăm într-un hol mic cu două haine atârnate într-un cui. E cald.

— Am vrut să vin să te găsesc pentru că…

Trag adânc aer în piept. Este cel mai important lucru pe care l-am făcut vreodată.

— Pentru că te iubesc și tu mă iubești pe mine. M-ai sărutat pe plajă, îmi aduc aminte. Tu m-ai ajutat să-mi aduc aminte. Doar datorită ție. Văd că…

Dar nu pot să termin propoziția, pentru că nu știu ce să spun. Dau din mână, să-i arăt că văd că e o femeie frumoasă lângă mine. Îmi ating pielea imperfectă.

— Flora.

Mă uit la el. Mă uit în ochii lui, încercând să-l cuprind cu totul. Se uită și el în ochii mei timp de o fracțiune de secundă, apoi își ascunde privirea.

— Flora, spune din nou.

Pare că se simte incomod. Încerc să mă uit în ochii lui, dar e imposibil, dat fiind că el își fixează privirea pe toate obiectele din încăpere, mai puțin pe fața mea.

— Uite, am auzit că ești în oraș. Chelnerul din cafenea mi-a spus că mă caută o fată, și când a descris fata, blondă și cu mâinile pline de scris, părea că tu ești. Dar… nu mi-am închipuit nicio secundă că se poate să fii chiar tu. Nu tu. Nu Flora Banks. Nu prietena lui Paige.

Se strâmbă.

— Părinții tăi știu că ești aici?

— Da, Drake, am venit să te găsesc pentru că te iubesc.

— Da, ai mai spus asta. Dar… Flora. Uite. Nu știu ce crezi tu că se întâmplă aici.

— M-ai sărutat pe plajă și mi-ai scris mesaje frumoase.

Se uită în ochii mei câteva clipe. Deschide gura, dar o închide repede la loc, se întoarce și pleacă. Mă întorc spre femeie, spre Nadia.

— Nadia, nu-ți face griji, îi spun.

Vocea îmi sună ciudat, pentru că nu știu cum altfel să fiu. Trebuie să spun ce vreau cât pot de repede, cât încă mai am informația în minte, pentru că am impresia că lucrurile nu stau niciodată acolo.

— Asta s-a întâmplat înainte să te cunoască pe tine, îi zic. Înainte să vină aici. Înainte să plece din Penzance a dat o petrecere, iar după petrecere eu m-am dus pe plajă și el a venit după mine și ne-am sărutat. Mi-a zis niște lucruri minunate, mi-a dat pietricica asta.

O scot din buzunarul hainei mele, acolo unde o țin mereu, și le-o arăt amândurora.

— Pietricica asta neagră.

Știu că și a doua pietricică e acolo, dar ăsta nu e cel mai bun moment să i-o dau. O să fac asta odată ce lămurim tot.

— Flora, spune Drake. Nu eu ți-am dat pietricica aia, ci era în camera mea. Ai fost în camera mea din Penzance și ai luat-o. Eu nu ți-am dat nimic. Dar tu ai fost în camera mea și ai luat o groază de lucruri. Așa mi-a zis mătușa Kate. Paige trebuia să meargă să strângă tot, dar nu s-a mai dus.

Scutur din cap ca să scap de toate lucrurile greșite pe care le zice.

— Apoi a venit aici, dar mi-a scris un e-mail. I-am răspuns și de atunci ne-am tot dat mesaje. A fost incredibil. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva.

Mă întorc spre Drake și mă uit la el.

— Mi-ai spus cele mai frumoase lucruri. M-ai făcut să mă simt normală. Mai mult decât normală. M-ai făcut să mă simt… vie. Vie și diferită, într-un mod minunat, nu într-unul ciudat. Și îmi amintesc sărutul nostru. Tu m-ai ajutat să-mi amintesc.

— Flora…

— Și apoi m-ai întrebat dacă nu pot să vin aici. Tocmai am recitit mesajele, așa că știu sigur că asta ai zis. Nu poți să-mi spui că nu s-a întâmplat, pentru că le am pe toate aici. Și chiar am venit aici pentru că ești cel mai bun lucru din viața mea, pentru că încă îmi amintesc cum ne-am sărutat pe plajă. Îmi amintesc. E singurul lucru care nu dispare. Și asta pentru că tu

ești singura persoană care m-a iubit pentru cine sunt, care nu a vrut să mă transforme într-un om obișnuit, care nu mi-a spus că singura mea șansă e să încerc să fiu obișnuită. Tu și fratele meu Jacob. Toți ceilalți mă mint. A trebuit să te găsesc. Uite – am numele tău pe braț.

Îmi suflec mâneca și le arăt.

Drake se strâmbă, Nadia se uită fix.

Îl împinge și îmi pune o mână pe umăr.

— Vino și stai jos, Flora, spune.

Are accent american, dar e din Rusia. E Nadia, cercetătoarea din Rusia: îmi aduc aminte cuvintele lui Henny.

Îmi dau seama că plâng, lacrimile îmi curg șiroaie pe obraji, îmi ating fața – nu e așa de plină de bube cum mă așteptam.

În sufragerie e cald și bine. Pereții sunt roșu închis, canapeaua și scaunele sunt moi și acoperite de perne, pe jos stau un covor și două radiatoare, iar în colț se află un birou cu un calculator și un teanc de hârtii. Pe fundal se aude muzică, o melodie tărăgănată cântată de un bărbat cu voce gravă.

Nadia mă duce spre canapea și îmi face semn să iau loc.

— Haide, Drake, zice, pentru numele lui Dumnezeu. A venit aici pentru tine. Și-a crestat *numele tău pe braț*. Fă ceva!

— Dar, Nadia, răspunde el pe o voce joasă, de parcă nu ar vrea să-l aud, efectiv n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbește. E prietena lui Paige, cea fără memorie. Ți-am zis despre ea. Părinții ei încearcă s-o țină închisă în casă, ei chiar o mint, aici are dreptate.

Nu pot să vorbesc din cauza lacrimilor.

— Ei bine, dacă zici că o țin în casă, se pare că nu fac o treabă prea bună, nu? Pe cine putem să sunăm? mă întreabă și se întoarce spre mine. O să-ți aduc ceva de băut, tu doar stai aici. E OK. O să fii OK. Drake, pentru numele lui Dumnezeu, vorbește cu ea. Nu e zdravănă, dar nici periculoasă nu e. Fii bun. E tânără. Nu pot să cred că tocmai ai aruncat-o afară, în zăpadă.

În timp ce Nadia se duce la bucătărie, Drake se așază lângă mine pe canapea. Mă bate ușor pe umăr, așa că mă aplec pe pieptul lui și plâng și mai tare, fără să mă pot opri. Pot să simt cum tricoul lui devine din ce în ce mai ud din cauza lacrimilor

dar tot nu pot să mă opresc. Miroase exact așa cum îmi aminteam.

— Flora, îmi zice când iau o pauză să respir, Flora, haide să vorbim puțin despre asta. Vrei să te calmezi ca să vorbim?

După un efort uriaș, reușesc să mă liniștesc puțin. Respir adânc, dar cu fiecare suflare mă cutremur toată. Vreau să mă învârt, să dispar în mine însămi, să am din nou trei ani sau poate șapte, să mă trezesc într-un alt timp și într-un alt spațiu, dar fac un efort să rămân aici. Nu mă îndrept spre tavan. Asta e important.

Sunt cu Drake. Trebuie doar să zic cuvintele potrivite în ordinea potrivită și totul o să fie perfect.

— Flora, îmi spune, nu știu ce crezi tu că s-a întâmplat între noi, dar nimic nu e adevărat. Erai prietena lui Paige. Atât. Nu te-am sărutat niciodată pe plajă, Flora. Nu ți-am zis niciodată să vii aici.

Mă uit în ochii lui căprui. Părul îi cade puțin pe față. S-a îndepărtat de mine cu câțiva centimetri, astfel încât nu ne mai atingem. Mi-aș dori să mă ia în brațe, dar știu că asta nu o să se întâmple.

Chiar m-a sărutat pe plajă. Așa a fost. Nu o să las lucrurile așa. Știu că m-a sărutat pentru că îmi aduc aminte.

— Ba m-ai sărutat. Stăteam acolo și ai venit și mi-ai spus lucruri frumoase. Paige știe. De-aia nu mai vorbește cu mine acum.

— Da, spune și oftează adânc. Da, aici devin complicate lucrurile. Sfinte. Ultimul lucru la care mă așteptam era ca totul să mă urmărească până aici. Uite, Paige mi-a trimis o grămadă de e-mailuri furioase când am ajuns aici, mă acuza că m-am culcat cu tine, îmi spunea că știe tot. M-a făcut în toate felurile, acuzându-mă că am profitat de un om vulnerabil ca tine, că v-am stricat prietenia, că sunt un nemernic egoist. Lucruri de genul ăsta. Chestia e că are dreptate să fie supărată pe mine. Chiar am fost pe plajă în Penzance în noaptea aia și am sărutat o fată. Nu sunt foarte mândru de asta. Am sărutat-o pe Lily. Era și ea la petrecere, o prietenă de-a verișoarei mele. Era pe-acolo și eu eram beat și urma să plec din Cornwall pentru totdeauna

și… da, am sărutat-o. Dar a fost Lily, nu tu. Apoi m-am uitat în jur și te-am văzut, sprijinită de balustradă, uitându-te la noi. Știam că o să-i spui lui Paige.

Minte. Știu că minte, i se citește pe față.

— Dar nu am crezut că ai putea să-i zici lui Paige că te-am sărutat *pe tine*. Îmi pare rău că te-a bulversat așa de tare. Bine? Îmi pare rău. Chiar îmi pare.

Nadia e în fața noastră. Nu sunt sigură de când stă acolo. Când mă uit la ea, îmi dă un pahar plin de un lichid închis la culoare.

— Bea-l, spune. E coniac. Îmi pare rău că trebuie să treci prin asta. Cred că ești foarte curajoasă și că Drake e un idiot.

— Minte, îi spun. Știu că m-a sărutat, îmi aduc aminte. Știu ce mi-a spus.

Nu pot să reproduc conversația pentru că mă simt umilită, în schimb trag aer în piept și spun:

— Și mai sunt și toate mesajele pe care mi le-a trimis. Mi-a scris cele mai frumoase e-mailuri. Era diferit față de cum e acum.

Mă uit lung la el și adaug:

— Complet diferit. Știu că le-a scris, pentru că le-am citit pe toate azi-dimineață.

— Jur că nu ți-am trimis niciun e-mail. Nici măcar unul, zice și se uită la Nadia. Asta chiar e adevărat, serios.

— Eu ți-am trimis un mesaj.

L-am văzut pe telefon acum o oră. Știu sigur că l-am trimis.

— N-ai cum să ai numărul meu de aici. Numărul meu din Anglia nu mai merge. Chiar dacă mi-ai trimis un mesaj, nu l-am primit.

Nadia e foarte aranjată, poartă blugi mulați și o bluză neagră cu paiete. Nu arată deloc ca cineva care locuiește într-o cabană izolată, într-un loc înghețat.

Îmi iau geanta.

— Am e-mailurile chiar aici.

Cât timp îmi caut caietele, îmi dau seama că există o șansă mare să fi făcut vreo tâmpenie și să le fi pus în altă parte, poate le-am scos să i le arăt lui Henny sau poate le-am aruncat în

marea înghețată. Cu toate astea, aici sunt.

— Uite.

Nu știu exact cui să-i dau foile. În cele din urmă i le dau lui Drake, pentru că sunt ale lui. Nadia se înghesuie lângă el pe canapea, așa că mă dau mai încolo să îi fac loc. Drake nu se apropie de mine, așa că Nadia se așază în locul lăsat liber.

Drake al meu, dragostea vieții mele, vrea să stau cât mai departe de el.

Drake se uită pe propriile lui cuvinte, pare să se simtă stânjenit, apoi i le dă Nadiei, se ridică de pe canapea și începe să se miște prin cameră. Nu mai pot să mă uit la el. Nu știu ce să cred. N-am nici cea mai vagă idee dacă într-adevăr a fost o fată pe nume Lily la petrecere sau dacă nu cumva spune ce vrea pentru că știe că nimeni nu m-ar crede pe mine în locul lui.

Nadia citește fiecare cuvânt.

Drake deschide calculatorul.

— Uite, spune. Adresa pe care o ai tu acolo nu e a mea. Mesajele alea sunt trimise de pe DrakeAndreasson@hotmail.com. Adresa mea e – se uită scurt la mine, apoi își mută repede privirea – pe Google. Nu cred că mai folosește cineva Hotmail, nu?

— Așa e, îmi spune Nadia cu blândețe. Asta nu e adresa normală a lui Drake, dar – se uită atent la el – dar poate are una despre care eu nu știu. Drake, dacă ai scris mesajele astea, e OK. *Chiar* nu-mi pasă. Dar îmi pasă dacă îți bați joc de o fată bolnavă. De asta chiar îmi pasă foarte mult.

— Nu eu le-am scris. Adică, doar știi că nu am fost niciodată la stație, nu? Nu am scris niciun cuvânt.

— Atunci cine le-a scris? întreb.

Răstorn paharul cu coniac pe care mi l-a dat Nadia și mă ridic. Sunt furioasă.

— Uită-te la ele. Există. Am venit aici, în locul ăsta înghețat, datorită mesajelor ăstora. Înseamnă totul pentru mine. Mi-au schimbat universul. Am venit aici să te găsesc. Mi-ai spus *Lucrurile ar sta cu totul altfel dacă ai fi aici.* Ei bine, iată-mă. Știu că nu vrei să mă vezi, dar nu poți să stai aici și să mă minți în față în halul ăsta. Toată lumea mă minte cu excepția lui Jacob și nu

mai suport. Mesajele astea sunt adevărate. Uită-te! O să-ți arăt, o să ți le arăt în contul meu. Sunt în inbox-ul meu.

Se dă la o parte de la calculator. Sunt mistuită de furie. Îmi tremură degetele. Mă așez pe scaunul care pare să fie special, căci n-are spătar.

Am urcat în tavan, mă uit la mine însămi. Degetele îmi aleargă nebune pe tastatură. Nadia se ridică și vine în spatele meu, alături de Drake. El îi întinde mâna, dar ea se dă la o parte. Nu se uită deloc frumos la el.

Se uită la ecran. Înlemnește.

Și ea se uită la ecran. Și ea înlemnește.

Mi-am reintrat în trup și mă uit și eu la ecran. Încerc din răsputeri să nu înlemnesc la rândul meu.

— Uitați, zic, deși îmi dau seama că ceva e cât se poate de greșit. Simt cum îmi tremură vocea. Uitați-le. Mesajele. Sunt chiar aici.

Mă uit la căsuța de pe ecran, dar toate mesajele vin de la Flora Banks. Asta nu poate să fie contul meu. Am făcut ceva greșit.

Mă uit în partea de sus a ecranului și văd că e contul lui DrakeandrAasson@hotmail.com. Sunt toate mesajele corespondenței noastre, absolut toate.

— Ai contul ăsta pe calculatorul tău, îi spun, dar vocea mi se stinge.

— Flora! spune Drake nervos. Tu singură te-ai logat. Tu, cu mâna ta. Tu ai scris mesajele. Tu ai creat toată nebunia asta și ai venit aici. M-ai urmărit, când tu nici nu ai voie să ieși din casă singură. Niciodată. Chem poliția să vină să te ia chiar acum. Tu…

Se oprește și respiră adânc.

Mă uit la ecran. Degetele mele tocmai au făcut asta, m-au dus direct în contul lui Drake. Încerc să mă gândesc la o altă explicație. Era deja acolo, pe ecran. S-a logat în timp ce Nadia citea mesajele printate, să încerce să le șteargă.

Eu am scris mesajele.

Nu se poate să le fi scris eu. Eu le-am primit. Nu se poate să

le fi și scris.

— Încetează, Drake, zice Nadia. Tu auzi ce zici?! Pentru numele lui Dumnezeu. Fata asta nu e normală, are nevoie de ajutor. Are nevoie să avem grijă de ea. Dar da, ar trebui să sunăm la poliție, pentru că ei o să ne ajute să avem grijă de ea.

— Nu, le zic și mă ridic în picioare. Nu sunați pe nimeni. Nu faceți nimic. Uitați. Uitați tot. Plec singură.

Îmi iau haina. De pe un scaun și fug pe ușa de la intrare. Niciunul din ei nu încearcă prea mult să mă oprească.

— Ești pur și simplu… o aud pe Nadia spunându-i în timp ce ies.

Continuă să vorbească, dar nu mă uit înapoi.

Nu pot să mă întorc, așa că fug în direcția opusă. Cele două bărcuțe sunt trase la mal în fața mea, dar eu o iau spre cărarea mai abruptă din spatele cabanei. Soarele strălucește pe cer. Cu cât merg mai mult, cu atât mai greu devine urcușul. Bolovani străpung zăpada din loc în loc. Ceva ce seamănă cu o vulpe fuge de mine în depărtare.

Sunt pe vârful unui deal și, deși știu că am făcut ceva îngrozitor, nu am nici cea mai vagă idee ce.

Acum un minut sau poate acum o oră știam, dar mi s-a evaporat complet din minte și nu am avut timp să scriu, așa că acum s-a pierdut pentru totdeauna. Știu că trebuie să stau departe, dar nu știu exact de ce sau de cine mă ascund.

Stau sus pe o creastă, într-un loc așa de frumos și de înghețat încât îți taie răsuflarea. Dacă mă uit în jos, văd într-o parte o apă și două bărci cu vâsle trase la mal. În cealaltă parte nu e nimic, doar munți cât vezi cu ochii. Cerul e de un albastru intens, iar soarele strălucește orbitor. Pe pământ s-a depus un strat subțire de zăpadă, dar mi-e cald, pentru că port o haină groasă de blană. E un loc luminos, acoperit de omăt. Nu se poate să fie adevărat. Sigur sunt într-un loc în mintea mea, sigur mă ascund.

Când mă uit în spate, văd în depărtare o cabană, aproape de bărci: de acolo vin, m-am împleticit până în vârful dealului, cât mai departe de ce se află înăuntru. Nu ar trebui să fiu aici

singură, știu că e periculos.

Dar prefer să înfrunt sălbăticiunea decât să mai stau în cabană.

Aici nu sunt deloc copaci, așa că trebuie să trec de creasta asta ca să mă pot ascunde. Odată ce fac asta, ajung în pădure. Nu o să mai fie nimeni în afară de mine, de munți, de stânci și de zăpadă. Stau pe marginea crestei și iau din buzunarul hainei două pietricele netede. Nu știu de ce fac asta, dar știu că e esențial. Amândouă sunt negre și îmi încap aproape perfect în palmă. Arunc pietrele pe rând, cât de departe pot și mă uit cu satisfacție la cum dispar printre stâncile acoperite de zăpadă.

Curând voi dispărea și eu. Voi găsi un loc în care să mă ascund și nu mă voi mișca până când nu îmi voi aduce aminte ce am făcut. Nu mă interesează cât o să dureze. Probabil o să stau aici, în locul ăsta înghețat, pentru tot restul vieții.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

— Flora!

Cineva îmi strigă numele în depărtare, dar de-abia îl aud. Nu știu cine e sau ce face: știu doar că nu vreau să văd pe nimeni.

Vreau să dispar, să alunec prin timp și spațiu, să plutesc spre cer. Vreau să-mi las corpul în urmă.

Deja am făcut asta. Sunt singură în locul înghețat. Nu e real, nimic din ce se întâmplă nu e real. Pot să stau aici, în zăpadă în locul înghețat, sub cerul albastru, pentru totdeauna.

Am sărutat un băiat pe plajă. Îmi suflec mâneca și văd că mi-am crestat numele lui pe piele. Nu vreau să mai văd literele, așa că iau un pumn de zăpadă și încep să frec, poate așa o să dispară.

Când cineva se așază lângă mine, nici măcar nu ridic privirea.

— Aici erai! Iisuse!

E un bărbat pe care nu-l știu. E un bărbat care nu e Drake. E un bărbat cu păr pe față și pe cap, așa că mă îndepărtez puțin de el. Poate am chemat cu puterea minții un asasin care să vină și să elimine odată partea asta din mine care stă în zăpadă.

— Salut! spune ucigașul meu. Haide, hai să mergem. Toată lumea te caută.

Se ridică și strigă ceva, într-o limbă ciudată. Îmi întinde o mână, să mă ajute să mă ridic, dar nu i-o apuc. Se uită în jur, apoi se așază iar și își pune o mână pe mâneca mea. Are un semn maro pe față și, pentru un ucigaș, pare un om chiar blând.

— Haide, Flora. Nu poți să stai aici. Nu ești în siguranță. Doar nu vrei să mori, nu?

Dau din umeri.

— OK, bine, poate tu vrei, dar eu și toți ceilalți oameni care te căutăm nu vrem asta. Haide, trebuie să mergem undeva la căldură.

Nu mă clintesc.

— Îți aduci aminte de mine?

— Nu.

Nu are niciun rost să mă prefac.

— Sunt Toby. Ți-am vândut o groază de cafea, deși de obicei nu-ți iau banii. Ne-am văzut în fiecare zi, în ultimele patru zile.

Scutur din cap.

— Rămân aici.

Se așază lângă mine.

— Ai băut prea mult și asta e vina noastră. A mea și a lui Agi. Dar ăsta nu e un motiv suficient de bun să faci asta. Viața ta e grea, ți-a fost greu. Tuturor ne e. Se întâmplă. Hai înăuntru să vorbim. Sunt mulți oameni care țin la tine.

Bărbatul are o figură de om bun și zice lucruri frumoase, dar nu-l vreau aici.

— Spune-le să plece.

— Nu o să plece. Uite, Flora, trebuie să mergem înăuntru pentru că aici nu ești în siguranță și îi pui în pericol și pe cei care te caută.

— Nu merg.

— Ba da.

Se uită în jur, sperând evident să apară cineva care să-i dea o mână de ajutor.

— Uite, dacă trebuie, o să te iau pe sus și o să te duc acolo. Sunt urși pe-aici și am auzit tot felul de povești îngrozitoare. Te iau cu forța dacă nu vrei să vii cu mine.

— Nu sunt o fetiță.

Sunt o fetiță. Am fost o fetiță toată viața. Oamenii mari iau copiii pe sus când refuză să facă ceva. Am șaptesprezece ani, dar parcă dau înapoi, întineresc. În curând nu o să mai exist deloc.

— Mereu am crezut că ești extraordinară, Flora, de când te-am cunoscut. Mi-am dat seama imediat că ești diferită. Ai ajuns singură în Spitsbergen pentru un băiat. Mi-ai tot povestit despre el, despre cum te-a ajutat să-ți amintești, despre cum trebuia să-l găsești repede, înainte să te găsească ai tăi pe tine. Ești o persoană care chiar face ce are de făcut. Ai găsit băiatul. Nu poți să renunți acum. Ai amnezie, dar trăiești. Îți poți trăi viața.

Mi-a mai spus cineva cuvintele astea o dată.

— Nu pot, îi zic. Renunț. Du-te înapoi, te rog.

— Nu ești în siguranță aici, Flora. Eu măcar am o pușcă.

— O să mă împuști?

— Nu, o am pentru că suntem pe teritoriul ursilor.

— Ai împușcat vreodată un urs polar?

— Nu. A trebuit să învăț să folosesc una când am fost într-o excursie de ski prin țară. Dar chiar se întâmplă lucruri oribile, așa că nu e bine să fii aici, de una singură. E și mai rău iarna, că nu vezi nimic. Îți poți imagina cum e aici pe timp de iarnă?

— Acum trebuie să fie iarnă. E frig.

— Suntem în toiul verii, îmi spune și zâmbește. Ai observat că nu se întunecă niciodată?

— Am crezut că asta e doar în capul meu.

— Vara nu se întunecă niciodată. Iarna nu se luminează niciodată. Îți jur, e întuneric ca noaptea din noiembrie până în februarie, când începe să răsară soarele. De-abia în martie vedem primele raze și atunci e petrecere generală. E mult mai ușor să fii fericit. Să nu vii niciodată aici iarna.

Mă cutremur.

— Nu o să vin.

Îmi scot pixul și îmi suflec mânecile cât pot de mult și scriu: *NU VENI ÎN SVALBARD IARNA.* Asta poate fi una dintre regulile mele.

Îmi face semn din cap.

— Deci, hai să ne întoarcem.

Scutur din cap. Încerc să-i spun că nu pot, dar se pare că mi-am pierdut vocea. Mă ia de după umăr și, surprinsă că e un om în carne și oase, mă sprijin de el. Mă chinui să mă opresc din plâns, deși nici măcar nu mi-au dat bine lacrimile.

— Sunt o inutilă, îi spun. Nu pot să fac nimic. Nu sunt o persoană adevărată, pentru că nu știu ce se întâmplă în jurul meu. Habar n-am ce fac aici. L-am sărutat pe Drake pe plajă.

Mă uit la el, așteptând să-mi confirme. Îmi amintesc că l-am sărutat pe Drake pe plajă. Cumva tocmai amintirea asta m-a adus aici, în zăpadă, de una singură.

Soarele mă orbește, îmi bate fix în ochi. Privesc drept în față pentru că nu suport să mă uit la străinul de lângă mine în timp ce zic toate lucrurile astea. Nici nu mă interesează cui i le spun,

dar simt nevoia să îi zic cuiva tot.

— Nu sunt om, continui. Pur și simplu exist, ca un animal.

— Scuze că îți spun așa direct, răspunde bărbatul pe un ton calculat, dar cred că vorbești prostii. Crezi că nu simțim cu toții asta? Că suntem nebuni, că nu suntem oameni adevărați, că nu existăm? Cu toții simțim asta din când în când. Îmi aduc aminte ce am vorbit când ți-ai pierdut geanta. Și ce? Tu nu-ți aduci aminte și asta e probabil chiar mai bine. Nu mă face cu nimic mai bun decât tine. Nu te cunosc așa de bine, dar uite ce văd când mă uit la tine. Văd o fată care a trecut printr-o traumă severă. Cineva pe care, se pare, părinții o țin închisă în casă, s-o protejeze. Dar înăuntru e un adevărat personaj, un călător, iar memoria ei despre acest Drake a adus-o până aici. Flora, eu cred că ai venit aici nu ca să-l găsești pe Drake, ci ca să te găsești pe tine însăți. Nu a fost niciodată vorba despre Drake – fie vorba între noi, oricum nu prea are față de erou romantic – ci despre tine. Nu cumva ai venit aici pentru că l-ai auzit vorbind despre locul ăsta și ceva te-a atras la el? Eu am venit din Oslo pentru că Svalbard m-a atras, și eu nu sunt deloc tipul aventurier. Ca și tine, am simțit nevoia să vin aici. Avem nevoie de locul ăsta.

Face un semn către linia orizontului, către stânci, către zăpadă, către pustietatea care pare să nu se mai termine.

— Trebuie să fim particule mici în această natură vastă, la Polul Nord. Ziua polară, întunericul din miez de zi, aurora boreală, toate te-au strigat, iar tu ai venit. Singură. Ești cea mai curajoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Mă uit lung la el.

— Spui doar așa.

— Chiar vorbesc serios. Te admir. Ești mult mai bună decât ce consideri tu că înseamnă un „om normal" pentru că tu trebuie să treci prin atât de multe, dar ai reușit. Acum însă, hai, ridică-te, vino cu mine, hai înapoi la cabană, dar încet de tot – tocmai am văzut un urs polar și, crede-mă, pot să alerge repede. Trebuie să plec de-aici imediat.

*

Ajungem în fața ușii și, bărbatul al cărui nume nu-l știu (sau cel puțin, nu cred că-l știu) mă împinge înăuntru, închide ușa după mine și fuge înapoi pe deal. E mai curajos decât pare omul ăsta bărbos care mi-a dat cafea.

— Casa lui Drake, zice. Hai, intră. Șase oameni te căutau și acum a apărut o ursoaică prin apropiere. Cred că are pui, ceea ce înseamnă că e și mai periculoasă. Așteaptă înăuntru, lângă ușă. Cum intră cineva, asigură-te că ușa e bine închisă. Mai avem de găsit cinci oameni. Mă duc după ei să le zic că ești bine.

Stau în casă, paralizată. A spus că e „casa lui Drake". Asta înseamnă că Drake e aici. Dacă cineva e mâncat de urs în timp ce mă caută pe mine, o să ies afară, o să găsesc ursul și o să mă ofer pe tavă. Și dacă ursoaica e împușcată, tot vina mea o să fie. N-a făcut nimic greșit, e doar o ursoaică.

Sper că nu am omorât pe nimeni cu deciziile mele proaste. Se poate să o fi făcut, totuși. Mă sperie faptul că nici măcar nu mi-aș aminti dacă s-ar întâmpla asta. Chiar dacă ursoaica sfâșie pe cineva din cauza mea, o să uit imediat și o să-mi văd de viață și nimeni nu o să-mi spună.

După câteva minute, ușa se deschide cu putere și dau buzna două femei. Mă uit lung la ele. Nu le cunosc.

Una dintre ele, care seamănă cu o balerină, pune o pușcă într-un dulap de după ușă și-l încuie.

— Flora, te-ai întors, spune cealaltă, care poartă ochelari.

Mă strânge în brațe.

— O, Slavă Cerului, Flora, ce veste bună! O, Flora! Îmi pare așa de rău că te-am lăsat să bei bere.

Ar trebui s-o știu, dar nu o cunosc.

— E un urs afară, îi zic.

— Da, spune cealaltă femeie. Stai jos, e OK. Toby și ceilalți știu ce fac. Îți promit, o să-i aducă pe toți înapoi, e mai puternic decât pare.

Pare agitată.

Mă așez pe jos, lângă ușă. Vreau să văd când se mai întoarce cineva. Femeia cu ochelari se așază lângă mine și mă ia de mână.

— Sunt eu, spune, Agi, prietena ta.

Agi. Încerc să-i înregistrez numele în memorie.

Următoarea persoană care intră pe ușă e Drake. Inima începe să-mi bată puternic când îl văd: e Drake al meu. L-am sărutat pe plajă. Îl iubesc. Lângă el e o femeie mai în vârstă, dar tot ce văd e băiatul pe care îl iubesc.

E Drake. Mă împiedic când dau să mă ridic. Drake! Am venit în Svalbard să-l văd pe Drake și acum e aici. Merg spre el, cu respirația tăiată. O să-mi vindece mintea și o să facă totul să fie bine.

— Drake, șoptesc.

Se uită la mine, dar văd că îi e teamă.

— Drake, spun din nou.

Cu un gest ciudat, mă ia după umăr și mă conduce într-o altă cameră cu un covor și o canapea frumoasă. Mă așază pe ea. Femeia care seamănă cu o balerină iese din cameră.

— Flora, îmi zice, nu-ți amintești, nu?

Scutur din cap. Nu-mi amintesc.

— M-ai sărutat pe plajă, îi spun. Asta îmi amintesc.

— Nu te-am sărutat pe plajă. Crezi că îți aduci aminte, dar nu e adevărat. Crezi că ți-am scris mesaje, dar nici asta nu am făcut. Tu le-ai scris singură. Totul a pornit din capul tău. Îmi pare rău, Flora. Dar mă bucur că ești bine.

Nu mă uit la el, nu pot. Îmi dreg vocea și încerc să mă dau la o parte.

— Îmi pare foarte, foarte rău, continuă. Când ai venit aici, puțin mai devreme, nu m-am purtat prea frumos cu tine. Îmi cer scuze. Ai fugit și, când am văzut că nu ai luat barca, a trebuit să-i sunăm pe Henny și pe ceilalți să te căutăm. Credeam că ai dispărut pentru totdeauna. Ar fi fost numai vina mea. Mă bucur că ești bine.

Nu mai suport sunetul vocii lui. Ceva se declanșează în mintea mea și nu mai sunt îndrăgostită de el. Acum nici măcar nu îmi pot închipui ce a fost în mintea mea. Nu îl iubesc. Nu îl cunosc. E un străin și nu știu ce să îi spun. Nu l-am sărutat pe plajă. Nu aș vrea să-l sărut pe băiatul ăsta și nici el pe mine.

O să-mi fie dor să simt ceva pentru cineva. O să-mi fie dor de gândul că am o amintire adevărată. Nu o să-mi fie dor de Drake,

pentru că băiatul ăsta nu e Drake cel din mintea mea. Eu l-am inventat – bucățică cu bucățică.

— E OK, îi spun.

Mă frec pe braț, acolo unde știu că numele lui e crestat pe pielea mea.

— Serios.

— Da?

— Da. Am avut două pietricele, dar le-am aruncat.

— Obișnuiam să adun pietricele frumoase, în Penzance. Doar pentru că erau acolo. De-asta le aveai – erau în casa mătușii Kate.

— Nu tu mi-ai dat mie una?

— Nu. Te-ai dus acasă la Jon și la Kate, așa mi-au zis. Urma să te întorci să-mi iei și restul lucrurilor, dar se pare că ai ajuns aici în schimb.

— Am fost la ei acasă?

— Da.

— O!

Mă bucur că am aruncat pietricelele. Nimic nu e ce credeam.

*

Femeia care seamănă cu o balerină e o cercetătoare din Rusia pe nume Nadia și asta e casa ei. Face cafea pentru toată lumea, apoi dă din mână în mână o băutură caldă despre care Agi zice că e coniac. Beau tot ce mi se dă. Drake dispare în altă cameră, ceea ce mă bucură. Credeam că îl știu pe Drake, dar e un străin.

Va trebui să-mi scriu un bilet mare despre asta, în caz că mă fac iar și iar de râs. E absolut vital să-mi aduc aminte să nu-l mai caut. Trebuie să scriu asta cât de repede. Îmi caut geanta, pe care o văd într-un colț. Mă duc repede să o iau și mă așez înapoi pe canapea.

— De cât timp îl știi pe Drake? o întreb pe Nadia, de parcă timpul înseamnă ceva.

Dă din umeri.

— De câteva săptămâni. Lucrurile merg altfel pe aici. Aproape s-a mutat cu mine, dar nu e chiar…

Pare că vrea să zică mai mult, dar se oprește, ceea ce e bine – oricum nu vreau să știu.

Nimeni nu zice nimic. Încă mai e o persoană afară, cu bărbatul pe nume Toby care face cafea și știe să împuște un urs și care a fost mai drăguț cu mine decât oricine în afară de Jacob, și eu nici măcar nu știu cine e. Simt că absolut toate persoanele pe care le-am cunoscut la Cercul Polar sunt în camera asta.

Îmi închid ochii strâns. Vreau să ies din corpul meu, să plutesc departe, să urc înapoi pe cărare și să mă uit la urs, la oameni, la Toby, cu tot cu pușca lui. Sper să nu fie nevoie ca ursoaica să moară. Încerc din răsputeri, dar rămân aici, prinsă în propriul trup. Iau din geantă un pix și un caiet și scriu: *NU L-AM SĂRUTAT PE DRAKE PE PLAJĂ ȘI NU MI-A SCRIS NICIUN E-MAIL.* Nu am voie să uit asta. Apoi încep să citesc cele mai recente notițe.

*

De afară se aude o împușcătură al cărei ecou răsună prin aer. Tresar și îmi scap caietul pe jos. Toată lumea e tensionată, simt asta, dar nu mă uit la niciunul, pentru că nu vreau să le văd fețele îngrijorate.

Mă ghemuiesc pe canapea, cu capul pe genunchi. Sângele o să păteze zăpada imaculată. Un urs, aflat în habitatul lui, care pur și simplu căuta mâncare, tocmai a fost împușcat din cauza mea. Îmi vine să plâng. Vreau să ies iar afară, în zăpadă, unde mi-e locul. Vreau să găsesc trupul ursoaicei. Toby spunea că are pui. Mă întreb ce o să se întâmple cu puii acum.

Ușa se deschide larg, cu viteză, și se reped în casă doi bărbați, care o închid imediat la loc.

— Uitați! strigă Nadia din sufragerie și, pentru că sunt suficient de mulți oameni acolo și datorită tonului ei, fug să văd despre ce vorbește.

Pe fereastră se vede o ursoaică ce se îndepărtează calm de cabană, înapoi în pustietate. Doi ursuleți se țin veseli după ea.

Are blana alb-gălbuie și tot corpul i se zguduie la fiecare pas. E imensă și înfricoșătoare. Face pași mari, lenți, cu picioarele ei

groase. Puii o urmează îndeaproape.

Fug și mă uit la Toby.

— Mai era încă un urs?

— Nu, spune și zâmbește. Doar ei trei. Am speriat-o, deși recunosc că a fost cam la limită.

Izbucnesc în lacrimi și îl strâng în brațe. După ce mă mângâie câteva secunde pe păr, se desprinde din îmbrățișarea mea.

— A venit cineva care vrea să te vadă, îmi spune și se întoarce spre un bărbat pe care îl recunosc.

— „Intră, urmat de un urs”[2], spune bărbatul.

Poartă o geacă de fâș pe care tocmai și-a desfăcut-o, și sub are un pulover de lână, tricotat. Părul îi e ciufulit. L-am mai văzut de multe ori, dar niciodată aici. Nu a mai fost în locul înghețat până acum.

Nu pot să cred că e el. Nu îndrăznesc să îi pronunț numele, ci mă uit la mâinile mele în schimb. Îmi suflec mânecile și îmi inspectez și brațele. Pe dreptul scrie, cu litere tremurânde, *Vine tata*.

Mă uit la el. Pare să se potrivească.

— Tata? zic.

Îl știu pe tata. Mereu l-am știut. Chiar îl știu.

Dă din cap. Bineînțeles că e tata. Îl știu, îl știu de când m-am născut. Mă arunc în brațele lui și sper să nu îmi dea drumul niciodată.

Stăm pe canapea și mă sprijin de el.

— Jacob e real?

Ăsta e lucrul pe care trebuie să-l aflu. Dacă am inventat e-mailurile de la Drake, înseamnă că am făcut la fel și cu cele de la Jacob. Tocmai am citit despre Jacob în caiet. A apărut în viața mea și mi-a scris exact când aveam nevoie de el. Drake mi-a scris cele mai frumoase mesaje și mi-a spus exact ce voiam să aud. Când el nu mi-a mai scris, a apărut Jacob, care m-a încurajat, mi-a răspuns la întrebări, m-a sprijinit de la distanță. Vreau ca mesajele de la Jacob să fie adevărate, dar știu că nu sunt.

— Jacob? mă întreabă tata serios. Da, Flora, da, Jacob e real. E

fratele tău. Are 24 de ani și stă la Paris. Numai că, din păcate, nu va mai fi printre noi multă vreme. A trebuit să îmi iau rămas-bun înainte să vin aici…

— Dar e… ar scrie lucruri de genul ăsta?

Iau geanta și caut telefonul, găsesc mesajul de la Jacob și i-l arăt tatei.

— Uite. Pare ceva ce ar fi scris el? Sună ca el? El a scris asta sau eu…?

Mă uit atentă la fața lui în timp ce citește. Dă din cap, respiră adânc, de parcă ar încerca să se calmeze.

— A, da, spune și îmi dă telefonul înapoi. Da, ăsta e fratele tău. Nu s-a schimbat deloc. Deci voi doi ați ținut legătura tot timpul ăsta, trebuia să fi știut. Nu ne-a spus niciodată, nici măcar când eram disperați să te găsim.

— Dar e el.

— A, da, cu siguranță. Îmi spui, Flora? Îmi spui tot ce poți?

Mă uit prin cameră. Agi vorbește cu Toby. Mă uit la ei o secundă și văd că arată de parcă sunt cât pe ce să se sărute. Drake și Nadia se ceartă în altă cameră – le aud glasurile, dar nu înțeleg ce spun. Femeia mai în vârstă vorbește la telefon.

Încep să îi spun tot ce pot, cât de repede pot, înainte să se topească toată informația din mintea mea. Știu că toate vorbele îmi sunt prea rapide și împleticite și că nu le nimeresc chiar pe toate, dar de-abia am citit toată povestea și simt că o știu totuși în mare parte.

— …și apoi am ajuns aici, spun în cele din urmă. Și Drake tocmai mi-a spus că nu l-am sărutat. De fapt, l-am văzut pe el sărutând pe altcineva, nu pe mine. Totul a fost doar în capul meu. Mi-am adus aminte ceva, dar nu a fost adevărat.

Urăsc că trebuie să spun asta, dar trebuie să-i explic, așa că merg mai departe.

— La fel și cu toate mesajele. Nu le-a scris el, ci eu. Nu mi-am dat seama ce fac.

E greu să spun asta.

Tata mă ia de mână.

— Pun pariu că mesajele tale au fost mai frumoase decât orice ar fi putut el să scrie vreodată.

Mă uit în ochii lui palizi și văd că și el plânge.

— Da, îi spun, chiar da.

Râd, în ciuda a tot ce se întâmplă.

— Cred că am scris cele mai frumoase mesaje din lume.

— Nu-l știu pe băiatul ăsta, spune tata, și poate greșesc, dar nu mi se pare că e genul care ar putea scrie vreodată „cele mai frumoase mesaje din lume". Ar trebui să-ți mulțumească pentru faptul că l-ai făcut să pară de o mie de ori mai interesant. Nu pare chiar genul Casanova. O, Flora, zice el și oftează, nu ți-ai mai luat pastilele, nu?

— Nu.

— Și ești tu însăți, ești Flora. Flora a mea. Ți-ai făcut o grămadă de prieteni și ai venit la Polul Nord și ți-ai găsit băiatul. Ești în viață, ești lucidă, ești capabilă. Bănuiesc că ar trebui să te lăsăm să fii tu însăți, Flora, Flora cea adevărată. Am știut asta și data trecută, pe cuvânt, dar acum chiar ai crescut. Nu mai ești un copil care trebuie protejat, nu? Îmi pare rău, draga mea.

— Nu chiar, spun pentru că simt nevoia să scot asta în evidență. Nu sunt deloc în stare.

— Ești de o mie de ori mai capabilă decât te-am lăsat noi să fii. Și acum mi-e teamă că trebuie să te duc înapoi acasă. Și…

Se oprește și respiră adânc.

Simt cum lucrurile încep să dispară din mintea mea, dar încerc din răsputeri să mă agăț de ele.

— Mama ta, zice, e foarte protectoare. Te adoră, face toate astea din dragoste. Tocmai asta l-a îndepărtat pe Jacob, așa cum a zis și el. Are dreptate, te-am mințit. Ai mai fugit de-acasă. Asta e deja a treia ta escapadă și sunt sigur că nu va fi ultima. Trebuie să ne gândim și la independența ta. Tot ce a vrut a fost să fii în siguranță, te iubește. Nu pot să-i impun nimic, am venit aici să te iau înapoi, dar eu doar…

Se oprește și înghite în sec, își trece mâna prin părul des.

— Ei bine, spune, nu știu ce să fac. Atâta tot. Nu prea am de ales, trebuie să te duc înapoi, dar pot să înțeleg și de ce nu vrei să pleci.

Dau din cap. E a treia mea escapadă. Sunt capabilă,

călătoresc, tata are încredere în mine, scriu mesaje mai frumoase decât Drake, se vor gândi la independența mea, nu mi-am mai luat pastilele și totuși sunt bine.

Henny îmi întinde o băutură fierbinte și aburindă. O iau și îmi încălzesc mâinile.

Informația mă copleșește, sunt prea multe la care trebuie să mă gândesc, așa că pur și simplu iau o gură și mă sprijin de tata.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

N-am nici cea mai vagă idee unde sunt.

Nu pot să gândesc. Cuvintele tot vin și pleacă din mintea mea, dar nu reușesc să le deslușesc.

N-am nici cea mai vagă idee.

Nicio idee.

Nici măcar o idee.

O femeie plânge. Plânge și plânge și nu se mai oprește. Nu-mi place asta.

Miros ceva ce îmi place. În fața mea văd o băutură, trebuie doar să întind mâna și să o apuc. Dacă o apuc, atunci o să pot să beau. Trebuie să am grijă să n-o vărs.

Mă uit fix la ea. Cana e alb cu roz. Întind mâna și o ating și simt că e fierbinte, așa că o apuc de toartă. O ridic și conținutul se varsă pe masă. O pun jos. Îmi las capul pe spate și închid ochii. Văd niște cuvinte mâzgălite pe mână.

Deschid ochii. Pe masă, în fața mea, e o cană. Vreau s-o ridic.

*

Undeva în cameră sunt niște oameni care stau de vorbă. Încerc să-mi dau seama ce spun.

— E bine.

— Ba nu e bine. Ar fi trebuit s-o vezi. Nu suport s-o văd așa. Nu e bine, nu e drept. E chiar acolo.

— Trăiește. E în siguranță. Dumnezeule, știu, Steve, știu. Dar nu o să fie așa mereu, e doar temporar, doar până o stabilizăm. Nu pot s-o pierd. Nu pot s-o mai las să facă asta o dată. Mai bine așa decât…

— Respiră, nu trăiește. E o diferență.

Închid ochii.

Televizorul e pornit. Pe ecran văd un bărbat și o femeie care se uită la mine și-mi vorbesc, zic ceva despre „renovarea

bucătăriei”. Deodată se opresc și cuvintele *Case sub ciocane* apar pe ecran.

Nu știu de ce casele ar trebui să fie sub ciocane.

Stau într-un scaun confortabil în sala de așteptare și mă uit la televizor. Închid ochii pentru un moment.

— Ar trebui să știe despre el. Măcar că a avut un frate.

— Nu trebuie s-o mai supărăm și cu asta. E mai bine așa.

— Tot o să-și aducă aminte de el la un moment dat.

Stau la o masă și în fața mea e o farfurie cu mâncare. Mă uit fix la ea. Paste cu legume și alte chestii.

— Cum se numește? întreb.

— Lasagna cu legume, scumpo, spune o femeie.

Mă uit la fața ei. Are ochii roșii de atâta plâns. În fața ei nu e nicio farfurie. Ea e mama mea.

Bărbatul stă în fața mea. El are o farfurie cu lasagna de legume și mănâncă cu îmbucături mari. Se uită la mine și zâmbește, deși văd că are cearcăne adânci. Părul îi e ciufulit. El e tatăl meu.

— Mănâncă, zice el.

— Îmi place?

— Foarte mult.

— Și îți mai place mult și pâinea cu usturoi, zice mama. Hai, ia o gură.

Iau o bucățică, deși e puțin galbenă pe dinăuntru și are puncte verzi și nu arată prea apetisant. Iau doar ca s-o bucur pe ea.

Încerc și lasagna de legume. E OK.

Mă uit la mâinile mele. Pe una scrie *FLORA, fii curajoasă!* În rest nu mai e scris nimic. Mă uit până sus, pe brațe, deși nu știu de ce fac asta. Tot nimic. Pe interiorul unuia dintre brațe e un bandaj mic, prins cu plasturi, pe care încep să-l desfac.

— Lasă-l, spune mama și se întoarce spre tata. O să văd cum putem să facem să înlăturăm tatuajul ăla, îi spune. Ultimul lucru de care are nevoie e ca propriul corp care să-i reamintească mereu să fie curajoasă.

— Serios?

— S-ar putea să-i vină idei.

Nu am nicio idee.

Nici măcar una.

Lucrurile încep să devină mai clare, puțin câte puțin.

Ambii părinți sunt îmbrăcați în negru și sunt serioși. Îmi dau seama după cum e machiată și parfumată mama că se duc undeva azi.

— Unde mergeți? îi întreb.

— Nicăieri. Trebuie să te culci, Flora.

— Nu vreau să mă culc, le zic. Nu sunt obosită.

— Trebuie să-ți iei medicamentul.

Mă conduce sus, apoi încă un etaj, până ajungem în camera mea cu pereții complet roz, cu o cuvertură roz și cu mobilă albă și perdele roz și un panou cu multe poze. Sunt poze cu bărbatul, cu femeia și cu mine. Într-un colț e și o cutie de Lego, păpuși și ursuleți de pluș.

— De ce nu te îmbraci în pijama, scumpo? mă întreabă ea.

În timp ce mă schimb, numără niște pastile și scoate un pahar de apă de undeva. Îmi întinde paharul și pastilele, una câte una. Le înghit pe toate pe rând, cu o înghițitură mare de apă la fiecare.

— Acum sus în pat.

Mă bag sub pătură și îmi pun capul pe pernă. Îmi pune un ursuleț în brațe.

— O să dormi bine, draga mea.

Mă sărută pe frunte și îmi șoptește:

— Îmi pare rău, Flora. Îmi pare așa de rău. Știu că nu e bine ce facem. Tatăl tău are dreptate, dar nu pot să te pierd și pe tine. Pur și simplu nu pot.

Închid ochii și mă cufund în întuneric.

*

Mă trezesc și văd că lumina soarelui intră în cameră, pe după perdele. Pentru o clipă am senzația că sunt într-un loc unde nu

se întunecă niciodată, nici măcar noaptea: un loc în care razele soarelui intră pe după jaluzele chiar și la trei dimineața. Dar mereu se întunecă noaptea, așa că locul ăla nu are cum să existe. Dacă e lumină afară, probabil înseamnă că e zi.

Pe perna de lângă mine e un caiet. Îl iau, îl deschid și încep să citesc.

POVESTEA FLOREI. CITEȘTE ASTA DACĂ TE SIMȚI CONFUZĂ

Nu e scrisul meu, așa că sunt aproape sigură că e al mamei.

Ești Flora Banks,

Ai șaptesprezece ani și locuiești în Penzance, Cromwell. Când aveai zece ani ai dezvoltat o tumoare pe creier, iar la unsprezece ani doctorii ți-au scos-o. O parte din memorie ți s-a șters în momentul operației. Îți mai aduci aminte cum să faci anumite lucruri (cum să faci o ceașcă de ceai, cum se pornește dușul) și îți aduci aminte și viața ta de dinaintea bolii, dar de atunci nu ai mai putut să păstrezi amintiri noi.

Ai AMNEZIE ANTEROGRAGDĂ. Poți să reții anumite lucruri câteva ore, dar apoi le uiți. Când uiți, te simți brusc confuză. Eu și tata te ajutăm să îți amintești cine ești și ce se întâmplă.

Îți aduci aminte cum să faci anumite lucruri (cum să faci duș). Îți aduci aminte de noi și uneori îți aduci aminte și de persoane pe care le știai când aveai zece ani. Pe ceilalți îi uiți, dar asta e OK, pentru că oamenii de aici te știu și te înțeleg.

Nu vei putea locui niciodată în altă parte în afară de Penzance și nici nu vei vrea. Ai tot orașul în minte, ca o hartă, și aici te simți ca acasă. Locuim aici de dinainte să te îmbolnăvești, așa că știi bine locul. Vei locui mereu cu noi și noi vom avea mereu grijă de tine. Nu poți să mergi nicăieri singură: nici nu vrei și nici nu simți nevoia.

Ești foarte bună la scris și la citit și îți place să te uiți la televizor.

Vom avea grijă să ai mereu tot ce îți dorești. Iei medicamente de două ori pe zi și asta vei face mereu.

Te iubesc,

Mama

Citesc de două ori, până absorb bine informația. Locuiesc aici. Nu ies niciodată. Asta e bine. Nici nu-mi pot imagina cum ar fi să ies.

Mă ridic și mă simt puțin amețită. Privirea începe să mi se încețoșeze, așa că mă așez repede pe podea. De aici pot să văd sub pat. E o cutie acolo, așa că mă întind și o trag spre mine.

E goală. Sub patul meu e o cutie de pantofi goală. Mă gândesc că ar trebui să fie ceva în ea, dar nu știu de ce mă gândesc la asta. Nu știu de ce ar trebui să fie ceva în ea și nici nu știu de ce ar fi acolo, în primul rând, goală.

Mă duc jos. Pe covorașul de la intrare sunt niște scrisori, așa că le ridic. Mă împiedic. Nimic nu pare real.

Am trei scrisori în mână. Două sunt în plicuri albe și scrie pe ele Pentru domnul și doamna Banks, dar a treia e într-un plic maro și îi e adresată doar doamnei Banks.

— Ce faci? mă întreabă mama și îmi ia scrisorile din mână.

Le numără – una, două, trei – și le pune deoparte.

— De ce te uitai printre scrisorile astea, Flora?

Ridic din umeri.

— Nu știu, îi zic. Erau pe jos, așa că pur și simplu le-am ridicat.

— Pentru că așa se face?

— Așa se face, repet după ea.

— Bine, scumpo, îmi pare rău. Îmi pare rău.

Stau pe canapea, cu spatele drept, puțin agitată pentru că tata tocmai mi-a spus că am un musafir și n-am idee cine ar vrea să mă vadă pe mine.

O fată intră în cameră. Are părul lung și creț, închis la culoare, și poartă o pereche de pantaloni scurți de blugi și un tricou roz cu verde.

— Flora! Dumnezeule, Flora! Ce mă bucur să te văd. Doamne!

Stă lângă mine pe canapea. Mă uit la ea.

— Sunt eu, Paige. Mă mai ții minte? Prietena ta? Paige?

Îmi pare cunoscută. Paige își purta părut în codițe împletite și ne-am cunoscut în prima zi de școală.

— Flora? spune. Flora, zi ceva!

— E OK, spune tata. Doar las-o câteva minute. E din ce în ce mai bine. Îți aduc ceva de băut?

— A, nu, mulțumesc, zice ea. Sunt bine.

— Atunci o să vă las să vă vedeți de treabă, spune el, dar nu pleacă din cameră.

În schimb adaugă:

— Știu că e șocant, dar e temporar. Acum, după tot ce s-a întâmplat cu Jacob, Anne are nevoie să o știe în siguranță, înțelegi?

— Da, sigur, bineînțeles. OK, uitați, noi ne descurcăm aici. Doar o să vorbesc puțin cu ea și o să îi reamintesc că suntem prietene.

— Să nu-i spui că a fost o perioadă în care nu ați fost, zice el pe un ton grav. Nicio vorbă despre asta.

— OK, sigur, promit. Serios, puteți să stați liniștit.

— Sigur, o să închid ușa, vă las să vorbiți.

Cum se închide ușa, fata, Paige, se schimbă complet. Îmi ia fața în mâini și se uită fix în ochii mei.

— Flora, spune agitată, Flora, uită-te la mine. Încearcă să te concentrezi. Flora, eu sunt. Doamne, nu pot să cred că ți-au făcut una ca asta!

Mă ia de mâini și îmi suflecă o mânecă.

— Uită-te la asta. Ăsta nu e brațul tău. Asta nu e mâna ta.

Îmi ia mâna dreaptă, pe care scrie *FLORA, fii curajoasă!*

Îmi umezesc degetul și încerc să șterg scrisul, dar nu se ia.

— Fii curajoasă! Dacă ți-ar da măcar o șansă, ai fi cea mai curajoasă persoană din lume. Sunt sigură că nu o să te mai lase să păstrezi mult tatuajul, nu?

Habar n-am despre ce vorbește. Încep să desfac bandajul de pe braț. Îmi dă mâna la o parte.

— Uite, spune, nu știu cât poți să înțelegi acum, dar o să-ți spun oricum. Îmi pare așa de rău, Flora. Așa de rău! M-am purtat groaznic cu tine. M-am răzbunat pe tine, când singurul vinovat a fost Drake. Flora, ești eroina mea. Ești incredibilă, și Flora, ascultă-mă: *Drake te-a mințit.* Chiar l-ai sărutat. Ți-ai amintit asta și amintirea a fost reală. A fost un nenorocit când ți-

a spus că nu s-a întâmplat nimic. Nu pot să cred că e așa de josnic. Nu ne mai pasă de el.

Își ridică sprâncenele și continuă:

— L-ai uitat, nu? Și eu am un nou prieten. Dar tu, tu ai fost la mama naibii de Cerc Polar! Chiar ai făcut asta! Ai ajuns acolo singură, pe cont propriu, doar cu ajutorul notițelor pe care tu însăți le-ai scris. Ai ajuns la Polul Nord și ești absolut extraordinară. Flora, aș da orice să fiu la fel de puternică și tocmai de-aia mi se frânge inima când văd că mama ta te ține închisă așa. Toată lumea vrea să te scoată de aici și o să reușim. Îmi pare rău pentru mama ta și știu că nu îi e nici ei deloc ușor, dar nu ar trebui să-ți facă asta și tatăl tău nu ar trebui s-o sprijine pentru că știe că e complet greșit. Nici el nu poate să suporte situația, văd asta. Dar face ce vrea mama ta, din cauza a ce s-a întâmplat cu Jacob. Doamne, îmi pare așa de rău. Ar fi trebuit să merg cu tine. Ar fi trebuit să-l confruntăm împreună.

Mă uit drept la ea și încerc să formez niște cuvinte. Am fost până la Cercul Polar? Eu nu am fost nicăieri. Nici nu știu ce înseamnă Cerc Polar. Cuvintele ei sunt doar zgomot pentru mine.

Stau și mă uit la ea. E Paige. E prietena mea cea mai bună.

— O să vin să te văd în fiecare zi. Unde îți țin pastilele? Sunt în baie? Sper că sunt în baie.

Văd des flacoanele cu pastile. Mama îmi dă mereu pastile.

— În bucătărie, zic.

Ăsta e cuvântul pe care îl caut. Acolo sunt. Sunt sigură că ăsta e cuvântul.

— Renovează bucătăria, adaug și mă încrunt, pentru că nu știu de ce am zis asta.

— În bucătărie. Ești sigură? Asta o să fie mai complicat. Dar o să fac un plan, trebuie să facem asta. N-ai idee ce mi-a zis fratele tău că o să pățesc dacă nu fac asta. Dar trebuie să ai încredere în mine. Crezi că poți?

N-am idee. Dau din cap.

— Bine.

Văd că se gândește intens.

— OK, astăzi trebuie să ne purtăm normal. O să mă întorc

vineri, de ziua ta. O să punem totul în aplicare atunci.

— O să punem totul în aplicare atunci, zic și eu.

Se uită la mine.

— Doamne, Flora, te-au lobotomizat complet. Jacob a spus că o să facă asta. A zis că exact asta o să se întâmple.

Îmi ia fața în mâini și se uită în ochii mei.

— Flora, ești un om extraordinar. Ești neînfricată și minunată. Ai mai multă poftă de viață decât oricine altcineva și asta se vede în tot ce faci. Iar ei te-au drogat până în dinți. Chiar mai mult. Te-au transformat într-un zombie. N-ai idee de câte lucruri ești în stare. Te-au omorât, Flora. Mama ta te-a omorât.

Mă uit la ea, consternată. Mama nu m-a omorât pentru că încă trăiesc. Trăiesc? Nu sunt sigură.

— Să-ți mai zic ceva. Ai avut un frate care te-a *adorat.* Care și-a renegat părinții tocmai pentru că te-au drogat – nu rău, dar suficient. A avut grijă de tine de la distanță. A fost incredibil. Dar acum a murit. Acum trebuie să am eu grijă de tine.

Mă uit la ea. Nu-mi place deloc ce zice. Jacob e fratele meu. Îl dădeam cu ojă pe unghiile de la picioare. Mă lua în brațe. Simt cum mi se prelinge o lacrimă pe obraz. Mă strânge puternic în brațe.

— L-ai sărutat pe Drake, bine, și, chiar dacă era prietenul meu, mă bucur că ai făcut-o. Ai sărutat un bărbat chipeș și inteligent. Și apoi ți-ai adus aminte. Eu am dat vina pe tine, când de fapt el era cel care trebuia condamnat. Îmi pare așa de rău.

— L-am sărutat pe Drake?

O să încerc să țin minte asta și, dacă mi-am mai adus vreodată aminte despre acest lucru, înseamnă că e important. Nu pot să mă imaginez sărutând pe cineva.

— Da, nu pot să cred că s-a prefăcut că ai inventat tu totul. Știu că l-ai sărutat pentru că *am o poză.* Lily a făcut-o. Nu am crezut-o, așa că mi-a trimis-o. Uite!

Ridică telefonul, așa că mă aplec spre ea și mă uit la imagine.

Văd o poză întunecată pe la margini și un rând de pietre luminate prea puternic care duc spre doi oameni care stau pe plajă. Fata e blondă și poartă o rochie albă care strălucește în

lumină. E aplecată spre băiat și îl sărută. Mă uit fix la ea.

— Tu ești, zice Paige în timp ce atinge poza cu degetul. Și ăsta, adaugă, e Drake.

— Asta sunt eu?

Duc telefonul mai aproape, încercând să-mi dau seama. Nu credeam că arăt așa.

— Da, tu ești, uite.

Paige mărește imaginea cu degetul. Devine mai neclară. Mă uit în jur după o oglindă. E una pe perete, așa că mergem amândouă în dreptul ei.

— Vezi? zice Paige.

Îmi întoarce capul în același unghi cu cel al fetei din poză. Mă uit la mine însămi și, când ridică telefonul, mă uit la poză.

— Da, îi spun.

Da, eu sunt în poză și sărut un băiat pe o plajă plină de pietre strălucitoare. Mă uit la băiat. E Drake. L-am sărutat pe plajă, dar nu mai simt nimic acum.

Paige mă conduce înapoi pe canapea și ne așezăm.

— Drake știe *exact* ce părere am despre el, îmi zice. Ne-am trimis câteva mesaje. Spune că se simte groaznic. Susține că a fost un impuls de moment și că s-a gândit că oricum nu o să-ți amintești. Spune că nu a mai făcut niciodată asta, dar nu sunt sigură. Dumnezeu știe. Nici nu vreau să mă gândesc. În fine, ducă-se. Uite ce e: vrei să ieși din starea asta și să-ți trăiești din nou viața?

Se uită la mine într-un mod care îmi dă de înțeles că e o întrebare cât se poate de serioasă. Văd că vrea să zic da, așa că dau din cap. Bineînțeles că vreau să-mi trăiesc viața. Cuvintele ei mă fac să mă simt confuză, dar o s-o rog să scrie totul, ca să mă lămuresc mai încolo.

Apoi intră părinții mei în cameră și Paige se schimbă complet și le spune că trebuie să plece.

— O să mai trec mâine pe la tine, Flora, îmi spune. Dacă e OK, doamnă Banks?

— Cred că poți să-mi zici Annie, Paige. Și da, bineînțeles. E bine pentru ea să aibă cu cine să stea. Știu că nimic din ce s-a întâmplat nu e vina ta. Ești foarte bună cu ea, să știi.

— Nu am fost. Aș fi vrut să fiu. Nimic din ce s-a întâmplat nu a fost vina ei, doar a lui Drake.

Paige mă îmbrățișează la ușă. Nu vreau să plece. Vreau să-mi explice tot până înțeleg.

— Ne vedem mâine, îmi șoptește. Pot să te ajut. Te iubesc.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

— Haide, Flora, zice mama, cu un zâmbet larg, dar cu ochii triști. Suflă!

— Suflă, repet.

Pe masa din fața mea e un tort. Draperiile sunt trase, așa că e destul de întuneric în cameră, deși se văd niște raze de soare care intră pe la margini. Poate sunt într-un loc unde e mereu lumină, chiar și în toiul nopții.

— Haide, spune și tata.

Mă uit în jur. Paige stă lângă mine.

— Vrei să le suflăm împreună? mă întreabă și mă strânge de mână. Hai, o să suflăm lumânările de pe tortul tău împreună. Unu, doi, trei…

Lumânările sunt în fața mea, pe un tort. Sunt multe. Multe flăcări mici. O imit pe Paige și suflu, majoritatea pâlpâie o secundă, ca mai apoi să se stingă de tot. Mai facem asta o dată, până se sting toate flăcările.

Părinții mei aplaudă. Mă uit la ei, când la unul, când la altul. Amândoi se uită la mine și zâmbesc. Mă uit la mine însămi. Sunt îmbrăcată cu o rochie albă, de petrecere și am niște pantofi galbeni.

— Acum trebuie să tăiem tortul, spune tata în timp ce ia un cuțit și mi-l întinde.

Mama se apleacă și i-l ia din mână tocmai când voiam să-l apuc.

— Mă ocup eu de asta, spune. Nu e bine ca Flora să umble cu cuțite ascuțite.

Paige mă ține de mână și simt cum se încordează când o aude pe mama.

Pe fundal se aude muzică, un bărbat care cântă despre trupa inimilor, dar nu știu ce înseamnă asta. Nu știu ce înseamnă nimic.

Mă uit la lumina care intră pe după draperie. Nu știu exact de ce, dar mă întristează.

— Nu plânge, Flora, îmi spune Paige încet.

Mama îmi dă o farfurioară cu margini aurii pe care e o felie de tort. O iau și mă uit la ea. E maro și miroase a ciocolată. Pe deasupra sunt niște cercuri colorate. Arată bine, dar nu-l vreau.

Mă uit la mama. Se uită și ea la mine și, când ni se întâlnesc privirile, se forțează să zâmbească.

— Mănâncă, scumpo, doar ai optsprezece ani acum.

— Ești practic un adult, spune Paige și se uită urât la mama.

— Da, răspunde ea. Un adult. În felul tău.

Nimeni nu mai spune nimic. Omul care cântă spune că ar vrea să ne ducă acasă cu el.

Mama adaugă repede, într-un torent de vorbe:

— Îmi pare rău, dar nu o s-o pierd și pe ea, Paige. Pur și simplu refuz. E tot ce mi-a mai rămas și voi face tot ce pot ca să fie în siguranță. O să am grijă de ea. Nu suport să fac altceva. Sunt mama ei și o să rămână aici și o să am grijă să aibă tot ce-i trebuie. Îi e foarte bine aici. I-am schimbat dozele, acum s-a obișnuit să fie din nou acasă, are nevoie doar să… nu se mai gândească niciodată să plece. E pentru binele ei.

— Doctorul Epstein i-a trimis o felicitare de ziua ei, spune Paige. Are optsprezece ani acum.

— Omul ăla nu are niciun drept să se apropie de ea.

Tata începe să vorbească repede. Pare să fie de partea lui Paige, nu a mamei, dar știu că asta nu se poate.

— Poate ar trebui s-o scoatem pe Flora afară după-masă? Din moment ce e ziua ei. Și e o zi așa frumoasă. Ce-ați zice dacă ne-am plimba pe plajă?

— Pot să o duc eu să vadă marea, zice Paige. Mereu i-a plăcut asta. *Promit* că o să am grijă de ea. O să-i prindă bine. Sau aș putea s-o duc la cinema, ca un cadou de ziua ei. Ceva de genul. Are voie să mai iasă din casă din când în când, nu?

— Ce idee bună, Paige, zice tata. I-ar face bine să mai iasă puțin.

— Jur că o să am grijă de ea.

Toată lumea se uită la mama, dar ea are privirea ațintită în jos, spre pahar. Observ că și ea, și Paige, beau ceva cu bule din pahare înalte și subțiri. Tata bea ceva portocaliu, dintr-un pahar mai scund. Mă uit la băutura lui și îmi pare cunoscută.

— Bere, spun, arătând spre pahar.

Paige izbucnește în râs, tata zâmbește. Mama se încruntă.

— Așa e, zice Paige. E bere.

Mă uit la paharul meu, plin cu limonadă. Mi-au pus două cuburi de gheață și o lămâie. E bună.

— Nu trebuie să beau bere, pentru că mi se face rău, zic, fără să-mi dau seama de unde vin cuvintele. Nu știu ce spun.

— Asta e o regulă bună, zice Paige după câteva secunde.

— Da, spune tata. Chiar e. Bravo, Flora!

Mama nu spune nimic.

*

Cu toții vorbesc între ei, dar nu mai ascult. Mă forțez să mănânc o gură de tort pentru că e ziua mea și beau și din limonadă. Ascult muzica. Mă uit la mâini și văd că pe una scrie *FLORA, fii curajoasă!*

— Haide.

Paige stă în fața ușii de la intrare. Mama îmi pune o mână pe umăr, ceea ce mă face să tresar, pentru că uitasem că e în spatele meu.

— Doar până la plajă și înapoi, zice. Atât. Promiți?

— Sigur că promit, doamnă Banks. O să am grijă de ea. Știți că o să-i prindă bine niște aer proaspăt.

— Da, am dus-o și eu de câteva ori la plajă. Ai dreptate, chiar îi place. OK, o ieșire aniversară. Dar promite-mi că vă întoarceți până la și jumate. Acum e și zece minute. În douăzeci de minute trebuie să vă întoarceți.

— Sigur. Și când ne întoarcem poate să deschidă cadoul de la mine.

— Da, asta chiar ar fi drăguț. Mai avem și noi câteva lucruri pentru ea. Am încercat să i le dau de-a lungul zilei, ca să se bucure de ele mai mult.

Paige zâmbește. Mă ia de mână și mă conduce afară, trecem de veranda goală și coborâm pe o alee, până ajungem pe trotuar.

Soarele strălucește, cerul e senin, aerul miroase a flori și alte

lucruri plăcute. Paige mă duce prin grădină și apoi prin parc.

— O să o luăm pe-aici, îmi zice. Îți place pe-aici, nu?

O las pe ea să decidă drumul și trecem pe lângă arbori înfrunziți și un mic helești. Mă duce la o bancă și mă așază acolo. Apoi se schimbă brusc. Îmi ia fața în mâini și se uită în ochii mei.

— Bine, Flora, îmi zice. De astăzi începem să o recuperăm pe adevărata Flora. Nu o să mai iei pastile. Ce o să iei de acum încolo nu o să mai aibă niciun efect. Le-am schimbat când aranjam bomboanele Smarties pe tort. Toate pastilele care îți fac rău sunt aici.

Scoate un flacon maro din buzunar și îl agită în aer.

— Pastilele care îmi fac rău sunt aici, repet.

— Da, cele pe care o să ți le dea mama ta sunt niște drajeuri fără niciun efect, din acelea care se folosesc pentru efectul placebo. Nu mai iei nimic care să-ți facă rău. O să îți fie greu, dar sper că nu foarte, nu ai început să le iei de mult. Iar o să-ți explodeze fața. O să te trezești noaptea. O să te duci în diverse locuri și momente în mintea ta. O să vrei să începi iar să notezi tot. Mama ta o să observe, așa că nu avem prea mult timp la dispoziție. O să fiu alături de tine cât de mult pot. Nu o să-ți aduci aminte asta, dar nu avem prea mult timp. O să-ți dau o scrisoare, bine? E foarte important s-o citești, singură. Trebuie să te duc înapoi până la 4:30, așa că nu ai timp acum. Mi-aș dori să o fi citit acum, să îți explic tot, dar va trebui s-o păstrezi și s-o tot citești și recitești pe măsură ce mintea ta va începe iar să funcționeze.

Îmi pune o mână pe genunchi și mă strânge.

— Nu-ți face griji, adaugă. Știu că acum nu înțelegi mare lucru, știu că nu ai cum, dar tot trebuie să-ți spun. Ai grijă, Flora. O să te aducem înapoi. Acum, îmi dai brațul?

Întind brațul, deși habar n-am ce vrea să facă. Îmi suflecă mâneca de la pulover și ia un pix din buzunar. Sus, pe braț, deasupra bandajului, scrie: *Închide ușa, scoate scrisoarea lui Jacob din sutien și citește-o.*

Mă încrunt.

— Citește-o?

— Da, am o scrisoare pentru tine pe care o s-o pui în sutien, să n-o vadă.

Ia o foaie de hârtie împăturită și mi-o bagă în sutien, având grijă să aranjeze tot după. Se uit la mine cu ochi mici și dă din cap.

— Da, e bine. Acum hai să mergem repede la mare și să ne întoarcem apoi acasă.

Mă sprijin de o balustradă, alături de Paige, care e prietena mea, și ne uităm la mare. Apa a ajuns până la jumătatea plajei, pe care sunt pietricele negre și gri. De gratii e prins un afiș cu o pisică.

Îmi place la nebunie mirosul de mare. Îmi place să mă sprijin de balustradă și să mă uit la apă. Câteva păsări zboară în văzduh și scot zgomote stridente. Vreau să mă sprijin de balustrada asta și să respir aerul proaspăt și să mă uit mereu la mare.

Am un bandaj pe mână. Îmi suflec mâneca și încep să-i desfac marginile. Când mă uit sub el, văd niște litere crestate pe piele. Nu înțeleg, nu-mi plac, așa că le acopăr repede.

Pe lângă noi trec o mulțime de mașini și plaja e plină de oameni. Mulți stau întinși pe jos, aproape dezbrăcați. Văd copii care aleargă. Unii oameni înoată. Mănâncă. Citesc. Trăiesc.

— Of, Flora, știu că vrei să rămâi aici, dar nu se poate. Îmi pare așa de rău.

Mă uit în jur.

— Nu se poate?

— Nu azi. Trebuie să te duc înapoi. Dar nu-ți face griji, nu o să mai treacă mult și o să mergem într-un loc și mai frumos. Hai!

Mă ia de mână și stăm amândouă pe trotuar, așteptând să treacă mașinile. O las să mă conducă pe străzi, spre casa în care îmi petrec tot timpul.

Îmi dau cadouri. Le deschid și le spun *mulțumesc.* Părinții mi-au dăruit un ursuleț de pluș mare, cu o fundă la gât. Îl strâng cu putere la piept.

Paige îmi dă o altă pungă de cadou. E albă, cu flori roșii și pare că ar încăpea multe în ea. Mă uit în ea. Sunt tot felul de sticluțe cu lucruri care miros frumos. Mai e și un ruj, coliere și eșarfe. Pe fundul pungii văd un caiet și multe pixuri. Îmi plac la nebunie, îmi place tot ce e înăuntru.

— Mulțumesc! îi spun de multe ori.

— Cu plăcere! Flora. Cu mare plăcere. Mă bucur că îți plac așa de mult.

Stăm în fața ușii de la intrare. Paige se pregătește să plece.

— Nu pleca, îi zic.

Aș da orice să rămână cu mine.

— Trebuie, dar o să mă întorc mâine. Poate o să mai putem ieși la plimbare.

Se uită la mama, care dă din cap.

— I-a prins bine Florei să iasă azi, zice tata. Mulțumim, Paige, și mulțumim că i-ai fost alături de ziua ei. Înseamnă mult pentru noi și suntem siguri că și pentru Flora.

— Și pentru Flora, zic și chiar vorbesc serios.

— Vezi? întreabă tata râzând.

Paige mă îmbrățișează de rămas-bun. Mă strânge tare și îmi șoptește:

— Du-te repede la baie și citește ce scrie pe braț.

Apoi adaugă cu voce tare:

— O să fiu aici mâine la unsprezece, bine?

— Ne vedem atunci, zice mama.

Mă duc imediat în baie și citesc ce scrie pe braț:

Închide ușa. Ia scrisoarea lui Jacob din sutien și citește-o.

Încui ușa. În sutien am ceva împăturit, care iese puțin în afară. Scot scrisoarea și o deschid, mă așez pe podea și încep să citesc.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Prima foaie e mică și văd un mesaj scris de mână:

Chère Flora,

Sunt Jacques, partenerul lui Jacob. Jacob și-a petrecut multe zile scriind asta pentru tine. I-am promis că o să ți-o trimit. Ține foarte mult la tine. Te rog să-mi scrii curând.

Grosses bises,

Jacques

N-am idee ce înseamnă asta, dar ceva din mine mă îndeamnă să citesc mai departe. Dau bilețelul la o parte cu grijă și încep să citesc scrisoarea. O citesc încet, pentru că mintea mea nu e deloc bună la procesat cuvinte și de-abia înțeleg un sfert din ce scrie.

Micuța mea Flora,

Când tu vei citi asta, eu voi fi murit deja. Nu e drept, dar e adevărat. S-ar putea să mi se potrivească să fiu fantomă – oricum am fost o fantomă în viața ta în ultimii șapte ani. Încerc să văd partea bună, acum că altă șansă nu mai e.

O să fac tot posibilul să veghez asupra ta. Uită-te în jur. Zâmbește. Sărută aerul și eu voi fi acolo. Sau nu? Cine știe? Poate.

Trimit asta fostei tale prietene, lui Paige, pe care o voi bântui neîncetat tot restul vieții dacă nu face ceva să te scoată din ceața aia de pastile în care mama sigur te va cufunda. Știe și ea asta.

Bun, haide să începem cu începutul:

Ești Flora Banks. Eu sunt fratele tău vitreg, Jacob Banks. Sunt cu șapte ani mai mare decât tine și mi-aș fi dorit să locuim împreună, acum că ai crescut și tu. Am stat în Paris cu prietenul meu, Jacques, care o să aibă grijă de tine cât de mult poate.

Mama și tata (tatăl meu vitreg!) te-au mințit timp de șapte ani cu privire la pierderile tale de memorie. Nici măcar nu te-au respectat suficient cât să-ți spună adevărul oribil și crud. E clar că asta e acum treaba mea, așa că uite, asta e povestea noastră:

Când aveai zece ani, noi doi și părinții am fost implicați într-un

accident. Părinții s-au prefăcut mereu că ai avut o tumoare pe creier pentru că nu au suportat niciodată să vorbească sau să se gândească la accident, și nu au vrut ca tu să întrebi ce s-a întâmplat o dată la cinci minute.

Eram amândoi pe bancheta din spate, mergeam spre Flambards, un parc de distracții. Închipuie-ți Flora, tu, o fetiță normală și superbă de zece ani, entuziasmată de toate atracțiile. Numai despre asta vorbeai de câteva săptămâni. Ziceai mereu „Vreau să merg la Flambards". Eu, un adolescent gay de șaptesprezece ani, mereu bosumflat, fusesem de acord să merg doar pentru că tu erai așa de încântată și, pentru că, deși nu voiam să recunosc, și eu eram cât de cât încântat. Părinții stăteau pe locurile din față, ascultau Radio 4 și vorbeau despre aceleași rahaturi plictisitoare.

Eram la ultima intersecție de dinainte de parc, lângă baza aeriană Culdrose, când un camion a ignorat complet semnul de prioritate și a intrat în plin în noi Ne-am rostogolit de câteva ori și am aterizat cu roțile în sus. Părinții au scăpat nevătămați, cel puțin din punct de vedere fizic. Tu ai avut niște traume cumplite la cap, pentru că îți scosesei centura de siguranță, pentru că mai aveam foarte puțin până să ajungem. Cât despre mine, ei bine. Eu nu am avut același fel de răni pentru că încă mai aveam centura, dar nici eu nu am scăpat chiar fără zgârieturi. Am fost singurul prins în flăcări când mașina a luat foc – pe tine te scoseseră deja, părinții săriseră imediat să cheme pe cineva și eu eram încă prea aproape de foc. Crede-mă, ultimul lucru de care are nevoie un adolescent, și așa lipsit de încredere în sine, e un șir lung de operații estetice, soldate cu cicatrici adânci.

Așa că eu mi-am păstrat mintea. În timp ce tu ți-ai păstrat înfățișarea. Dacă ne-ai pune laolaltă, am fi un om perfect normal.

Mama conducea. De-aia te ține mereu în puf, de-aia n-a mai condus niciodată de atunci. De-aia a avut o cădere nervoasă care durează de șapte ani încoace. De-aia a trebuit să recurgi la tot felul de strategii complicate ca să scapi ori de câte ori ai putut. Ea conducea, noi doi am fost grav răniți, așa că mereu s-a învinovățit pentru asta. Tot ce a făcut a fost ca să se asigure că așa ceva nu o să se mai întâmple vreodată Chiar și azi cred că suferă de stres posttraumatic și unul dintre motivele pentru care am ținut morțiș să-i mai văd o dată înainte să mor a fost să îi mai spun mamei iar, că nu e vina ei.

Tu îți mai aduci aminte lucruri concrete doar de dinainte de accident. Memoria pe termen scurt nu prea îți mai funcționează Îți aduci aminte timp de o oră poate trei dar apoi uiți. Genul ăsta de amnezie se poate ameliora în timp, din moment ce creierul e ceva misterios și incredibil care creează noi legături, dar timp de mulți ani al tău nu a mai dat niciun semn. Totuși, în ultima vreme, am bănuit că starea ta începe să se îmbunătățească (mai ales datorită amintirii legate de sărutul cu acel băiat – nu sărutul contează ci amintirea în sine, dar tu ai știut că era ceva uluitor, așa că ai fugit la Polul Nord, l-ai găsit pe Prințul din poveste, doar ca să mai repeți o dată momentul. De vreme ce mama te-a ținut pe tranchilizante, ne-a fost greu să ne dăm seama ce ți se întâmplă. Dar ai început să vorbești mereu despre mersul la Flambards și asta însemna că începuseră să aibă loc niște modificări la tine în creier. Așa cum îți poți imagina, nu a fost deloc ușor pentru mama să te audă vorbind mereu despre asta.

După cum ți-am zis în unul dintre e-mailuri, motivul pentru care m-am îndepărtat de părinți este că personalitatea ta s-a schimbat oarecum din momentul accidentului. Nu știu cât de mult, dar părinții clar au considerat asta o problemă. Cu toate astea, și înainte erai impulsivă și genială, tocmai de-aia erai așa de minunată. Aveam impresia că, atunci când te simțeai mai bine, erai prea neînfricată. Ieșeai pe geam și te așezai pe pervaz, pe acoperiș, ca să vorbești cu păsările. Fugeai de acasă și îți dădeai seama că nu știai unde te aflai. Desenai tablouri imense cu interiorul minții tale. Le povesteai străinilor despre călătoriile tale prin timp și spațiu. Și mama a decis (pentru siguranța ta, bla bla bla, și pentru că nu mai suporta vina) să te îmblânzească.

Eu n-am suportat asta Era chiar mai rău decât accidentul în sine.

Au luat decizia să te treacă pe niște pastile care îți amorțeau simțurile, îți opreau schimbările de dispoziție, te făceau maleabilă și ușor de controlat, susținând că, altfel, ai fi un pericol pentru tine însăți. Mama nu a mai fost deloc normală după accident: nu a mai vrut să riște să ți se întâmple ceva vreodată, la propriu. Nu a mai vrut să se întâmple nimic. Au decis să te țină pe tranchilizante, spunându-le „pastilele tale", așa că tu ai devenit cooperantă și „cuminte" și te-au ținut acasă, cât se poate de ferită. Le cumpără de pe internet, pentru că niciun doctor nu ar fi de acord cu un așa tratament pe termen lung. În

timp au început să-ți dea și un antidepresiv, pentru că prea multe tranchilizante pot să te facă puțin tristă. Amnezia nu se tratează: nu ai de ce să iei pastile. Ți-au încețoșat creierul pentru că le-a fost mai ușor să se descurce cu tine așa.

Lucrul cel mai rău e că un neuropsiholog, Joe Epstein a vrut să ia legătura cu tine încă de când l-am contactat, acum câțiva ani. L-ai cunoscut și tu. I-ar plăcea mult să te ajute sau măcar să te consulte. A încercat să te vadă. Dar mama a refuzat mereu. Nu din răutate, ci pentru că îi e frică. Vrea să te țină așa cum ești acum. O fetiță de zece ani, să aibă grijă de tine. Aș zice că vrea să aibă grijă de micuța Flora pentru totdeauna, ca să compenseze pentru vina că nu a avut grijă de tine în momentul ăla.

I-am urât când au refuzat să te ducă la doctorul Epstein prima dată. M-am mutat la Paris și am învățat bine limba franceză, am lucrat, am trăit, mi-am făcut un rost în viață. Am încercat să păstrez legătura cu tine cât de mult am putut, ți-am trimis vederi și scrisori și e-mailuri, te-am sunat și mereu m-am bucurat în rarele momente când îmi răspundeai, sunând la un număr pe care ți-l lăsasem, confuză cu privire la ce făceai, dar gata să ți se explice tot, din nou.

Se pare că nimic nu stă în calea surioarei mele. Mai întâi te-ai suit singură într-un tren și te-ai dus la Londra. Te-a găsit poliția și te-au adus înapoi în Penzance, așa că ți-au mărit doza. Apoi ai reușit să-ți găsești pașaportul și ai apărut la ușa mea, în Paris. Asta a fost anul trecut, când erai o fată superbă de șaisprezece ani, deși un pic confuză. Deja aveai numele tatuat pe mână: voiai ceva care să-ți aducă aminte să mergi mereu în aventuri, așa că am fost la un salon împreună și am adăugat cuvintele „Fii curajoasă!" Recunosc, faptul că te-am dus să ți-l faci a fost și o lovitură dată părinților cu mare bucurie. Am petrecut patru zile în Paris, ți-am arătat turnul Eiffel, muzeul Orsay, grădinile Luxemburg și toate atracțiile de aici. Ți-am arătat și ce frumos e să bei vin roșu, să mergi la cinema după-masa și să te bucuri de prânzuri lungi.

Ai reușit toate astea scriindu-ți notițe ție însăți. Te-ai folosit de cuvinte ca să faci ce căile neurologice nu puteau. Ți-ai transformat caietul într-un fel de memorie externă, un stick. Ești genială!

Apoi. Anul ăsta, ai sărutat un băiat și ți-ai adus aminte, așa că te-ai dus după el la Polul Nord, la capătul lumii. Ca să dau puțin timpul

înapoi, eu deja începusem să mă simt rău, lucrurile nu arătau deloc bine și mi se pusese nenorocitul de diagnostic: cancer la rinichi în stadiul patru. Nu aveam nicio șansă, așa că i-am rugat pe părinți să vină să mă mai vadă măcar o dată. Știu că par superficial, dar așa trebuie să fiu. S-au panicat așa de tare când au aflat, încât te-au lăsat cu Paige. Dar, cum băiatul pe care l-ai sărutat era prietenul ei, a decis să zică pas. Partea incredibilă e că ți-ai adus aminte că l-ai sărutat, așa că ai cumpărat un bilet către Polul Nord ca să îl găsești. Chiar a fost o aventură, nu ai mai luat pastilele, ai redevenit adevărata Flora și aproape ai fost mâncată de urși.

Nu știu exact ce o să se întâmple în continuare, dar pun pariu că până o să ajungi tu să citești scrisoarea asta, te vor fi drogat și te vor fi adus iar la stadiul de legumă care nu are voie să meargă nicăieri. Pun pariu că te holbezi la televizor și că te învelesc în fiecare noapte, la culcare, alături de un ursuleț de pluș.

Paige e acum de partea mea și de la ea am aflat că sărutul chiar a fost adevărat – are o poză cu voi doi. Jacques o să trimită scrisoarea asta la ea acasă, iar ea o să ți-o dea și o să se asigure că o citești când ești singură. În plus, o să schimbe toate pastilele cu bomboane mentolate. Pe care eu și Jacques le-am cumpărat de pe internet și i le-am trimis. Le-am comandat în toate formele posibile, și ea mi-a spus că pastilele tale vin în niște flacoane mici. Așa că o să le înlocuiască cu bomboanele de mărimea potrivită. Ia ce-ți dau și prefă-te că ești zombie. Nu genul care mănâncă creiere. Prefă-te că nu poți să faci nimic, că ești pasivă, ascultătoare. Stai pe canapea, uită-te la televizor și mai lasă saliva să-ți curgă pe bărbie din când în când.

Paige o să vină să te vadă în fiecare zi și, la momentul potrivit, o să te scoată de acolo.

Ai grijă ce scrii. Știu că trebuie să scrii tot, dar NU ține nimic sub pat pentru că ei știu că acolo ascunzi lucruri. Paige o să te ajute să găsești un loc nou.

Ți-am deschis un cont în bancă și Paige are toate detaliile. Vreau să călătorești și să te bucuri de aventuri. Ai cunoscut o groază de oameni în Svalbard, care țin mult la tine, pentru că ești adorabilă.

Odată ce vei împlini optsprezece ani, tu o să decizi ce vrei să faci cu viața ta. Poți să vorbești cu doctoral Epstein singură și să vezi cum poate el să te ajute. Poți să iei niște hotărâri și să preiei controlul. Dar

nu o să poți să faci nimic atâta vreme cât iei nenorocitele alea de pastile.

Mi-a luat o viață să scriu scrisoarea asta. Mi-e teamă că trebuie să plec.

Dacă există viață după moarte, o să fac tot posibilul să am grijă de tine.

Trăiește-ți viața! Flora, fii curajoasă!

Te iubesc.

Fratele tău

Dragă Flora,

Sunt eu, Paige. Am să îți spun câteva lucruri.

În primul rând: noi două ne-am cam îndepărtat. Drake era prietenul meu. Ți-am mai spus-o și o să ți-o mai spun, până când o să înțelegi. Chiar l-ai sărutat pe plajă. A reușit să te convingi pe tine și pe restul lumii că nu s-a întâmplat nimic, ca să scape (probabil mai mult ca să dea bine în ochii noii lui prietene), dar știu că s-a întâmplat pentru că Lily v-a văzut. Nu ți-o aduci aminte pe Lily, dar era una dintre prietenele lui Drake din Cornwall. S-a luat după el pe plajă, probabil pentru că voia și ea să-l sărute, dacă e să fim sinceri. L-a văzut vorbind cu tine, așezându-se și sărutându-te. N-aș fi crezut-o dacă nu ar fi făcut o poză cu telefonul, pe care mi-a arătat-o după. Probabil și tu o vei fi văzut până citești asta. E o poză în care el nu prea se vede, dar tu da. Tu ești, sigur. V-ați sărutat.

Mi-a spus a doua zi dimineață. Mi-a trimis fotografa câteva zile mai târziu. Am fost furioasă pe amândoi și am hotărât și nu mai vorbesc niciodată cu vreunul dintre voi.

Ești incredibil de vulnerabilă, iar el e un nenorocit și nu va mai trebui și vorbim cu el acum că i-am scris într-un e-mail tot ce aveam pe suflet. Bănuiesc că a crezut că o să scape basma, curată, pentru că tu aveai să uiți totul. Așa că da, foarte frumos. S-a panicat și ți-a spus că a sărutat-o pe Lily, care de fapt a făcut poza. Nu te merită, Flora, nu merită să-i acorzi nici măcar o secundă.

Așa că nu-ți face griji în legătură cu asta. Uite ce trebuie în schimb să știi: ai sărutat un băiat chipeș și deștept, pe o plajă, sub clar de lună. Chiar ai făcut asta. Chiar s-a întâmplat. Și ți-ai și adus aminte, ceea ce e extraordinar.

Ai dat de niște oameni foarte drăguți în timp ce îl căutai pe el. Prietena ta, Agi, a scris despre tine pe blogul ei (folosind tot felul de expresii interesante în engleză) și articolul a devenit foarte popular. Toată lumea întreabă despre tine, dar ai tăi nu lasă pe nimeni să se apropie. Doctorul Epstein a încercat să te contacteze din nou. Mama ta nici nu vrea să audă, iar Steve va fi mereu de partea ei, pentru că știe că, dacă nu, o s-o ia razna. Cu toate astea, face tot ce poate să mă aducă cât mai aproape de tine și s-ar putea să avem chiar un aliat. În cele din urmă m-au lăsat să fiu în preajma ta, doar pentru că am fost cea mai bună prietenă a ta atâția ani. Nu-și închipuie că aș încerca vreodată să te duc la mai mult de un kilometru de casă.

Se înșală.

Jacob are dreptate, o să arunc pastilele tale și o să le înlocuiesc cu bomboane. Asta o să ne dea câteva zile să te scoatem de acolo. Să fii pregătită!

Pune scrisorile în cutia de deasupra șemineului din camera ta. NU le pune sub pat. Dacă scrii ceva pe mână, scrie sus, pe braț, ca să nu vadă mama ta. Flora, mama ta nu e un om rău – e foarte drăguță. Suferă însă groaznic și îmi pare sincer rău pentru ea. Dar acum ești un adult și ai dreptul să decizi cum vrei să-ți trăiești viața. Poate vei rămâne în Penzance. Poate nu vei mai lua niciodată pastile sau poate vei găsi altceva care îți va permite să fi tu însăți. Orice ai decide, trebuie să fie hotărârea ta.

Am pașaportul tău – l-am furat din birou când am urcat la etaj, la baie, acum câteva zile.

Jacob mi-a spus că acolo ar trebui să fie.

Pe curând.

Cu drag,

Paige.

Am prea multe informații în cap. Mă uit fix la foile din fața mea. Mă sprijin de ușa din baie. Mama mă strigă de jos. Se pare că plâng.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

— Flora!

Bărbatul se uită la mine, zâmbește larg și se mișcă de pe un picior pe altul.

— Flora, zice iar. Ne întâlnim din nou. Cum te mai simți?

E chel și destul de bătrân și poartă o cămașă cu mânecile suflecate, pantaloni și o cravată.

— Mă simt OK, îi spun și chiar așa e.

De fapt sunt chiar entuziasmată. Faptul că mă simt așa mă entuziasmează.

Paige e lângă mine și mă ține de mână. Stăm pe o plajă, lângă un drum, unde nu pot să ne vadă decât cei care sunt și ei pe plajă sau pe o barcă. Vântul ne suflă părul în toate părțile și apa e învolburată.

De gratiile de mai sus e prins un afiș cu o pisică fără urechi. Dacă vezi o pisică fără urechi, ar trebui s-o iei acasă. Asta ar trebui să fie o regulă.

— Sunt doctorul Joe Epstein, sunt neurolog. Am fost interesat de cazul tău timp de mulți ani, Flora. Ne-am întâlnit prima dată la Paris, când erai acolo și fratele tău m-a contactat – îmi pare foarte, foarte rău să aud despre Jacob. E o pierdere imensă. Ce tânăr complicat și fascinant! Acum ești majoră, așa că mă întrebam dacă nu cumva vrei să mă lași să te ajut cu problemele tale de memorie.

— Chiar puteți și mă ajutați? întreb după ce ezit un moment.

— Mi-ar plăcea să încerc.

— Nu știu dacă v-am mai întâlnit. Nu vă cunosc.

Mi-e frică de omul ăsta. Vorbește despre Jacob. Nu prea înțeleg ce se întâmplă.

— Știu, îmi pare rău. Uite, am ceva pe telefon ce vreau să-ți arăt, ceva care să-ți confirme ce zic.

Nu am idee despre ce vorbește, dar mă uit la el cum apasă pe ecran.

— Ești gata? Uite, asta o să-ți arate că ne-am cunoscut. Am înregistrarea asta de data trecută, tocmai ca să-ți aduci aminte.

Uite!

Vine și se așază lângă mine și ține telefonul ridicat, suficient ca eu și Paige să vedem ecranul.

Mă uit lung la ce mi-a arătat. Bărbatul e pe ecran. Și eu sunt acolo și la fel și un băiat cu o linie roșie pe jumătate de față, ale cărui trăsături mă fac să plâng, pentru că e fratele meu mai mare, persoana pe care o iubesc cel mai mult, băiatul care mă lăsa să-i dau cu ojă unghiile de la picioare – dar în poză arată mai mare și e plin de cicatrici.

Semnele de pe față sunt întinse și strălucitoare, dar pare fericit.

— Bună, Flora, zice Jacob și sunetul vocii lui mă face să zâmbesc. Sunt eu, Jacob, fratele tău, în Paris, acolo unde locuiesc. Uite!

Pe ecran apar câteva case și un râu cu bărci pe el.

— Ești aici, Flora. Ai venit să mă vizitezi și ne simțim incredibil. Îmi place la nebunie să te am în preajmă. Suntem cu Joe Epstein, care știe totul despre problemele de memorie întocmai ca ale tale. Uite-l! Facem filmulețul ăsta pe telefonul meu și pe al lui, ca să știi că l-ai mai cunoscut.

Pe ecran apare doctorul. Arată ca acum, doar că pe telefon poartă o cămașă albastră cu carouri.

— Bună, Flora! zice. Așa cum a spus Jacob, numele meu este Joe Epstein. Jacob a luat legătura cu mine acum ceva vreme. Mama ta nu mă vrea în viața ta, așa cum nu a vrut nici să scriu lucrări despre tine sau să te prezint la conferințe. Îi respect în totalitate dreptul de a lua decizia asta.

— Dar eu nu, spune Jacob. Și peste câțiva ani o să fii majoră și o să fie decizia ta, nu a ei. Joe e un neurolog incredibil și vrea să te ajute. Cred că ar trebui să-i dăm o șansă. Când o să împlinești optsprezece ani, o să poți să vii să locuiești aici, cu mine, dacă vrei.

Bărbatul de pe ecran dă din cap. Mă uit la fratele meu, și în filmuleț, și acum, pe plajă, cu o dragoste absolută. În timp ce mă uit, încep să tremur. Vreau să îl văd pe Jacob.

— Așa că atunci când ne vom mai întâlni, Flora, zice doctorul de pe ecran, o să știi cine sunt. Sper că înțelegi acum și că o să

putem vorbi.

Filmul se oprește. Mă uit la doctorul din realitate.

— Unde e Jacob?

Văd cum doctorul și Paige schimbă o privire.

— Flora, zice Paige, și mă ia în brațe. Flora, Jacob a murit. S-a îmbolnăvit și apoi a murit. Îmi pare așa de rău.

Închid ochii. Vreau să uit asta. Vreau s-o șterg din mintea mea.

— Nu mai avem mult timp, îi zice Paige doctorului.

— Flora, îmi zice el, se pare că recent ai avut ceea ce se numește o insulă de memorie. Din câte observ, o amintire clară și reală a rămas cu tine. Sunt multe motive care pot explica asta, dar poate să însemne și că amnezia ta începe să dispară. Oricum a durat neobișnuit de mult timp. M-aș bucura mult dacă ai petrece ceva vreme cu mine. Cazul tău e special și fascinant și mi-ar plăcea foarte mult să încerc să te ajut cât de mult pot.

Mă uit la Paige, copleșită. Mă strânge de mână.

— E OK, îmi spune. Putem să vorbim despre asta înainte să decizi ceva. Putem să ne uităm la film iar, dacă vrei, de câte ori vrei. Doctorul Epstein mi l-a trimis și mie, așa că acum e și pe telefonul meu.

Dau din cap, iar ea se întoarce spre doctor:

— Uitați… Mulțumesc, doctore Epstein. O să vă contactez imediat ce…

Face o pauză și simt că se uită la mine.

— Evident, depinde doar de ce vrei tu, Flora. Putem să plecăm de aici. Dacă vrei. Nu e neapărat. Nu-ți mai iei pastilele. Poți pur și simplu să le spui alor tăi că pleci. Sau poți să pleci și să le lași o scrisoare.

Afară e cald, așa că îmi dau părul la o parte de pe frunte. Nici nu-mi pot imagina cum e să fii departe de aici, dar sunt disperată să fac ceva, să se întâmple ceva. Am fost la Paris. Tocmai am văzut un filmuleț cu mine la Paris. Paris e capitala Franței. Știu asta de la școală. Dacă am putut să merg la Paris, pot să merg și în alte locuri. Pot să fac chestii. E o lume întreagă de descoperit.

— Da, zic.

Nu mi-e foarte clar cu ce sunt de acord, dar știu că vreau s-o fac. În ultimul timp, nu știu exact cât, am început să mă dezmeticesc și mi-am dat seama că viața mea se rezumă la televizor și somn.

Îmi pare foarte rău pentru pisica fără urechi. Mi-ar plăcea s-o găsesc.

— Ești absolut sigură? O să necesite mult efort și implicare din partea ta și, cum deocamdată nu poți să îți scrii foarte multe pe braț, va trebui să ai încredere în mine.

— Am încredere în tine.

— Și în doctorul Epstein, adaugă Paige.

— Da, pentru că așa a zis Jacob.

— Putem să plecăm într-o aventură. Dar doar dacă asta e ce îți dorești tu. Nu o să te răpesc. Tu trebuie să alegi singură.

— Am sărutat un băiat pe plajă, îmi amintesc.

— Da, ai sărutat un băiat pe plajă. Și ai optsprezece ani. Ești un adult și poți să alegi singură. O să ne întâlnim cu doctorul Epstein la Paris dacă vrei să te consulte cum trebuie. Nu te mai pot ține închisă aici.

Îi zâmbesc. Deși nu știu prea multe, vreau să am o poveste. Știu că nu s-a terminat. Pot să văd nuanțe și urme de aventură și oameni și locuri ciudate. Orice m-ar aștepta la Paris, orice ar putea doctorul Epstein să facă, vreau să fiu acolo să văd.

— Da, îi zic.

Mă uit în jos la mâna mea și citesc ce scrie. Mă uit la Paige și zic cu voce tare:

— Flora, fii curajoasă!

REGULILE DE VIAȚĂ ALE FLOREI

Nu te panica, pentru că probabil totul o să fie bine și, chiar dacă nu, o să înrăutățești situația dacă te panichezi.

E bine să rezervi mereu locul de la geam, pentru că așa îți dai seama unde ești.

Fii curajoasă!

Nu te aventura pe teritoriul urșilor polari.

Trăiește clipa! Nu ai nevoie de memorie pentru asta.

Dacă îți apar coșuri pe față, rujul strident va distrage atenția.

Nu mânca în niciun chip carne de balenă.

Nu bea bere pentru că o să ți se facă rău.

Nu te duce în Svalbard iarna.

Dacă găsești o pisică fără urechi, ar trebui să o iei acasă.

{1} Creaturi mitică din seria Harry Potter de J.K. Rowling (n.tr.).

{2} Reinterpretare a uneia dintre cele mai faimoase indicaţii scenice ale lui William Shakespeare, „Exit, pursued by a bear".